

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

Kasım-Aralık 2002

Sayı: 47

İki Aylık Siyasi Dergi

FİYATI: 1.000.000 TL (KDV dahil)

ISSN: 1303-0078

İçinden geçtiğimiz süreçte Dünyada ve Türkiye'de Durum



**Emperyalist-kapitalist sistemin
krizlerle zayıflayan kabuğu
mutlak parçalanacaktır.**

**UMUT YAYIMCILIK
VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ**

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam
Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 531 48 53
FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü:
Barış AÇIKEL
Baskı: Kayhan Matbaa
ISSN. 1303-0078
İşçi-köylü internetteki yayın hayatına başladı.
www.iscikoylu.org
email: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

♣ **KARTAL:** İSTASYON CAD. DÖRTLER APT.
NO: 4/2 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02
Cep: 0 544 521 34 30

♣ **ANKARA:** MEŞRUTİYET MAH. KONUR
SOK. NO: 14/24 KIZILAY/ANKARA
TEL: (0312) 418 25 26 Cep: 0 535 562 33 72

♣ **İZMİR:** GAZİOSMANPAŞA BULVARI,
KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK
TELEFAKS:(0232) 441 93 09 Cep:0536 387 14 52

♣ **MALATYA:** DABAKHANE MAHALLESİ,
BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9
KAT:1/16 MALATYA
TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 535 434 32 58

♣ **BURSA:** GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKMEN
İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL,
TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98

♣ **SAMSUN:** KALE MAH., YUSUF KEFELİ
İŞHANI, KAT: 6 NO: 9 ,
TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 544 521 34 30

♣ **TURHAL:** YAVUZ SULTAN SELİM MAH.
TANRI-VERDİ SOK. 19/15 2. NOTER YANI
TURHAL/TOKAT
TEL: 0356 276 37 20 Cep: 0533 414 65 54

♣ **MERSİN:** ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD.
ÜZÜM İŞHANI KAT :1 NO: 47 MERSİN
TEL: (0324) 238 06 89 Cep: 0 535 522 88 75

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38
65 97 00 00 009

Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank

Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

PARTİZAN'DAN

Merhaba,

Yeni bir sayımızda daha sizlerle birlikteyiz. Bir süreli bir gecikmenin ardından yine beğeneceğinizi umduğumuz çeşitli konularla beraberiz.

Bu sayımızda altı çalışmaya yer verdik. Bunlardan ilki "İçinden geçtiğimiz süreçte dünyada ve Türkiye'de durum" adını taşıyor ve adından anlaşılacağı gibi son gelişmelere yönelik bir yazı. Emperyalizmin yarı-sömürge ülkelere yüklediği görevlerin, derinleşen krizin "sürdürülebilir kriz" olarak kontrol altında tutulmak istendiğinin işlendiği yazıyı zevkle okuyacağınızı umuyoruz.

Bunun dışında geçtiğimiz seçim sürecini ve sonuçlarını değerlendiren bir yazıyı ve "Terörizm ve terör ile ekonomik krizdeki emperyalist sistemin amaçladığı nedir" başlıklı bir çalışmayı da sizlere sunuyoruz.

Daha önceki sayılarımızda yayınladığımız "Parti ve Örgütlenme" dizisinin 7. bölümünü; ayrıca dünya tarihinde eşine az rastlanır bir katliam olan 19 Aralık hapishane katliamına ilişkin ve F Tipi hapishanelere karşı direnişi değerlendiren bir yazı da bu sayımızda yer alıyor.

Bir diğer yazı da Rus Maoist Partisi tarafından yazılan ve 23-26 Ekim tarihleri arasında Moskova'da Çeçenlerin gerçekleştirdiği rehin alma eylemi ve sonrasında Rusya devletinin gerçekleştirdiği katliam ve silesiyle Çeçen sorununu işleyen bir yazı.

Bu sayımızla aynı zamanda oldukça yoğun geçen bir yılı daha geride bırakmış oluyoruz. Geçtiğimiz yıl bir yandan emperyalizmin saldırılarını yoğunlaştırdığı bir yıl olurken bir yandan da geniş kesimlerdeki hoşnutsuzluğun arttığı bir yıl oldu. Dünya ve Türkiye toprakları önemli gelişmelere sahne oldu. Önümüzdeki yıl içinde de daha zorlu günlerin ama aynı zamanda şanlı günlerin bizleri beklediğine inanıyor, bu vesile ile tüm halkımızın yeni yılını kutluyoruz.

Dostlukla...

İÇİNDEKİLER

İçinden geçtiğimiz süreçte dünyada ve Türkiye'de durum	2
Seçim sonuçlarına kısa bir bakış	14
"Hapishaneler savaşın parıldayan siperleridir"	20
"Terörizm ve terör ile ekonomik krizdeki emperyalizmin amaçladığı nedir?"	28
Özgürlüğün dikenli yolu	35
Parti ve Örgütlenme 7	42

İÇİNDEN GEÇTİĞİMİZ SÜREÇTE DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE DURUM

Bugün dünya devrimci ve komünist hareket içerisinde Maoistlerin hatırı sayılır bir güç olmaları tesadüfi değildir. Tam aksine bu, Maoistlerin sınıf savaşımı noktasında sahip oldukları öngörü ve derin bir kavrayışın ürünüdür. Çünkü Maoistler sosyalizmde sınıf savaşımı konusunda bilinçliydi ve “geriye dönüşler” sorununda hazırlıklıydılar. Dolayısıyla SSCB, Çin ve diğer ülkelerdeki ihanetler Maoistleri devrim mücadelesinde daha az etkiledi. İşte bugün Peru’da, Filipinler’de, Nepal’de, Hindistan’da ve Türkiye’de Maoistler önderliğindeki Halk Savaşlarının kararlılığını bu ideolojik zeminde aramak en doğru yaklaşım olacaktır.

İçinden geçtiğimiz yüzyılın son çeyreğinde emperyalistler ve işbirlikçileri saldırganlıklarını ve iç çelişkilerini gizlemek için yazılı ve görsel medyaları vasıtasıyla ilerici güçleri, dünya halklarını tam bir ideolojik bombardımana tuttular. Bu ideolojik bombardımanın argümanları ya da değişmeyen sözcükleri “tek kutuplu dünya”, “yeni dünya düzeni”, “ideolojiler öldü”, “barış”, “küreselleşme” vb. gerçeği çarpıtan, gizleyen yalanlardı.

Oysa sınıf savaşımı hükümünü sürdürüyordu. Yani ezen ezilen çelişmesi, toplumsal değişimin motoru olan sınıf savaşımı gerçeği, emperyalizmin doğasında var olan saldırganlık, haksız savaş kışkırtıcılığı tüm bu demagojik söylem arasında varlığını devam ettiriyordu. Şöyle bir hafızamızı yoklarsak emperyalistlerin “yeni dünya düzeni” masalını gündemleştirdikleri 1990 başlarından bu yana başını ABD emperyalizminin çektiği bir kısım emperyalist haydutun Irak halkına, Yugoslavya halkına yönelik gerçekleştirdikleri katliamı görüyoruz. Yani tarih,

Ortadoğu ve Balkanlarda haksız savaşlara tanıklık etmeye devam etti. Emperyalistlerin kendi çıkarları için uyguladıkları “böl-parçala-yönet” politikası Balkanlar’da, Ortadoğu ve Kafkaslar’da sürdürülen bölgesel savaşlar “küreselleşme aşaması” ile değiştiği iddia edilen emperyalizm değişmediğini gösterdi. **“Küreselleşme” emperyalizmin doğasında vardır.** Lenin bu gerçeği şu saptamasıyla ifade ediyordu: **“Dünyayı aralarında paylaşan uluslar arası tekeli kapitalist birlikler oluşturmuştur. Kapitalist büyük güçler tarafından teritoryal paylaşımı tamamlanmıştır.”** Sermayenin küresel bir boyut kazanması yeni değil eski bir olgudur. Son süreçte yaşananlar, emperyalistlerin talan ve sömürü politikasının yeni gelişmelere ve koşullara uygun olarak yapılandırılmasıdır.

İki şey önemlidir: **Birincisi** hiçbir şey olmamış gibi davranamayız. Her şeyi bütünüyle eski kalıplar içine hapsederek ele alamayız. **İkincisi;** emperyalizmin niteliğinde, özü ve başlıca

eğilimlerinde temel bir değişiklik yoktur.

İkinci ile başlarsak; bugün kapitalizmin temel özellikleri ve onu tekelci aşamaya ulaştıran unsurlar, olgular ve daha da önemlisi bugün giderek öne çıkan eğilimleri Marksizm'in kurucuları Marks, Engels tarafından sonraki gelişimi de Marksizm'in sürdürücüleri tarafından

Lenin yoldaşın emperyalizmi tanımlarken ortaya koyduğu temel özellikler sosyal pratikte daha da yerli yerine oturmuştur.

Bugün üretimden kopan yani spekülatif bir karakter kazanan uluslararası sermayenin, çürümüş ve asalak bir tablosunu Lenin yoldaş çok önceden ana hatlarıyla çizmişti. Dün söylenenle-

yor ki, yukarıda ifade ettiğimiz gibi, bugün yeni olan, Lenin tarafından ortaya konan gerçeğin yerli yerine oturmasıdır. Bu gerçeği göremeyenler, temel özelliklerin derinleşmesi anlamında yaşanan değişimden hareketle emperyalizmin niteliğinin değiştiğini iddia edenler emperyalistlerin kiralık kalemşörleridir ve bu kalemşörlerin ortaya saçtı-



Emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürge ülkelere dayattığı hiçbir ekonomik model halklara refah getirmemiştir/getiremez.

ve özellikle de Lenin tarafından ortaya konmuştur. Marks'ın, kapitalizmin doğası, onun üretim ilişkilerinin ilk aşamasındaki serpilişinden çöküşüne dek olan süreç hakkında Kapital'de ortaya koyduğu temel çizgiler ve sunduğu bilimsel analiz, günümüzde de, bütün kapitalizm sürecinin en parlak betimlemesidir.

Üretim araçlarının merkezileşeceği ve emeğin toplumsallaşacağı, sermayenin yoğunlaşmasıyla dev tekellerin doğacağı Marksistlerce çok önceden görülmüştü. Bugün, şunu söylemek kesinlikle abartı değildir:

ri kısaca özetlersek: **“.... Emperyalizmin baştan gelen ekonomik temellerinden biri olan sermaye ihracı, rantiyeye tabakasının üretimden kopuşunu daha da arttırır ve deniz aşırı bazı ülkelerin ve sömürgelerin emeğinin sömürsü ile yaşayan ülkenin topuna asalaklık damgasını vurur. Rantiyelerin elde ettiği gelir, dış ticaret gelirlerinden hem de dünyanın en büyük ticaret ülkesinin dış ticaret gelirlerinden beş kat daha fazladır. Emperyalizmin ve emperyalist asalaklığın esas budur işte!...”**

Tam da bu ifadeler gösteri-

ği zehirden etkilenen oportünist ve revizyonistlerdir.

“Emperyalizm varoldukça emperyalist savaşlar kaçınılmazdır” Marksist-Leninist-Maoist tezi, dün olduğu gibi bugün de gerçekliğini koruyor. Keza emperyalistler arası Pazar dalaşı, silahlanma savaşı ve kutuplaşma tüm hızıyla devam ediyor. Ve bugün çelişkilerin ve çatışmaların en yoğun olduğu bölgeler enerji kaynaklarının en yoğun olduğu bölgelerdir: Ortadoğu ve Kafkaslar.

RSE'nin çöküşü ile birlikte ABD öncülüğünde “tek kutuplu dünya”dan söz edenler, emper-

yalistler arasındaki pazar rekabetini inkar edip demokrasi nutukları atanlar bilimsel sosyalizmin çözümleyici yasaları karşısında yine mahkum oldular. Çünkü ‘emperyalizm’ demek rekabet ve siyasal hakimiyet demektir. Çünkü ‘emperyalizm’ demek haksız savaş kışkırtıcılığı ve demokrasi düşmanlığıdır. Lenin yoldaş, Kautsky ile yürüttüğü polemiklerde bu gerçeği şöyle dile getiriyordu: **“Ortaçağa kıyasla muazzam bir tarihsel ilerleme anlamına gelen burjuva demokrasisi; her zaman dar, sınırlı, sahte, ikiyüzlü, zenginler için bir cennet, sömürülenler, yoksullar için bir tuzak, bir aldatmacadır.”**

“Küresel demokrasi”, “insan hakları” ve zenginlikten söz eden emperyalistler, içinden geçtiğimiz yüzyılın son çeyreğinde Balkanlar, Ortadoğu ve Kafkaslar’da yaratılan tüm haksız savaşların mimarı, “insan hakları” ihlallerinin baş aktörleridir. Sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki faşist diktatörlüklerin akıl hocaları ve baş destekçileri yine bu emperyalist haydutlardır.

Yine, emperyalist tekeller arasındaki rekabet, kutuplaşmayı kaçınılmaz kılıyor. Bir yanda ABD’nin başını çektiği ve İngiliz emperyalizminin içinde yer aldığı kutup, diğer yanda Alman ve Fransız emperyalizminin yön verdiği Avrupa Birliği cephesi. Ve diğer bir cephe ise; Çin-Rus ittifakı (bu ittifakın kendine has özellikleri vardır).

Bugün dünyada artan ekonomik ve siyasi kriz, yalnız emperyalist tekeller arası rekabeti kızıştırmıyor, aynı zamanda krizin yol açtığı yoksulluk, işsizlik, sosyal hakların budanması emperyalist merkezlerde toplumsal huzursuzluğa da yol açıyor. Son

yıllarda artan küreselleşme karşıtı kitlesel hareketler bunun en somut örneğidir.

Tüm bu gelişmeler aynı zamanda emperyalist krizin giderek daha da derinleşmesine yol açıyor. Ve emperyalistlerin bugüne kadar krizi çözmek için yaptığı tüm hamleler esasta başarısız kaldı.

Ne özelleştirme, ne sınırsız serbest piyasa, ne gümrük duvarlarının kaldırılması ve ne de sıcak paranın hisse senedi, borsa, repo, hazine bonosu, devlet tahvili vb. ile para sermayenin dünya üzerinde dolu dizgin at oynatması kapitalizmin krizini çözüyor! Çözüyor, çözemez de... Ne tekelci sermayeye sağlanan onca olanak, ne giderek çöküşe giden borsa, ne serseri mayın gibi dolaşan sıcak para ve ne de Daimler/Chrysler örneğindeki gibi şirket evlilikleri kapitalizmi krizden çıkaramıyor. Tüm bu arayışların mantığı krizi sürdürülebilir çizgide tutup, kontrollü yönetmektir. Bu yönetmede aslanan da sermayenin emeğe, mazluma, güçsüze saldırısıdır.

Hiç şüphesiz bu saldırılar daha da çok yönlü ve kapsamlıdır. Özellikle ABD’de yaşanan “11 Eylül saldırıları”yla birlikte terörizm demagojisi ile ezilen halklar cephesinde anti-emperyalist, özelde ABD karşıtı tepkiye karşı emperyalistlerin ve suç ortaklarının terörü arttı/artıyor. Yani karşı-devrimci güçler “11 Eylül saldırıları”nı uyguladıkları ve uygulayacakları terörün maskesine dönüştürdüler. Ki bu saldırıların ABD’nin direk veya dolaylı planı olması çok yüksek bir ihtimaldir.

Bu konsepti özetleyecek olursak; dünyanın tüm hammadde, yer altı ve yerüstü kaynakları ile bunların pazara ulaştırıldı-

ğı yolları denetime almayı amaçlamaktır diyebiliriz. Ancak şurası gerçektir ki; tüm hammadde, yer altı ve yerüstü zenginlik kaynakları, bunları pazara ulaştırmak için gerekli olan yolların denetimini sağlamak, pazarlarda hakimiyet kurmak ve düşük maliyette üretim yapma koşullarını yaratmak için ele geçirmeyi düşünmekle yetinmiyor. Yetinmiyor çünkü ayrıca aynı nedenlerle bu pazar, kaynak ve yollara diğer emperyalistlerin ihtiyacı olması ABD’yi daha fazlasını yapmaya koşulluyor. ABD emperyalizminin elinde tuttuğu stratejik hammadde, doğal kaynak (yeraltı-üstü) ve bunların ulaşım yollarının kontrolü, pazar alanları ve ulaşım kontrolü için şarttır. Diğer emperyalistlerin denetim alanlarına değişik söylem ve kılıkla saldırmakta ve kendi denetimini kurmaya çalışmaktadır. Bu dev savaş aygıtının sürekliliği ve emperyalist rekabette diğer emperyalistleri zayıf noktalarından yakalamaya çalışıp, rekabeti kendi kontrolü altında sürdürmeye çalışmaktadır. Doğal kaynakları, pazar alanları ve bunların geçiş hatları kendi tekeline, hegemonyasını genişletip derinleşmesini etkiler. Bundan dolayı savaşa her zaman hazırır.

ABD hala askeri ve siyasi olarak en büyük güçtür. Kısa vadede AB, uzun vadede Çin dışında alternatif güç yoktur.

Bu “süper gücün” resesyona tek çözüm yolu acilen hammadde doğal kaynaklarını ve pazar alanlarını genişletip sağlamlaştırmasıdır.

ABD’nin bol hammadde, doğal kaynak, ucuz iş gücü, pazar alanları, geçiş bölgelerini ele geçirip kullanması için rakiplerinin gelişmesini yavaşlatıp denetimi eline alıp sıkı sıkıya tutma-

sı için dünyayı tekrardan paylaşmalarını gerektirmektedir. ABD'nin Asya'da, Filipinler'de, Tayvan, Kore, Hindistan, Nepal, Endonezya, Pakistan, Afganistan, Ortadoğu ülkeleri; Afrika'da; Somali, Libya, Zimbabve vs. Latin Amerika'da geneli; Kafkaslar ve Balkanlar'daki saldırgan tutumları gösteriyor ki; Irak saldırısı son olmayacak. Dünyanın yeniden paylaşılması gönül rızası ile değil, silap zoru ile olabilir.

Şu açık ki, emperyalistleri ve işbirlikçilerini bu karşı-devrime sürükleyen gerçek olgu, içinde buldukları ekonomik-siyasi krizdir. Bu krizin ciddi bir toplumsal huzursuzluğa yol açacağını öngören emperyalistler "anti-terör yasaları" ile militarizme kilitlenmekte. Son süreçte Avrupa merkezli küreselleşme karşıtı hareketlere karşı uygulanan şiddet, uygulanan militarist politikanın daha da güçleneceğinin habercisidir. Elbette ki, çıplak zor, olayın bir boyutudur. Avrupa ve ABD merkezli olarak giderek artan ırkçılık, şovenizm, yine işçi sınıfının ağır bedellerle kazandığı sosyal hakların birer birer budanması, var olan hak ve özgürlüklerin sınırlarının giderek daha da daraltılması, bize, yaşanan krizin çapını ve emperyalistlerin bu krizi hangi yöntemle "çözmeye" çalışacaklarının işaretini de vermektedir.

Hiç kuşkusuz her şey karşıtıyla vardır. Emperyalizm merkezli küresel sömürü, küresel karşı-devrimci terör, halkların küresel tepkisine ve öfkesine yol açıyor. Avrupa merkezli küreselleşme karşıtı gösteriler, farklı uluslardan kitlelerin, anti-kapitalist ya da kapitalist sistemin yarattığı sonuçlara tepki duyan kitlelerin bulunduğu merkezler haline geldi.

Bu protesto gösterilerine ka-

tılan protestocuların hepsi kapitalizme karşı değil, önemli bir kesimi kapitalizmin bazı sonuçlarına karşıdır. Yani ideolojik şekillenişleriyle/duruşlarıyla sistem dışı değil sistem içi hareketlere dahildirler. Gerçek olan budur. Diğer bir gerçek ise; bu objektif tablo devrimci ve komünist hareketler için ortaya iyi olanaklar sunmaktadır. Enternasyonalist proletaryanın ve emekçilerin devrimci mayalanmasının olanakları doğmakta ve güçlü bir anti-emperyalist mücadelede mayalanmaktadır. Devrimci ve Komünist güçler birleşik bir anti-emperyalist mücadele perspektifi ile var olan bu tabloyu devrim lehine çevirme görevi ile yüz yüzedir.

EMPERYALİZM VE KRİZE DAİR

Emperyalist kapitalist sistemin bugünkü bunalımının başlangıcı 1960'li yılların sonudur. 1970'li yıllarda kapitalist sistem yeni bir aşırı üretim krizine girmiş ve bu kriz öncekilerden farklı olarak uzun yıllar devam etmiştir. Son yirmi yıl içerisindeki tüm politikalar bu krizin etkilerini zayıflatmaya, krizin neden olacağı yıkıma engel olmaya ve bununla birlikte toparlanmaya yöneliktir. Sonradan küreselleşme olarak adlandırılacak finans sermayenin dünyanın her noktasına anında ulaşabilme yeteneği kazanması, tekellerin dünyanın en ücra bölgelerine dahi ürün pazarlaması, tüketimin teşvikini amaçlayan araçların hızlı gelişimi vb. sürecinin oluşumu da bu krizle ilgilidir; yarı-sömürgelerde uygulanan politikalar da yine bu aşırı üretim krizinin etkilerini kırmaya, krizin bu ülkelere ihracına ve bu sayede krizi toparlanma, ayağa kalkma sürecine dönüştürmeye

yöneliktir. Bugün yaşananları kapitalist ekonominin bu aşırı üretim krizi ile açıklamamak, çözümü, kesinlikle kapitalizm ile sınırlamak ve devrimci olma özelliğini de kazanmamak/yitirmektir.

Başkan Mao emperyalizmin hareket yasasını '**saldırı-yenilgi-toparlanma-saldırı ve yine yenilgi, yok olana dek**' olarak açıkladığında tam da bugün yaşananları açıklıyordu. Bu, emperyalizmin asalak, çürümüş karakterinin de net bir açıklamasıdır. 1990'lı yıllara geldiğinde "toplumun bir bütün olarak, kapitalizmin sürekli gelişimiyle ileriye gittiği"ni açıklayanlar aynı zamanda asalak ve çürümüş kapitalizm olan emperyalizmi de göklere çıkarıyorlardı. Belki de bu yüzden burjuva ideologlar çoğu kez Küreselleşme'yi ya da Globalizm'i emperyalizmin yerine kullanarak nefret duyulan devletleri ilerici, geliştirici göstermeye aşırı önem verdiler... Oysa, sömürü ve talan üzerine kurulu bu ekonomik sistem, ilerici hiçbir özelliği kalmadığı gibi her türlü ilerici hamlenin de açık ve sınır tanımaz düşmanıydı. 1900'lerin başlarından beri ve son yirmi yıllık süreç de bu gerçeği hiçbir yanılgıya yer vermeyecek kadar açık göstermiştir. "Gelişme", "ilerleme", "tarihin sonu", "sınıf savaşının sonu", "bilgi çağı" vb. olarak takdim edilen tüm gelişmeler açlığı, yoksulluğu, asalaklığı, çürümüşlüğü geliştirdi; tüm veriler sermayenin daha az sayıda kapitalistin eline geçtiği ve zenginliklerinin arttığını, fakirlerin sayısının arttığını ve maddi olanaklarının azaldığını göstermektedir ve bu tabloyu veren eğriler aynı yönde sürekli ilerlemektedir. Her kriz anı bu eğrilerin ileriye doğru sığmasıyla somut-



laşmaktadır. Hiçbir ülke yirmi yıl öncesiyle kıyaslandığında daha adaletli, daha özgür, daha güvenli ve daha aydınlık değildir. En gelişmiş ülkelerde sosyal adaletsizlik, işsizlik en ileri seviyelere varmış bulunmaktadır. Ve aynı derecede yoksul ve işsiz olanların öfkesi de yoğundur.

Krizin ilk yıllarında yarı-sömürgelerde birikmiş sermaye, gelişmiş kapitalist ülkelere yönelmiş bir ekonomi” gerçekliğiyle karşı karşıya kaldılar ve bu sürecin faturasını ağır ödediler. Tam askeri yönetimlere kadar varan bu sürecin ekonomik çöküşleri de içerdiği unutulmamalıdır. **Gelişmiş ülkelerin birikmiş yoğun sermayeyi kendi merkezlerine çekmeleri krize karşı gösterilen ilk tepkiydi ve çözüm değildi.** Aşırı üretimin giderilmesi kâr hadlerinin yüksek tutulması ile mümkün görünmüyordu. Ancak kâr hadlerinin düşük olması, sonuçta kapitalist için yıkımdır ve bu yönelime girilemezdi. Bu, ekonominin yapısal bir sorun ile karşı karşıya olduğunu gösteriyordu. 1980'lere gelindiğinde yeni bir iktisadi yönelimin benimsendiği ve hatta tüm dünyaya dayatıldığına tanık olduk.

Geri bıraktırılmış ülkelerde direnenler, başkalaşıma ayak uydurmayanlar/uymakta zorlananlar darbelerle alt edildiler ve kurulan askeri diktatörlüklerle her türlü muhalefet bastırılarak yeni model, şiddet ağırlıklı olarak uygulanmaya başlandı. Türkiye’de yaşanan tam da budur.

Tekelci kapitalist devletlerin birikmiş mali-sermayelerini buldukları merkezlere çekmeleri ateşten kurtulmaydı. Ancak bu yetmezdi, sermaye yeniden ve daha üst düzeyde gerçekleştirilmeliydi. Merkezlere çekilen birikmiş sermayenin buralarda bunu başarması mümkün değildi, çünkü aşırı üretim sorunu vardı. Birikmiş mali-sermaye bu dönemde yarı-sömürgelere yöneltilmiş ve bu ülkeler bu aşama ile birlikte ciddi bir borç yükü altına girdiler. Çürümüş kapitalizm bu aşamadan sonra dünya çapında ortak bir eğilim geliştirdi. Tüm dünyada uygulamaya sokulan “neo-liberal” ekonomi, yarı-sömürgelerin bu ekonomiye uyarlanması ve bu eksende “ithal ikameci” modelin yerine “ihracata dayalı gelişme” modelinin onay görmesi bu döneme aittir. **Bu bir politik tercih değil çürümüşlüğün zorunlu bir durumdur.** Tekelci kapitalizmin tüm dünyaya dayattığı bu “yeni”

model, sıkışmış ve kendini gerçeğe dönüştürme olanağı daralmış sermayenin spekülasyon kazanca yönelmiş karakterinin ekonomik varoluşudur. Kapitalizmin bu krizi aynı zamanda yeni bir toparlanma sürecine de işaret ediyordu ve işte bunun en belirgin araçlarından biri de yarı-sömürgelere giydirilen bu “dünya piyasasına açılma” kıyafetiydi. Bu açılmanın, öyle olmadığı halde, tamamen emperyalist tekellerin talan politikasının meşruluğu için eşitsizleri eşit gösterme, teknelci sermaye ile komprador sermayeyi rakip gösterme, emperyalizmi “üretim” “zenginleşmeye” “serbest rekabete” “ilerlemeye” teşvik eder gösterme olduğu çok zaman geçmeden görüldü. Turgut Özal patronluğunda, TSK korumasında, yeni bürokratların yol göstericiliğinde ve emperyalist mali kuruluşların reçeteleriyle bağımlı ekonomi, tekellerin bu toparlanma sürecine yem olarak sunulmuştu.

EMPERYALİZM VE YARI-SÖMÜRGELER

Emperyalizmin yarı-sömürgelere ve aynı kategorideki ülkelere yüklediği görevler var. Emperyalistler, bizim gibi ülkelere hemen her alanda yoğun bir talan politikası dayatıyor. Bu politika, ülkemizin tüm kaynaklarının emperyalizm tarafından sınırsızca kullanılmasına olanak sağlayacak yeni ekonomik koşulların yaratılmasını, yarı-sömürge ülke zenginliklerinin, gelir kaynaklarının talan edilmesini, sömürülmesini, gaspını içermektedir.

Emperyalist güçler adına bu düzenlemeyi koordine eden (düzenleyen) ve denetleyen güçler IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütüdür. Amaç tektir: Emperyalist sultanın çıkarlarını

emperyalizmin dayattığı programda işlemek; ekonominin kumanda merkezlerini denetim altına almak, ekonomik ve mali tabana dayalı, derinleşerek ekonomik ve mali sistemi kilitleyen krizi “sürdürülebilir kriz” olarak kontrol altına alarak yönetmek ve kendi yaşamsal çıkarlarını güvence altına almak.

Hatırlanacağı gibi; 24 Ocak kararlarına dek ekonomi, “ithal ikameci” model üzerinde yürüyordu; tekelci (uluslararası) kapitalizmin tüm yarı-sömürgelere olduğu gibi bize de, özellikle ikinci paylaşım savaşı sonrası dayattıkları model buydu. Devlet eliyle desteklenen sanayinin dışa bağımlı kapitalist bir çizgide bir ölçüde geliştiği, önemli bir birikimin bağımlı sanayiye temel sağladığı doğrudur. Fakat, yarı-sömürgelerde yıllarca uygulanan bu “ithal ikameci” kalkınma modeli buralarda belli bir kapitalist gelişmeyi sağlasa da, özü itibarıyla ve esas olarak emperyalizme bağımlılığı, yarı sömürgeciliği pekiştirdi.

24 Ocak kararlarının uygulanmaya başladığı 1980’li yıllarda, bu model yerini yeni bir modele bıraktı: İhracata dayalı gelişme modeli. Bu model “**neyin varsa sat**” modelidir.

Son yirmi yıldır uygulanan ve şimdilerde son sınırına varan bu modelle yirmi yıl önce iki haneli rakamlarla ifade edilen borçlar üç haneli rakamlara tırmanmış bulunuyor; ülke, eşine rastlanmadık borç-faiz sarmalı ile bunalımının en derinini yaşıyor. Ve üstelik son birkaç yıldır giderek azıtılan bir mali kriz yaşanmakta.

Kapitalist dünya piyasası, frenleyici engellerinden kurtulmuş uluslararası sermayeye teslim edilmiş durumda. Bu arada kapitalist-emperyalist sistemin

bir parçası durumundaki Türkiye için de durum aynıdır. “Yeniden yapılandırma” süreci ile tekeli sermayenin çıkarlarını sağlama almayan her şey, her ilişki biçimi, her ekonomik-örgütsel-geleneksel şekilleniş yeniden biçimlendirilip değiştirilmek isteniyor. Bunun için özelleştirme saldırısı pervasızca sürdürülmekte, gümrük duvarları kaldırılmakta, tekeli sermayenin dış hareketindeki tüm engeller yok edilmektedir.

Bunun anlamı; toplumsal üretimin emperyalistlerin üretim fazlalığına ve iç pazarın ihtiyaçlarına göre ayarlanması ve ekonomik liberalizmin getirdiği serbestiyle iç kaynaklarımızın emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi/hiç pahasına satılması (transferi), emeğin artı-değer, faiz, kâr vb. biçimleri altında daha da insafsızca sömürülmesidir. Bunun anlamı; iç ekonomik süreçlerin, uluslararası sürecin hizmetinde sözde “verimlilik” çizgisinde tekeli sermayenin çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlenmesidir. Bunun anlamı, kapitalist emperyalist ülkelerin (merkezlerin) çözemediği krizin yarı-sömürge ülkelere (çevrelere) ihraç edilerek hafifletilmesidir. Bunun için de ilk elden yapılması gereken özelleştirme ile KİT ve benzeri kuruluşların devlet kapitalizmi niteliğine son vermek ve bu alanları sermayenin özelleştirilmiş hareket alanı haline getirmek ve bu eksende devleti her alanda küçültmektir. Ekonomiden ulaşımaya oradan eğitime ve sağlığa ve hatta savunmaya dek her alanda özelleştirme politikası uygulanmakta ve bu en hayati alanlar bile tekeli sermayenin yönetimi, gözetimi ve denetimine sokulmaktadır. Bu, köleleştirmedir. Bu, dizginsiz bir boyun eğdirmedir.

Yalnızca iktisadi teslimiyet değil, aynı zamanda siyasal, askeri ve bunun da ötesinde sermayenin kültürel boyun eğdirmesidir.

İşçiye, emekçiye, memura, küçük esnafa dayatılan yıkımdır; sosyal yıkımı da katlanılmaz biçimde içeren çok yönlü bir yıkım. Bu, özelleştirme üzerinden kitlesel işsizlik ve işsizliğin yaygınlaştırılması, sermayenin dış hareketi ve devlet korumacılığının bitirilmesi üzerinden kırsal nüfusun ve dolayısıyla tarımın yıkımı, IMF ve Dünya Bankası’nın direktifleriyle memurun yıkımı, esnaf ve küçük işletmecinin iflası, zincirlerinden boşanmış uluslararası sermayenin baskısı ile ülke pazarının talanıdır.

Yeniden yapılandırma dış ödemeler açığını kapatılamaz hale getirmiştir, bütçe açığı ve faiz/borç sarmalı derinleşmiştir. Kemal Derviş ile kontrol altına alınmaya çalışılan kriz, IMF’nin ülkenin başına Yeniden Yapılandırma ile sardığı krizdir.

Öte yandan yeniden yapılandırma ile tekeli (uluslararası) sermaye ve batılı emperyalist devletlerin birikmiş borçlarının aksatılmadan zamanında ödemesi de IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü gibi uluslararası kuruluşların öngördüğü ekonomik reçeteye güvence altına alınmaktadır. Bu kuruluşlar sermayenin dış hareketindeki herhangi bir düzensizliğe meydan vermeyecek biçimde ekonomiye müdahale etmekte ve emperyalist sermayenin giriş ve çıkışta güvenceli, rahat dolaşımını sürdürmesini düzenlemektedir.

Devlet, yeniden yapılandırma siyasetinin neden olduğu saldırılara karşı gelişecek muhtemel direnişleri, grevleri, işgalleri, toplumsal muhalefeti, sınıf hareketlerini de zor araçlarıyla

etkisizleştirmeye dönük yapılandırılmıştır. Devlet, yeniden yapılandırma programının uygulanması karşısındaki direniş odaklarını ezmek ve bastırmak için öteden beri tam bir zaptiye görevi üstlenmiş haldedir.

Emperyalizmin bugün tepe noktası görülen “küreselleşme” ile dayatılan “yeniden yapılandırma” politikaları yalnızca ezilenlere, emeğe karşı değil, aynı zamanda birkaç düzine uluslararası tekelin daha küçük birçok tekele karşı da saldırı hareketidir. Ancak, sermayenin emeğe saldırısı asloandır. Tüm dünya birkaç düzine tekel tarafından talan edilmektedir. Brezilya’yı ve son yıllarda ülkemizi de içine alan bunalımın temelinde yatan emperyalizmin yeni ilişki biçiminin yarı-sömürgelere dayattığı çizgidir. **Yarı-sömürgelerdeki mali krizler “küreselleşmenin” saldırılarıdır.**

Ve en önemlisi de elbette ki üretme yerine tüketime yönelerek üretim kapasitesinin gerilemesidir. Bunun işçiye, emekçiye fatura edilen yönü de gerileyen reel ücretler, yükselen fiyatlar, kitlesel ve kalıcı işsizlik, sendikacılığın gücünün aşındırılması, tarım destekleme fonlarının kaldırılmasıdır.

Yıkıma uğrayan “alttakiler”deki hoşnutsuzluk, artı-değer sömürüsüne mahkum edilmiş işçi sınıfı saflarında yükselen hareketlenme; köylünün insafsızca yıkımı, yoksulluğun ve açlığın mevcut duruma katlanamaz sınıra giderek dayanması, kısaca yeniden yapılandırmanın yokluk, yoksulluk ve açlığa giderek ivme kazandırması halkı sabır çizgisinin üzerine taşıyor.

Emekçiler sermayenin yağma ve soygun düzenine daha fazla dayanamaz. Türkiye’de esnafın bile artık sokaklara inmesi

yaşanan yoksulluğun somut bir göstergesidir.

TC’nin ekonomik ve siyasal olarak derin bir kriz içinde olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Ege-men sınıflar IMF yardımlarıyla krizi atlatacağını düşünüyorlar. Bunun için IMF memuru K. Derviş’i ekonominin tek patronu olarak ilan ettiler. Sonuçta kriz ve borç batağı içinde debelenmekten kurtulamadılar, kurtulamazlar da.

Yani çıkış yok. Yüz elli milyar dolara yakın dış borç, her yıl ödenen 20/30 milyar dolar borç faizi ile krizi, bırakalım çözme-yi, kontrol altına almak dahi oldukça zordur. IMF ve Dünya Bankası’nın yarı-sömürgelere dayattığı iktisadi ve mali politikalar da Meksika, Brezilya, Asya-Pasifik’teki ülkeler ve diğerlerinde olduğu gibi Türkiye’nin de içinde bulunduğu krizi çözüme çözüm reçetesi olamıyor. Uluslararası mali ve iktisadi kuruluşların yaptığı şey krizi çözmek değil, kriz telinin gereğinde fazla gerilip sosyal patlama dedikleri sınıf çatışmalarına dek derinleşmesinin önüne geçmekten, diğer yandan bu kuruluşların yaptığı şey, ekonomik ve mali tekellerini sağlama almak üzerinden krizi sürdürülebilir çizgide yönetmektir.

Şu açık; nereden bakarsak bakalım geriye bir tek çözüm kalıyor: **Demokratik Halk Devrimi ile emperyalist borçların üzerine bir çarpı işareti koymak, bankaları ulusallaştırmak, toprak, arazi vb. el koymak.** Yani devrimimizin öngördüğü bu devrimci araçları devreye sokarak Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirebiliriz; gerisi krizi çözmek değil onunla yaşamayı öğrenme programlarıdır; onu yönetme reçeteleridir. Bu reçetenin tümünde

Emperyalizmin bugün tepe noktası görülen “küreselleşme” ile dayatılan “yeniden yapılandırma” politikaları yalnızca ezilenlere, emeğe karşı değil, aynı zamanda birkaç düzine uluslararası tekelin daha küçük birçok tekele karşı da saldırı hareketidir. Ancak, sermayenin emeğe saldırısı asloandır.

yükü omuzlayan da işçi ve emekçi kesimlerdir. “Halkın desteği olmadan yeni program başarıya ulaşamaz” söyleminin arkasında yatan budur. **Burjuva-feodal devletin giderek zayıflayan kabuğu bir doğa yasasının zorunluluğuyla mutlak olarak parçalanır.** Tüm sorun bu parçalanmada proletarya ve bağlaşıklarının oynadığı rol ve bunlara yol gösteren önel güçlerin elverişli durumudur. Ama **eğer olgunlaşan devrimci duruma müdahale edecek önel güçler bu müdahaleyi yapacak durumda değilse bu durum uzun sürmez ve toplum çürür, nesnel dinamikler geriler ve bu durum birkaç on yılı bulan bir sürece yayılarak, büzülerek kendi içine çekilir.**

“Siyaset ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir”; dolayısıyla ekonomik kriz siyasal krizi kaçınılmaz kılıyor. Ve egemenler cephesindeki bu kaçınılmazlık bugün daha çok yönlü ve kapsamlı bir şekilde yaygınlaşıp derinleşiyor. Bir yanda parlamentoda oluşan parçalı siyaset, diğer yanda MGK’nın (özellikle generallerin) direktifiyle hareket

eden, demokrasi maskeli hasta bir parlamento vb. vb. Tüm bu nesnel tabloyu biraz daha somutlarsak o zaman karşımıza komprador kapitalist ve toprak ağaları sınıfının devleti olan faşist Kemalist diktatörlük gerçeğini görürüz.

TC'nin ekonomik olarak IMF ve DB'nin oksijen çadırında olduğunu yukarıda kısaca da olsa özetlemeye çalıştık. IMF denetleyicisi Cottarelli ve ardılları, yine DB memuru olan K. Derviş'in TC ekonomisine yön verdiği gerçeğinin geniş kitleler tarafından çıplak gözle görülmesi, yani TC'nin ekonomik olarak emperyalizme bağımlılık ilişkisini geç de olsa geniş kitleler tarafından kabul görmesi gelecek açısından bir olumluluktur. Nitekim bu olumluluğun işaretlerini IMF karşılığı biçimindeki tepkilerin giderek artmasında görüyoruz.

Elbette ki bu tek başına yeterli değildir. Yani özelleştirme adı altında en verimli kaynaklarımızın emperyalistlere peşkeş çekildiği, yatırımların sıfırlandığı, bir dizi fabrikanın kapısına kilit vurulduğu bir ülkede ortaya konan tepkilerin çapı ve boyutu oldukça yetersizdir. Bu yetersizliği yeterli hale getirme sorumluluğu devrimcilerin ve komünistlerin önünde durmaktadır. Her şeyden önce bu açlık, yoksulluk ve sefalet tablosunun sorumlusu emperyalistler ve uşakları olduğu gerçeğini kitlelere taşımak, IMF karşılığı kendiliğinden tepkileri iradi olarak anti-emperyalist bir mücadeleye dönüştürmek ertelenemez bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin ideolojik ve siyasal saldırıları, devrim cephesinde gerçekleşen iç ihanet ile bütünleşince

dünyamızda ve coğrafyamızda önemli oranda dumura uğratan anti-emperyalist bilinci yeniden kitlelere taşımak, emperyalistlerin ekonomik siyasal, askeri, kültürel saldırılarına karşı güçlü bir anti-emperyalist dalga yaratmaktır –ki bunun bir yolu da IMF ve DB karşılığı eylemlerden geçiyor, emperyalistlerin saldırıganlıklarına, işgallerine tavrı almaktan geçiyor.

Bugün dünyanın birçok bölgesinde –ki, özellikle yarı-sömürge ülkelerde- yaşanan tüm bu krizlerin sorumlusu emperyalistlerdir. Dolayısıyla krizin çözümü için IMF'nin öngördüğü ve dayattığı reçeteler, krizleri çözmemiş tam aksine daha da

Uluslararası mali ve iktisadi kuruluşların yaptığı şey krizi çözmek değil, kriz telinin gereğinde fazla gerilip sosyal patlamaya dedikleri sınıf çatışmalarına dek derinleşmesinin önüne geçmekten, diğer yandan bu kuruluşların yaptığı şey, ekonomik ve mali tekellerini sağlama almak üzerinden krizi sürdürülebilir çizgide yönetmektir.

derinleştirmiştir. Bugüne kadar IMF'nin, DB'nin TC'ye sunduğu tüm reçeteler de bu rolü oynamıştır.

Egemen sınıfların sözcülerinin her fırsatta dile getirdikleri “ekonomik olarak büyüyoruz”, “krizi atlattık” vb. yönlü tüm söylemleri içine düştükleri borç batağını gizlemeye yetmiyor. Emekçi yığınlar artık söylenelere değil sofrasına bakıyor. Günlük yaşamlarının bir parçası

olan yoksulluğun ve işsizliğin yaratıcısı ve sorumlularının emperyalist tekeller ve işbirlikçileri olduğu gerçeğini düne oranla bugün daha iyi görüyor, bilince çıkarıyor.

TC emperyalistlerden aldığı her yeni kredi ile birikmiş borcun faizinin faizini ödemekte. Böyle bir ekonomi iflah olur mu? Tabi ki olmaz. Çünkü borçlu ekonominin karşılığı yeni borç demektir. Nitekim TC'nin iç ve dış borcu azalmamış tam aksine dış borç 150 milyara yakın (200 milyar dolara) iç borç 130 milyar dolara doğru hızla yükselmektedir. Bu yoğun borçlanmaya karşılık, emperyalist sermayenin rahat dolaşımı için yapılan tüm yasal düzenlemelere rağmen yatırımlar sıfırlanmış, sermaye piyasadaki spekülasyon rolünü oynuyor. Kısacası var olan bu ekonomik tablo istikrarı değil istikrarsızlığı üretiyor. Bu ekonomik tablo kitlelerin alım gücünü düşürüyor, işsizliği azaltmıyor çoğaltıyor. Artık bu ülkede yoksulluğun sınırı da belirsiz bir hale geldi.

Emperyalist tekellere kölece bağlı olan egemen sınıflar dış politikada da bu tekellerin çıkarları uğruna bölge halklarına, emperyalistlerin hedef gösterdiği ülkelere karşı tam bir Hitler zihniyetiyle hareket etmekte.

Bugün TC Ortadoğu'da, Kafkaslar'da ABD'nin jandarma karakolluğuna soyunmuştur. Ki özellikle son yıllarda İsrail ile oluşturulan ittifak, bölge halkları için bir tehdit odağı olma halini daha da büyütüştür. Bu ittifakın mimarı emperyalist efendileri ABD'dir. **ABD emrediyor** TC askeri Afganistan'dadır; **ABD emrediyor** askeri üsler Irak'a yapılan ve yapılacak saldırılar için hazır durumdadır. ABD-İsrail ortaklığı askeri tat-

bikatlar, silah sanayiine dayalı ortak yatırımlar vb...

Bilindiği gibi Ortadoğu ve Kafkaslar enerji ve petrol kaynaklarının zenginliği dolayısıyla başta ABD ve AB'li emperyalistler olmak üzere birçok emperyalist haydudun yoğun ilgisi altındadır. Emperyalistler bugüne kadar bu bölgelerde yeri gelince ulusal, yeri gelince dinsel-mezhepsel çelişkileri kullanarak hem bölge halklarını birbirlerine düşürdüler, hem de bu çatışmaları bahane ederek "barış", "demokrasi" demagogileriyle bu bölgelere yerleşmeye çalıştılar. Gerçek olan şu ki, **emperyalizm sorunların çözücüsü değil yaratıcısıdır**. Filistin pratiğinde bu gerçeği görmek mümkündür. Lübnan pratiğinde bu gerçeği hatırlamak mümkündür. Bölge halklarına gözdağı vermek için ikide bir; Saddam diktatörlüğüne yönelik güç gösterisi yapma, Rusya'nın arka bahçesi olan kimi Kafkas ülkelerini silah deposuna çevirme politikalarında bu gerçeği görmek mümkündür. Ki önümüzdeki süreçte bu bölgelerde hem ABD'nin militarist saldırılarına hem de emperyalistler arası çıkar dalaşmalarına daha fazla tanık olacağız. Bölgedeki zenginlikler ve mevcut olan ulusal, dinsel-mezhepsel çelişkiler emperyalist haydutlar için her türlü provokasyon ve saldırı için nesnel zemin yaratmaktadır. Bu konuda bugüne kadar bu bölgelerde yaşananlar yarın neler olabileceği konusunda bize somut veriler sunmaktadır.

Militarizm bugün faşist diktatörlük için esas seçenektir. Nedenine gelince; ekonomik ve siyasi olarak kriz içinde olan egemenler, jandarmalık rolleriyle kendilerini emperyalist efendilerine pazarlamaya çalışmakta-

lar. İşte bu rollerini layıkıyla yerine getirmek, yine IMF ve DB kararlarını pürüzsüz bir tarzda uygulamak için, içerde dikensiz bir gül bahçesi yaratmayı hedeflemekteler. Bundan dolayı grevler yasaklanıyor, Kürt ulusuna karşı imha ve inkar politikasında ısrar ediliyor, hapishanelerde devrimci ve komünist tutsaklar katlediliyor. Yine içte artan toplumsal huzursuzluk nedeniyle, dikkatler dış sorunlara yöneltilecek irkçılık ve şovenizmi körüklemekte sınır tanımıyorlar. İsrail'den sonra bölgede sınır komşularıyla böyle sorunlar yaşayan ülke neredeyse yoktur. Nitekim egemen sınıfların ideolojik planda pompaladıkları irkçılık ve milliyetçilik zehiri MHP gibi bir partinin parlamentoda ikinci sıraya yükselmesine yol açtı. Elbette ki MHP bu yönleriyle teşhir olmuş bir simgedir. Yoksa diğer birçok burjuva partisinin niteliği de bu partiden çok farklı değildir.

Devrimci ve komünist hareket, Stalin sonrasında, SBKP içindeki yeni burjuvazinin iktidarı gasp etmesi ile birlikte kendi içinde ideolojik planda derin bir tartışma ve saflaşma yaşadı. Saflaşmanın bir ucunda Bolşevik Partiyi içten fetheden Yeni Rus bürokrat burjuvalar, diğer ucunda ise Mao'nun başkanlık ettiği ÇKP vardı. **Uluslararası komünist hareket bünyesinde yaşanan bu saflaşma, özünde devrim ile karşı-devrim arasındaydı.**

Bürokrat burjuvalar ihanetlerini koşullar ile teorize ettiler. Sosyalizm maskeli bu ihanet çetesinin teorileri uluslararası planda birçok devrimci parti ve örgütün gerçekleri görebilmesine engel oldu. Başkan Mao'nun sürdürdüğü çok yönlü ve kapsamlı mücadele bu ihanet çetesini

niteliğini önemli oranda açığa çıkarttı. Ama **bir bütün olarak bu çetenin devrimci saf-larda yarattığı etki kırılmadı.**

SSCB'nin sosyalizmden kapitalizme geri dönüş sürecinde yaptığı hatalara düşmemeyi planlayan Çin'li kapitalist yolcular, istikrarlı ekonomi politikası ile %8-5'lik büyümesi ile Çin ekonomisini dünya devi yaptılar. 1949 devriminin ateşinin büyütüp geliştirdiği Çin ekonomisi kapitalist yolcu tercihi döneminde de ekonomideki gelişimi ile adeta enerjisini çok iyi bir şekilde kendi kapitalist yolcu amaçlarına uyarladılar.

Çin ekonomisi birçok anlamda devleşti. Dev tekelleri, özel ve devlete ait, en ucuz fiyatta kaliteli ürünlerle rakiplerini zorluyor. Ucuz işgücü, zengin kaynakları ile jeo-politik, jeo-stratejik önemi ile adeta Asya'da rakipsiz. Hatta dünyanın önündeki 15 yıl sonraki efendisi olacağına kesin gözü ile bakılıyor. Doğu Türkistan'da çıkan zengin petrol, doğal gaz, uranyum kaynaklarını bir yandan işlerken esas ihtiyacını dışarıdan almayı, kendi kaynaklarını zor anların ihtiyacı olarak bekletiyor. Keşmir'in yer altı-yerüstü (özellikle uranyum ve doğal gaz) kaynaklarının olduğu bölgeyi Pakistan-Çin sınır anlaşması ile ilhak etti. Tayvan'da Guomintang'ın işgali ile kurulan "Milletçi Çin'in ele geçirilip Tayvan'ın geri alınmasıyla, son on yıla kadar %90 oranında "Asya Kaplanlarının" elinde olan Uzakdoğu pazarları şimdi Çin'in elinde bulunuyor. Çin'in Keşmir ve Tibet başta olmak üzere en önemli bölgesel düşmanlarından biri Hindistan, diğeri ise Tayvan'dır.

Çin yıllarca uluslararası ilişkilerde politikaya değil ekonomik çıkarlarına ağırlık

vermiştir. Bu nedenle hem İsrail ile hem İran hem de rak'la vb. karşıt rejimlerle askeri teknoloji başta olmak üzere ticaret anlaşmasını esas alıyordu. Önemli olan ekonomik çıkarlarını korumak olduğunu düşünerek uluslararası ilişkilerde pek taraf olmamaya çalışıyordu. Ama artık süper güç olabilmenin bir gerekliliği olarak uluslararası ilişkilerde taraf olmak zorunda kalmıştı.

Tüm bu dönem boyunca özellikle ideolojik-siyasi ve örgütsel alanlarda yaratılan kafa karışıklığı, süreç içinde sınıf savaşımını yadsıyan, devrimi reddeden düşüncelerin ilerici ve devrimci güçler içinde yaygınlaşmasına yol açtı. Modern revizyonist düşünceler emekçi kitleleri olumsuz etkiledi. 1917 Ekim devrimi ve devamında SSCB'de sosyalizmin inşası, 2. Paylaşım Savaşında SBKP önderliğinde ezilen halkların birçok ülkede faşizmi alt etmesiyle birlikte dünyada yükselen devrim dalgası, bu iç ihanetle birlikte büyük yara aldı. Modern revizyonizmin yarattığı tahribat uluslararası komünist hareket içindeki saflaşmayı hızlandırdı ve derinleştirdi. Başkan Mao, ÇKP içinde de yaşanan bu saflaşmayı Büyük Proleter Kültür Devrimi ile birlikte doruğa ulaştırdı ve modern revizyonizmin uluslararası komünist hareket içindeki etkisini yok etmenin yolunu açtı. Modern revizyonist düşüncelerin Uluslararası Komünist Hareket üzerindeki etkileri 1980'li yılların ortalarına kadar kesintisiz sürdü. 1980'lere geldiğinde emperyalist-kapitalist sistemin de ilerici devrimci güçlere saldırısı yeni bir boyut kazandı. **Modern revizyonizmin karşı devrimci düşüncelerinden etkilenen birçok**

devrimci güç emperyalist-kapitalist saldırılar karşısında açmaza düşüp sistem içi arayışlara girdiler. Türkiye'deki devrimci güçler bu sürece askeri cunta ile girdiler. Cuntaya karşı esasta bir direniş gösteremeyen devrimci ve komünist hareket örgütsel bir yenilgi aldı.

Devrimciler ve komünistler bu süreci doğru bir tarzda çözümlenemediklerinden dolayı yeniden toparlanıp gereken hamleyi yapmayı da bir türlü başaramadılar (Kürt ulusal hareketini bu değerlendirmenin dışında tutuyoruz). Bu başarısızlık giderek örgütsel çözümlere ve ideolojik dejenerasyonun daha da derinleşmesine yol açtı. Bu tablonun bir kısım yaratıcıları "mülteciliğe" meşruluk kazandırdılar. Bu tablonun yaratıcıları yenilgilerden doğru dersler çıkarma yerine, yenilginin kaçınılmazlığı gerici anlayışını benimseyip, devrimin gerekli olup olmadığını tartışacak kadar gerilediler. Şu açık ki; devrim cephesinde yaşanan yılgınlığın ve karamsarlığın kökenleri yukarıda belirttiğimiz döneme dayanıyor. Bugüne yanıt ararken düne bakmamız gerekir. Eğer dünün ideolojik-siyasal-örgütsel tablosunu iyi değerlendirirsek, bugünkü açmazlara ve tikanıklıklara daha doğru ve isabetli yanıtlar verebiliriz.

Geçtiğimiz yüzyılın son çeyreği önemli özellikler içermektedir. 1990'lı yılların başlarında revizyonistlerin emperyalist burjuvazi ile birleşik saldırısına tanık olduk. Emperyalist-kapitalist sistemin kiralık kaleşörleri ve ideologlarının 1990'lı yıllarda ifade ettikleri "tarihin sonu", "ideolojiler öldü", "devrimler dönemi kapandı" vb. saldırılar Rus bürokrat burjuvalarının çöküşü ile birlikte başladı. Rus

Sosyal Emperyalizmin etkisi altındaki aydınların bir kısmı da aynı cephanelikle hareket ederek saldırdılar. Onlar da Rus bürokrat burjuvalarının 1957-60 arasında Başkan Mao ile sürdürdükleri polemiklerde gündeme getirdikleri revizyonist tezlerden beslenmiştir. 1990'dan itibaren gıdasını bu revizyonizmden alan bürokrat burjuva diktatörlükler birer birer çöktü. Bu çöküş, aynı zamanda yeni çarların gerçek yüzlerinin açığa çıkmasına da neden oldu. Ancak, sosyalizm düşmanı tüm uluslararası karşı-devrimci güçler bu çöküşü bilinçli olarak sosyalizmin, sınıfsal bakışın çöküşü olarak propaganda ettiler. Bunun faturasını sosyalizme çıkarmak için her türlü pervasızlığı uyguladılar. Sosyalizmin bu sözde yenilgisini de, nihai bir yenilgi olarak ilan ettiler. "Tarihin sonu" gibi zırva teoriler de bu anlayışın ürünüdür.

Ezen ile ezilen savaşımı sürüyor. Emperyalist tekeller arası rekabet tüm hızıyla devam ediyor. Sınıf savaşımı tarihin motorudur. Tarih hükmünü sürdürüyor... Bu konuda net olmak gerekir. Bunun altının sürekli çizilmesi gerekir. Bu konuda en ufak bir taviz kabul edilemezdir.

Emperyalizm Lenin yoldaşın tanımladığı özellikleri olduğu gibi taşımaktadır. Bugün Lenin tarafından belirtilen özelliklerin yerli yerine oturduğunu, bu özelliklerin geliştiğini görüyoruz. **Bu anlamda önemli bir gelişmenin olduğu doğrudur. Bu gelişme görevlerimizi de, savaş tarzımızı da etkilemektedir.**

Emperyalistler, enerji kaynaklarının yoğunlaştığı bölgelerde yükselen bir rekabet içindedir. Petrol bölgelerindeki denetimin tamamen sağlanması

emperyalistler için önemlidir. Bunun için de her an saldırıya, işgale yönelebilirler. Ama güçler dengesini de iyi hesaplamak gerektiği için tereddütlü yaklaşıyorlar. Irak, Körfez savaşı öncesi dünyanın petrol ihtiyacının %40-60'ının karşılandığı bir ülkedir. Zengin petrol kaynaklarını ele geçiren-düşmanları üzerinde bir denetim kurabilir. Dünya petrol fiyatları ile oynayabilir. **Irak hükümeti, ABD'ye karşı Çin, Rusya, AB ülkelerine tavizler vermeyi göze almış durumda. Bu emperyalist devletlerin çıkarımı koruma görevini de üstlenecek olan Irak hükümeti, bu sayede kendi çıkarlarını korumak isteyecek olan emperyalistlerden destek alacak/ahıyor.** Ayrıca Irak Kürdistanı'ndaki muhalif Kürt gruplarına "özerklik mi istiyorsunuz? Alın size geniş özerklik" gibi anayasalarındaki kararı da hayata geçirme girişiminde. Bu sayede Kürt gruplarının amaçlarına savaşmadan barış içinde varmalarının yolunu göstermiş oluyor.

Bu ne kadar gerçek bir olgu ise dünyada ve coğrafyamızda devrimci ve komünist hareketin dağınıklığı, gelişen toplumsal muhalefete önderlik etme konusundaki zayıflığı da bir o kadar gerçektir. Özellikle bu kaos ortamında birçok devrimci hareket ideolojik olarak gereken netliği, tüm bu yaşananların neden ve niçinlerine doğru bir yanıt verme becerisini gösteremedi. Asgari düzeyde gereken netliğin sağlanamaması hem "yeni dünya düzeni" ideologlarının demagogilerine ve hem de onların sol içindeki uzantılarına karşı güçlü bir mücadele yürütülmesine engel oluyor.

Bugün dünya devrimci ve komünist hareket içerisinde

Maoistlerin hatırı sayılır bir güç olmaları tesadüfi değildir. Tam aksine bu, Maoistlerin sınıf savaşımı noktasında sahip oldukları öngörü ve derin bir kavrayışın ürünüdür. Çünkü Maoistler sosyalizmde sınıf savaşımı konusunda bilinçliydiler ve "geriye dönüşler" sorununda hazırlıklıydılar. Dolayısıyla SSCB, Çin ve diğer ülkelerdeki ihanetler Maoistleri devrim mücadelesinde daha az etkiledi. İşte bugün Peru'da, Filipinler'de, Nepal'de, Hindistan'da ve Türkiye'de Maoistler önderliğindeki Halk Savaşlarının kararlılığını bu ideolojik zeminde aramak en doğru yaklaşım olacaktır.

Kitlelerin bütünlüklü değerlendirilmesi bizim genel niteliğimizden ve kitle ile ilişkilerimizin zayıflığından kaynaklı tam olarak mümkün değil. Subjektif olduğumuzun bilincinde olmalıyız. 12 Eylül sonrası burjuva nitelikli hareketler çıktı. Bunlar, devrimci hareketi olumsuzlayan karakterdedir. Devrimci hareket geliştiğinde reformist hareketin de geliştiğini görüyoruz. Devletin de buna özel desteği olmakta. Egemen sınıfların devrimci ve komünist hareketin gelişiminin önünü kesecek bir tek politikası yok. Çeşitli türden politikalar uygulamaktalar. Bu konuda zengin bir deneyime sahiptirler.

Alevilerin örgütlenmesi, sistemle çelişkilerinin büyümesi devlet tarafından kontrol edilebilmektedir. Yöre derneklerinin gelişimini görüyoruz. Komünistlerin ve devrimcilerin bu gelişmelere planlı yaklaşmadığını görüyoruz. Kitlelere sektir yaklaşım, hegemonyacı yaklaşım... Bireysel tepkiler, intiharlar...Kitlelerin sorunlarına vakıf olamamak, onları örgütleyeme-

mek, kitlelerin kendiliğinden hareketlerle boğulması... Kürtlerin siyasal uyanışı, Kürt kadınının ulusal mücadeledeki yeri... Kürtlerin incelenmesi... Kopenhag kriterlerinin çözüm olmadığı her vesileyle anlatılmalıdır. Kürt halkı bunu görecektir. Bizim bu konuda açılım yapmamız şarttır. **Kitlelerin sorunlarına vakıf olanların mutlaka maddi bir güç yaratacakları bilinmelidir. Kitlelerin somut koşullarına tepkileri gelişecektir. Bu tepkiler burjuva akımları içerecektir, burjuva akımlara neden olacaktır. Bu, kitlelerin tepkilerine kayıtsız kalmamıza neden olmamalıdır.** Kitleler örgütsüz ve bilinçsizdir. Kitlelerin yoksulluğu artmaktadır. Egemenlerin kitlelerin yoksulluğunu ortadan kaldırmayacağı açıktır. Onlarla politik olarak karşı karşıya gelecektir. Kitlelerin kendiliğinden hareketi karşısında bize düşen sorumluluk politik bilincimizi onlara taşımak, burjuva fikirlere karşı etkin bir mücadele yürütmektir. Bunun için kitlelerin kendiliğinden mücadelesine karşı kayıtsız kalmamalı, özellikle de ilerici

Ezen ile ezilen savaşımı sürüyor. Emperyalist tekeller arası rekabet tüm hızıyla devam ediyor. Sınıf savaşımı tarihin motorudur. Tarih hükmünü sürdürüyor... Bu konuda net olmak gerekir. Bunun altının sürekli çizilmesi gerekir. Bu konuda en ufak bir taviz kabul edilemezdir.

hareketine etkin bir şekilde katılarak politik niteliğini arttırmalıyız. Kürt ulusal mücadelesi hakkında genel yaklaşımımız doğru olmakla birlikte bu konuda bir kavrayışsızlık ve somut koşulların tahlili ile taktikler geliştirmede eksik durumdayız. **Bugün de Türkiye Kürdistanı'nda mücadele yürütme sorumluluğu devam etmektedir. Kürt ulusal sorununun ulusal özelliğini görmezden gelemeziz.** Demokratik taleplerin desteklenmesi ve bunun hareketini yaratmak için

kitleleri yönlendirdiğini unutmamalıyız. Alevi kesimine yaklaşımında bunu görebiliriz. Büyüttüğü Sünni dinciliğe karşı bir süre sonra buna karşı Aleviliği desteklemeye başladılar. Bugün Kemalistlerin desteklediği Alevi dernekleri vardır. Karşı devrim bu hareketi desteklemektedir. Aleviliğin ilerici özelliği yok edilmek istenmektedir.

Küçük burjuva devrimci hareketlerin bazılarında önderlik sorunu kendi niteliğine uygun olarak çözülmüş durumdadır.

li seviyededir. Kitlelerin talepleri biçim olarak farklıdır. Köylülerin sosyal yaşamları değişim göstermiştir. Meseleye salt toprak sorunu olarak bakılamaz. Tarıma dayanan çelişkiler gücünü korumaktadır. Savaşla birlikte değişimler olmuştur. Bu değişimlerin incelenmesi gerekir. Türkiye'de sanayi iç dinamiğiyle gelişmemiştir. Köylerinden göç edenlerin ezici çoğunluğunun şehirlerde fabrika işçisi olarak yaşamadığı biliniyor. Halk Savaşını reçetelere indirgeye-



mücadele edilmesi gerekir. Olay salt silahlı mücadeleye indirgenemez. Kürt ulusunun ulusal bilinci gelişmiş durumdadır ve demokratik talepler için mücadelede ileridedir. Demokratik talepler uğruna mücadelede Kürt halkının önemli bir yeri olduğunu görmeliyiz. Radikal mücadele bu taleplerle geliştirilebilir haldedir.

Karşı devrimci politikaların

Bunun anlamı gelişkin hareketlere neden olabileceklerinin farkında olmayı gerektirir.

Devrimimiz kendine has özgünlükler taşıyacaktır. Türkiye'de Halk Savaşı, gerilla savaşı önceki örneklerinin aynısı olmayacaktır. Türkiye'nin kendine has özellikleri, bulunduğu bölge itibarıyla farklılıkları vardır. Devletin merkezi otoritesi, militarist gelişkinliği önem-

meyiz. **Halk savaşının uygulanmasıyla ortaya çıkacak sonuçları yeniden değerlendirerek pratiğimize yön verecek somut taktikler belirleyerek ilerleriz.** Gerilla savaşının mevcut haliyle zorluklar taşıdığı görülmektedir. Şehirlerde örgütlenmenin gerekliliği artmıştır. Gerilla savaşının güçlenmesi, geliştirilmesi açısından da bu gereklidir.

Seçim sonuçlarına kısa bir bakış

Proletarya Partisi'nin seçimlerde izlediği taktik doğrudur. Esas olarak kendiliğinden de olsa sandık başına gitmeyen ya da boş oy kullanan milyonların durumu, bu doğru taktiğin resmidir. Proletarya Partisi'nin objektif durumundan dolayı bu doğru taktiğin propagandasını en geniş kitlelere taşıyamaması, kitlelerin sisteme duydukları güvensizliği daha da derinleştirmemesi bir olumsuzluktur. Bir eksiklik-tir. Bu eksikliğimizi herkesten önce biz görmeliyiz ve gidermek için de çaba sarfetmeliyiz. Bu yönlü yapılan tüm yapıcı eleştirileri de anlayışla karşılamalıyız. Yine diğer devrimci güçlerin varsa olumlu pratikleri, onlardan öğrenmesini bilmeliyiz.

3 Kasım seçimleri, egemen sınıfların iç çekişmelerinin yoğunlaştığı, yaşanan ekonomik ve siyasi krizin halkta derin hoşnutsuzluklar yarattığı, mevcut partilere ve yürüttükleri politikalara duyulan güvensizliklerin derinleşmesi sonucu gündeme geldi ve egemen sınıflar yeni parlamento seçimiyle, yani yeni “yüzlerle”, yeni yalanlarla kitlelerin bu güvensizliğini güvene dönüştürmeyi ve tepkileri sistem içine, parlamento koridorlarına hapsetmeyi hedeflediler.

Bilindiği gibi seçim sürecinde tüm burjuva partileri rollerine uygun olarak, kitleleri aldatmak için yalan söylemekte sınır tanımadılar. Diğer bir ifadeyle emperyalizme uşaklıkta, halkı açlık ve sefalet içine itmekte, anti-demokratik uygulamalarda sınır tanımayan hükümet ortağı partiler, hiçbir şey olmamış gibi “yeni çözüm” reçeteleriyle kitlelerin karşısına çıkmaya başladılar. İşledikleri suçlar, yarattıkları sefalet tablosu için

mazeretler ürettiler. Hatta ürettikleri mazeretlerle kendi kendilerini ikna da ettiler. Ama seçmeni ikna edemediler. **Ve sonuçta sistemin “yeni” yalancılarına yenik düştüler. Şimdilik yalanlarıyla birlikte parlamentonun dışında kaldılar.**

Seçim sonucunda ortaya nasıl bir tablo çıkabileceğini daha önce şu temelde dile getirmiştik. Seçimlerde yine esas olarak “denenmemişlerden”; “denenmemiş” oldukları için de daha “inandırıcı” olanlardan faydalanılacak. Devletin böyle bir zamanda buna ihtiyacı var. “Yeni” olanın cazibesi kullanılmak istenecek. Ancak geçmişin deneyimi unutulmasın, “anti-faşist, dürüst, halkçı, barışsever” Ecevit, en azılı faşistlerden olduğunu gösterdi. “Anti-siyonist” Erbakan, ABD uşaklığını, İsrail dostluğunu, İsrail ile yapılan anlaşmadaki imzasıyla ortaya koydu. “Şehit dostu, azılı PKK düşmanı, islamcı” MHP, idam sorunundaki, türban ko-

nusundaki taklalarıyla, politika figüranlık için bulunduğunu gizleyemedi.

Tüm bu öğretici tecrübelerden sonra, en son söyleyeceğimizi en başta ifade edecek olursak, bugün parlamentoda çoğunluğu sağlamış olan AKP'nin icraatları, koalisyon hükümetinin icraatlarından farklı olmayacaktır. Abdullah Gül'ün başbakanlığında kurulan hükümet de, emperyalist tekelin, IMF'nin ve uşaklarının çıkarlarına uygun bir politika izleyecektir. **Bu politikalar da işsizliğe çözüm yoktur. Bu politikalarda demokratik hak ve özgürlükler yoktur. Bu politikalarda işsizlik, yoksulluk ve halka düşmanlık vardır.** Bu tartışılmaz bir gerçek. Ama bu seçim sonuçlarından çıkarılması gereken başka bir gerçek daha var.

Devrimci ve komünist güçler ürettikleri politikalar doğrultusunda kitleleri örgütleyemedikçe, kitlelerin öfke ve tepkisini siyasal iktidar mücadelesine yöneltecek taktik önderliğe, taktik ustalığa sahip olmadığı müddetçe egemenlerin yalanları ve zorbalığı, kitlelerin çaresizliği, burjuva partilerine politika yapma olanağı tanır. Halkımızın söylemiyle "eşek aynı eşek olmasına rağmen, palan sürekli değişir". Egemenlerin sözcüleri, kiralık medyası palanın değişimini, eşeğin de değişimi olarak kitlelere sunmaktan asla geri durmazlar. Bu çabaları kendiliğinden başarısız olmaz. Bırakalım geri kitleleri, kendileri-

ne belli misyonlar biçen kimi ilerici güçleri dahi etkileyebiliyorlar. Yarattıkları bilinç bulaıklığıyla, kitlelerin haklı öfke ve tepkisini parlamento koridorlarında eriterek yok ediyorlar.

İşte biz bu makalemizde esas olarak seçim sonuçlarını bütünsellikli bir tonda değerlendirme yerine, kimi devrimci güçlerin ve Kürt ulusal hareketinin seçim sonuçlarını değerlendiren ya da ortaya çıkan sonuçlar hakkında yaptıkları bazı yorumlar üzerinde durmaya çalışacağız.

SEÇİM SONUÇLARINI DOĞRU OKUMALIYIZ

3 Kasım seçim sonuçlarını doğru algılamalıyız. Doğru algılamamanın yolu, içinden geçtiğimiz süreçte, egemenlerin neden yeni bir seçime ihtiyaç duyduğunu objektif bir tarzda çözümlenmek ve ortaya çıkan sonuçları bilimsel bir tarzda yorumlamaktan geçer.

Tüm bu nesnel olgulardan ve bilimsel yöntemlerden uzak yapılacak her değerlendirme yeni bir yanılmanın ve yanlış taktik yaklaşımların zeminini yaratır. Nitekim ortaya çıkan ilk değerlendirmelerde bu olumsuz yaklaşımları görmek mümkündür.

Oysa yapılması gereken, süreçten doğru devrimci sonuçları çıkarmak olmalıdır. Bunu yapmanın ilk adımı da, süreç bütünsellikli ve sorgulayıcı yaklaşımdır. Herşeyi dışında arayan, olumsuzlukların faturasını başkasına çıkarmaya çalışan; kendi taktik yaklaşımını ve pratiğini sorgulama cesaretini göstermeyen, başkalarını anlama-dinleme zahmetine katlanmadan peşinen mahkum eden anlayışlar, elbette ki süreçten doğru sonuçlar çıkaramazlar.

Proletarya Partisi baştan itibaren, boykot sorusunun yanıtını, parlamentonun niteliğinde, kitlelerin parlamentoya bakış açısında, kitlelerin

TABLO 1 :

3 KASIM 2002 TÜRKİYE GENELİ SEÇİM SONUÇLARI*

TOPLAM SEÇMEN SAYISI (TAHMİNİ) KAYITLI SEÇMEN SAYISI OY KULLANAN SEÇMEN SAYISI		OY ORANLARI	
		GEÇERLİ OYLAR	KAYITLI SEÇMEN
GEÇERLİ OY SAYISI	31.528.783		
SANDIK BAŞINA GİTMEYENLER	8.638.866		20,86
BOŞ VE GEÇERSİZ OY KULLANANLAR	1.239.378		2,99
SANDIĞA GİTMEYEN+GEÇERSİZ OY	9.878.244		23,86
DEMOKRATİK SOL PARTİ	384.009	1,22	0,85
DEMOKRATİK HALK PARTİSİ	1.960.660	6,22	4,74
YURT PARTİSİ	294.909	0,94	0,71
MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ	2.635.787	8,36	6,37
DOĞRU YOL PARTİSİ	3.008.942	9,54	7,30
MİLLET PARTİSİ	68.271	0,22	0,16
BÜYÜK BİRLİK PARTİSİ	322.093	1,02	0,77
ANAVATAN PARTİSİ	1.618.465	5,13	3,90
LIBERAL DEMOKRAT PARTİ	89.331	0,28	0,21
SAADET PARTİSİ	785.489	2,49	1,90
BAĞIMSIZ TÜRKİYE PARTİSİ	150.482	0,48	0,36
ÖZGÜRLÜK VE DAYANIŞMA PARTİSİ	106.023	0,34	0,25
TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ	59.180	0,19	0,14
GENÇ PARTİ	2.285.598	7,25	5,52
İŞÇİ PARTİSİ	159.843	0,51	0,38
CUMHURİYET HALK PARTİSİ	6.113.352	19,39	14,77
ADALET VE KALKINMA PARTİSİ	10.808.229	34,28	26,12
YENİ TÜRKİYE PARTİSİ	363.869	1,15	0,88
BAĞIMSIZLAR	314.251	1,00	0,76

* YSK'nun 09.11.2002 tarihli "kesin sonuç" kararındaki veriler kullanılmıştır.

düzen dışı tepkilerinin boyutunda aramaya çalıştı. Ve ortaya çıkan yanıt, kitlelerin önemli oranda varolan burjuva partilerine ve parlamentoya duydukları derin güvensizlik gerçeğiydi. Evet ortada olan bu gerçektir. Ama varolan bu güvensizliği sınıf savaşımının içinde daha da derinleştirecek, tepkileri düzen dışı bir mücadeleye sevk edecek güçlü devrimci ve komünist bir iradenin olmaması, kitleleri çaresizlik içinde çare aramaya devam ettirdi. Yani, “denenmemişleri” deneme, kara kurt yerine, beyaz kurdu ya da kötünün iyisini tercih etmeye zorladı. Ortaya çıkan bu tablo da bu düşünüş tarzının ürünüdür.

Bu tabloyu daha doğru bir tarzda okumak için, bir önceki seçim sonuçlarını bir hatırlayalım. Bilindiği gibi bir önceki seçimler Kürt halkına karşı linç girişimlerinin yaşandığı, milliyetçiliğin ve şovenizmin şaha kalktığı bir döneme rastladı ve sandıktan “Halkçı” kurt ile Bozkurt çıktı. O tarihi kesitte bu kurtların ortaya çıkması, elbette ki yalnız “denenmemiş” olmalarıyla açıklanamaz. Yukarıda ifade ettiğimiz nedenlerin yanısıra yolsuzluğun ve rüşvetin ayyuka çıktığı ve bu iki kurdun en azından kamuoyuna yansıyan, yolsuzluk eylemlerinin olmaması, kitlelerde yükselen “temiz toplum” sesleri parlamentoda ortaya böylesi bir sonucun çıkma zeminini yarat-

tı. Son yıllarda oluşan en uzun süreli koalisyon hükümetinin en parlak icraatı emperyalizme uşaklıkta; emekçilere, Kürt ulusuna, devrimcilere, komünistlere düşmanlıkta hiçbir sınır tanımama gerçeğidir. Sandıktan çıkan sonuçları bu politikaların hazırladığını söylemek abartı sayılmaz. Ve bu po-



litikaları nedenleriyle birlikte sorguladığımızda bir anlam ifade eder. Tersine yaklaşımlar-yorumlar, yapıcı ve ilerletici olmaz.

Sorunun daha iyi anlaşılması için, kendi kendimize yüksek sesle soru sormakta yarar vardır. **Birincisi**, koalisyon ortaklarının parlamento dışında kalmasını “statükoculuğun” tasfiyesi olarak yorumlayabilir miyiz? **İkincisi**, “meşruiyet” tartışmasına devrimcilerin yaklaşımı nasıl olmalıdır? Ya da bu tartışmaların **seçim öncesi** yürütülüp ona uygun bir taktik politika niye geliştirilmedi? vb. vb.

Parlamentoya giren ve aynı zamanda parlamento dışında

kalan koalisyon hükümetini oluşturan partiler arasında kitlelerin seçimde yaptıkları tercihi, “statükocu” güçler ile “anti-statükocu” ve değişimden yana olan güçlerin mücadelesi olarak yorumlamak ve kitlelerin tercihini de bu temelde açıklamaya kalkmak eksik ve yanlıştır. AKP ve CHP’ye olmayan misyonlar yüklemeye kalkmaktır.

Evet, kitlelerin önemli bir bölümü demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesinden yana. Bu yönlü değişim talepleri vardır? Ama şu da bir gerçek ki, kitlelerin en büyük istemi işsizlik sorununun çözümüdür. Ekonomik krizin aşılmasıdır. Diğer bir ifadeyle küçülen lokmalarının büyütülmesidir. Ki bu konuda tüm burjuva politikacılarının

söylemleri birbirine yakın söylemlerdir.

Daha da somutlarsak, farklı söylemlerine rağmen tüm burjuva partilerinin IMF programına sadık kalacakları tartışılmaz bir gerçek. IMF karşıtı en büyük ajitasyonu Genç Parti yaptı. Yani AKP ve CHP’nin bu yönlü demagojik söylemleri dahi oldukça sınırlıdır. Yine AB sorununda tüm burjuva partilerinin yaklaşımları aynı paralelde; hatta diyebiliriz ki, demagojik bir tarzda da olsa, AB, demokratik hak ve özgürlükler, Kürt sorununda en çok söylemi olan ANAP’dır. Buna rağmen ANAP’ın aldığı oy yüzdesi ortada. Dahası da var. AKP, ANAP’tan daha çok sta-

tükücü bir söyleme sahip değil midir?

Bu durumda Atılım'ın "MHP-DSP-DYP gibi statükocu güçler mecliste tasfiye oldu" tanımlamasını hangi nesnel zemin üzerine oturtacağız? Ya da AKP ile ANAP'ı bu konuda birbirinden ayıran temel şey nedir? vb. Bu yönlü sorularımızı daha da çoğaltabiliriz. Ama gerçek olan şu ki; ne sözü edilen partiler tek başına "statükoculuklarından" dolayı mecliste tasfiye oldular, ne de meclise giren AKP ve CHP değişimden yana olan partilerdir? AKP ne kadar "değişimci" ise, ANAP da o kadar, hatta ondan daha çok "değişimcidir". Aralarındaki fark ve ortaya çıkan sonuçların esas nedeni **koalisyon icraatlarına kitlelerin pratik tecrübeleriyle, günlük sosyal yaşamlarıyla tanıklık etmeleri gerçektir.** Söyledikleri tüm demokrasi söylemlerinin

altından anti-demokratik uygulamalar, işsizlik ve yoksulluk çıktı. Tüm bu karşı devrimci icraatlarına rağmen yine de seçim meydanlarında ikiyüzlü propagandalarına devam ettiler. Ama **kitleleri ikna edemediler. Gerçek yüzlerini ve halk düşmanlıklarını bu sefer gizlemeyi başaramadılar.**

Bu seçimlerde net olan şu ki; tek başına hükümet olan AKP'nin "denenmemiş" olmasıdır? CHP'nin ise AKP'nin "şeriat" sopasına karşı "laik" ve "sol" söylemlerden dem vurmasıdır. Kısacası değerlendirmeleri "statükocu" ve "karşıtları" temelinde yapmak bizi büyük yanılgılara götürür. Bir dahaki seçimde bu partinin ala-

cağı sonuçlar da, gidenlerden pek farklı olmayacaktır. Bu durumda, yine aynı saptamalarda mı bulunacağız? vb.

AKP'nin yükseliş nedeni, RP'nin içinde başlatılan operasyonda, ABD'nin "ılımlı islam" projesinde, artan işsizlikte, yoksullukta, kitlelerin sisteme karşı duyduğu güvensizlikte ve en önemlisi

rudur. Doğru olan diğer bir şey ise; bu düşünüş tarzına sahip olan kitlelerin, bu seçimde hükümet ortaklarına oy vermeyip cezalandırdığıdır. Çünkü **kitlelerin sistemi, parlamentoyu algılayışları, tepkilerindeki bilinç düzeyi ancak böyle bir pratiğe denk düşüyor.** CHP-AKP'yi parlamentoya taşıyan; MHP, ANAP, DSP, DYP'yi oylarıyla cezalandıran bir bilinç düzeyidir. Bu gerçekleri görmeden, sistem dışındaki alternatif güçlerin zayıflığını hesaba katmadan yapılacak her değerlendirmeye, sıkıntılı ve özürle bir değerlendirme olur. Yeni figüranlara olmadık misyonlar biçilir.

Devrimcilerin ve komünistlerin değerlendirmeleri sınıfsal bir zemin üzerinde yükselmek zorundadır. Sınıf perspektifli bir değerlendirme burjuva partilerinin demagojik söylemlerinin kitlelerde yarattığı bilinç bula-

nıklığını hesaba katar. Bu demagojik söylemleri boşa çıkarmak için teşhir propagandasına ağırlık verir. Tüm bunlar anlaşılır şeylerdir. Anlaşılmayan şey bu burjuva partilerinin demagojik söylemlerinden hareketle onlara haketmedikleri misyonlar biçmektir. Kitlelerin değişim istemleri ile burjuva partilerinin demagojik söylemlerini birbirine karıştırma, bunlardan yanlış sonuç çıkarma yanılgısıdır. **Kitlelerin bu partilerin demagojik söylemlerinden etkilenip onlara oy vermesi, bu partilerin değişimden yana, değişimci olduğu anlamına gelmez.**

Yine seçim sonuçlarına dair KADEK sözcüleri ve Özgür

TABLO 2 :

KATILIM ORANLARI

SENE	GEÇERLİ OY	OY KULLANMAYAN ve GEÇERSİZ OY
1950	% 89.3	% 10.7
1954	% 88.6	% 11.4
1957	% 76.6	% 23.4
1961	% 78.4	% 21.6
1965	% 68.0	% 32.0
1969	% 61.4	% 38.6
1973	% 63.8	% 36.2
1977	% 69.9	% 30.1
1983	% 87.8	% 12.2
1987	% 90.9	% 9.1
1991	% 81.4	% 18.6
1995	% 82.3	% 17.7
1999	% 83.2	% 16.8
2002	% 76.1	% 23.9

de, devrim için nesnel zeminin giderek olgunlaştığı bu ortamda, devrimcilerin ve komünistlerin alternaif bir güç yaratamama iradesizliğinde aramak en doğru ve anlamlı olandır.

Soruna bu pencereden bakmayan yani sınıfsal bir zeminde yaklaşmayan, burjuva partilerinin niteliğini, bu partilerin egemen sınıfların çıkarları için oynadıkları rolü doğru bir tarzda çözümlemeyen her yaklaşım, ortaya çıkan sonuçları doğru okuyamaz. Neden ve sonuçlar arasındaki diyalektik bağı doğru bir tarzda kuramaz.

Sözgelimi kitlelerin sisteme karşı önemli oranda tepkileri ve güvensizlikleri olduğu doğ-

DİYARBAKIR, BATMAN, SİİRT ve AĞRI'DA YİNE YÜZ BİNLER ALANLARDAYD

DİYAR-I DEHAP



2 Kasım 2002 Özgür Gündem

Politika gazetesinin kimi yazarlarının yaptıkları açıklama ve değerlendirmeler de tamamen **keyfiyetçi** ve aynı zamanda **ürkek** değerlendirmelerdir. Ortaya çıkan sonucun nedenlerine ilişkin sorulan sorular, verilen yanıtlar hem yüzeysel hem de öze dönük değildir. Verilen cevapların sırtı gerçeklere döndüktür.

KADEK ilk anda seçimlerin meşruiyetinin ortadan kalktığını duyurdu. Gerekçe olarak da, seçmenin yaklaşık olarak yüzde 47'sinin iradesinin meclise yansımaması ve yüzde 25'inin de oy kullanmamasının meclisin meşruiyetini ortadan kaldırdığını ifade etti.

Herşeyden önce bu meclisin meşruiyeti DEHAP'ın meclise girip, girmemesiyle açıklanamaz. Diğer bir ifadeyle DEHAP meclise girmiş olsaydı, bu meclis demokratik ve meşru mu olacaktı? Kaldı ki bu meclisin misyonu ve niteliği ortada. Bu bir. İki, seçim yasası -baraj sistemi-nin hedef ve amacını DEHAP seçim sonuçlarıyla öğrenmedi.

Tam aksine mevcut seçim sisteminin anti-demokratikliğini, seçim çalışmaları döneminde ortaya çıkabilecek tüm engelleri DEHAP da önceden görüyordu. Bu yönlü açıklamalar yapıyordu. Tüm bunlara rağmen farklı bir tavır geliştirme yerine seçimlere girdi. Daha da önemlisi yüzde 25'inin oy kullanmadığı, oy kullanan kitlelerin de önemli bir bölümünün parlamentonun işlevine dair kendi kendine ciddi sorular sorduğu, güvensizlik duyduğu bir ortamda seçimlere katılmayıp protesto etme yerine seçimlere katılarak tüm bu hukuksuzluklara bir anlamda meşruluk kazandırma, bu yönlü sürece katkıda bulunmanın bir açıklaması olmalıydı/olması gerekirdi. Ama görünen o ki bu politikanın sahipleri istedikleri sonucu alamayınca oluşan yeni parlamentonun meşru olmadığını hatırladılar. Hiç şüphesiz ki, yapılan bu değerlendirmeler ikna edici, inandırıcı değildir.

Bizim için seçimin gayri meşruluğu, parlamentonun fiğüranlığı tartışılmaz. Ama

Amed şehrinde kullanılmayan 200 bin oyun nedeni tartışılır. Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı batı kentlerinde DEHAP'a verilen oyların sayısı tartışılır. Miting meydanlarında toplanan yüzbinlerin oylarının, sandıkta neden DEHAP hanesine yazılmadığı gerçeği tartışılır. Ve tartışılması da gerekir. **Bu politikanın sahipleri de tartışmaları bu noktalarda yürütürlerse ortaya doğru sonuçlar çıkarabilirler. Aksi yaklaşımlar eksik ve yetersiz kalır.**

Öncelikle seçim sürecini olumlu ve olumsuz yönde etkileyen bazı faktörlerin altını çizelim. Yani değerlendirme yaparken bu dış etkenleri hesaba katalım-katmalıyız. Seçim sonuçlarını etkilemese de Kürt topraklarında bazı müdahalelerin olduğu, bloka oy vermeme için kimi seçmenlere baskı yapıldığı doğrudur. Doğru olan diğer bir olguysa DEHAP'ın miting alanlarına yüzbinleri taşıdığı ve daha önce katıldığı seçime oranla oylarını biraz daha artırdığı gerçeğidir.

Tüm bu artıların, bu politika

sahiplerinin hedef ve beklentileriyle örtüşmediği açık. Açık olan diğer birşey ise; söz konusu olan bu politika sahiplerinin süreci sorgulamada keyfiyetçi davrandıkları olgusudur.

Yukarıda kısaca da olsa kitlelerin önemli bir bölümünün burjuva partilerine bakış açısını özetledik. Yani demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde asgari düzeyde ortaya konulabilecek tutarlı bir yaklaşımın kitlelerde yankı bulduğu-bulacağı böylesi bir döneme DEHAP'ın bu eksenli mesajları niye kitlelerde istenilen düzeyde bir yankı bulmadı, sonuç alıcı olmadı? Diyebiliriz ki, DEHAP'ın miting alanlarında yürüttüğü propagandaların ana temasını özgürlükler sorunu oluşturuyordu. Buna rağmen hedefledikleri sonuca ulaşmayı başaramadılar.

Özellikle Kürt coğrafyasında süren savaş sonucu zorla topraklarından sürülüp Batı kentlerinde yerleşen yüzbinlerin oylarını DEHAP'tan belli oranda esirgemelerinin nedeni; yüzeysel değil, ancak ciddi sorgulamalarla anlaşılır. Bu sonucu tek başına parti örgütlerinin çalışmamasına ya da kişisel sürtüşme ve aday seçimindeki hatalara bağlamak inandırıcı değildir. Dahası burada haklı olarak şu soru sorulabilir: Madem parti örgütleri ciddi bir çalışma yürütmediyse; yüzbinleri alanlara kim taşıdı? Bu sorunun da bir yanıtı olmalıdır. Yine kişisel hesapların, kaygıların ön plana çıkması bencil, bireyci bir düşünüş tarzının ürünüdür. Bu düşünüş tarzını bu denli güçlendiren hangi pratiklerdir? “Demokratik Cumhuri-

yet” projesinin bu pratik duruşun üzerinde hiç mi etkisi yoktur?

Bu projenin, bu yönelimin Amed şehrinde sandık başına gitmeyen 200 bin kişinin tavrı üzerinde bir etkisi yok mu? Yani “İmralı”da sunulan bu “kurtuluş stratejisinin” bu sonuçta hiç mi payı yok? Evet sorgulamayı, biraz da bu cephede yapmak gerekir. Sorgulamayı FP ile ANAP'la seçim ittifakı yapmayı düşünen reformist-pragmatist düşünüş tarzından başlatmak gerekir. **Unutmamalısınız ki; artık hiçbir şey sizin için eskisi kadar kolay değil. Kürtler bu projeyi sessiz ve derinden sorguluyor ve de ciddi kaygılar taşıyorlar.** Evet, sisteme karşı tavır anlamında miting alanlarında coşku ve heyecanlarını birleştiriyorlar. Ama sandık başına gitmede

T. Kürdistanı'nda oy kullanmama oranı (1999 seçimlerine oranla 2002 rakamları)

Diyarbakır	(%7,3'lük bir artışla %28),
Elazığ	(%10'luk bir artışla %27),
Erzincan	(%9,8'lik bir artışla %26,7),
Sivas	(%10,3'lük bir artışla %25,1),
Malatya	(%10,8'lik bir artışla %27,3),
Maraş	(%11,2'lik bir artışla %24,1)
Adıyaman	(%14,7'lik bir artışla %26,85)
Ağrı	(% 8,8'lik bir artışla %27,15)
Antep	(%11,8'lik bir artışla %27,4),
Kars	(%9,9'luk bir artışla %28,4)
Ardahan	(%9,3'lük bir artışla %25,5)
Siirt	(%10,3'lük bir artışla 25,8)
Batman	(%9'luk bir artışla %24) dır.

aynı heyecanı yaşamıyorlar. Sandığın çözüm gücü konusunda tereddütler taşıyorlar.

Dikkat edilirse, Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı batı kentlerinde ortaya çıkan sonuçlar çarpıcı ve düşündürücüdür. Bu sonuçlar üzerinde yukarıda belirttiğimiz kaygıları görmek mümkündür. Elbette ki kitlelerin, bir bölümünün öncelikle-

rinde de bir farklılaşma olabilir ki, vardır da. Yani ekonomik sıkıntılar, işsizlik öncelikler noktasında belli farklılaşmalara yol açabileceği gerçeğini her zaman hesaba katmak gerekir.

Proletarya Partisi'nin seçimlerde izlediği taktik doğrudur. Esas olarak kendiliğinden de olsa sandık başına gitmeyen ya da boş oy kullanan milyonların duruşu, bu doğru taktiğin resmidir. **Proletarya Partisi'nin objektif durumundan dolayı bu doğru taktiğin propagandasını en geniş kitlelere taşıyamaması, kitlelerin sisteme duydukları güvensizliği daha da derinleştirmemesi bir olumsuzluktur. Bir eksiklik.** Bu eksikliğimizi herkesden önce biz görmeliyiz ve gidermek için de çaba sarfetmeliyiz. Bu yönlü yapılan tüm yapıcı eleştirileri de anlayışla karşılamalıyız. Yine diğer devrimci güçlerin varsa olumlu pratikleri, onlardan öğrenmesini bilmeliyiz.

Ancak bizim bu eksikliklerimizi taktiğimizin yanlışlığıyla açıklamaya kalkan oportünist anlayışlara asla prim vermemeliyiz. Elbette ki doğru politikalar, pratik yaşamda hayat buldukça bir anlam ifade eder. Ama böylesi sağlıklı bir pratik içinde **bilinçli insan ögesi ve örgütlülük şart.** Bunlar olmadan hiçbir politikanın pratikte yaşam bulma hakkı olmaz. Bu gerçeği görmek ve yeni süreçte Proletarya Partisi'nin her militanının belirlenen yönelim doğrultusunda pratiğe yönelmesi, bir görev olarak karşımızda duruyor. Bunu görmeliyiz. Çözümlemede ve uygulamada sorgulayıcı ve yaratıcı olmalıyız.

“Hapishaneler savaşın parıldayan siperleridir”

19 Aralık Kahramanlık Günü Şan olsun Kahramanlık Gününe

Özellikle 1997 yılından sonra hapishanelerde sol bir yaklaşım gelişti. Kimi zaman kolay zaferlerle birlikte hapishanelerdeki direniş abartılı bir nitelik kazandı. Dışarıda gerileyen devrimci harekete karşın hapishaneler bunun aksine ilerleyen bir görünüme sahipti. Bu çelişkili durumun kavranamaması özellikle sol sekte anlayışların yanlış eğilimlerini güçlendirdi ve içerideki direnişlerle dışarıyı hareketlendirmek gibi bilimsel ve doğru olmayan hedeflerin oluşmasına neden oldu. Proletarya Partisi'nin açıktan düşmediği bu hatalı yaklaşım 2000 yılının sonlarına doğru hapishanelerde oluşmuş bulunan birlikteliği de bozdu.

Sınıf savaşımı her daim zorunlulukları bilince çıkartmaktadır. Zorunlulukları bilince çıkarımayanlar, sınıf mücadelesinin temel yasasının “zor” üzerine kurulu olduğunu kavrayamaz. Bu “zor”; iktidarın nasıl ve hangi biçimde ele geçirileceği, bu uğurda neler yapılması gerektiği hangi araç ve devrimci şiddet taktiklerinin uygulanacağı vb. ile bağlantılıdır aynı zamanda.

Bu yapılması gereken ve yapılacak olanlar kuşkusuz sınıf savaşımının temel yasalarının kavranması ile mümkündür.

Tarihsel olarak baktığımızda her yeni sınıf eski olanı yenmiştir. Ve eski olanı tarihin çöplüğüne gömmüştür. Bu süreç kendiliğinden değil yeni olan sınıfın zorunlulukları bilince çıkarması ile olmuştur. Eski olan kendiliğinden evrimci bir şekilde yıkılmamış aksine bu bir şiddet hareketi sonucu gerçekleşmiştir.

Gerçeklerin kavranması ancak onun maddi gerçekliği analiz edilerek yapılabilir. Tek ba-

şına bir analiz de yetmez, aynı zamanda senteze tabi tutmalıyız. Değişim, dönüşüm, ilerleme ve sıçrama. Bir olayda sıçrama yapmak istiyorsak sentez kaçınılmazdır. Sentez esastır. Sentez burada tek başına bir incelemeye de indirgenemez. Sentez, sürecin içerisinde bir sıçramayı hedefler. Sıçramanın olmadığı yerde ne bir analizden söz edebiliriz ne de sentezden. Olaylar tek başına ele alınmaz. Onun diğer olaylarla bağlantısı ve sürecin kendi içindeki bağlaşıklarının ayrı ayrı ele alınmasıyla analiz-sentez sürecine varabiliriz. Aksi takdirde ortada olan maddi dünyayı ne anlamak ne de kavramak mümkündür.

Sınıf savaşımı eski ile yeni arasındaki bir savaşımdır. Bunu kavramadığımız müddetçe eski ile yeninin ne olduğunu, arasındaki farkların neden kaynaklandığını kavrayamayız. Eski ile yeni arasındaki bağlantı, onun yıkılıp yerine yeninin geçmesine indirgenemez. Eski ve köhnemiş olan kuşkusuz bir şiddet hareketi sonucu yıkıla-

caktır. Bu **şiddet hareketi yaşanan toplumsal gerçekliğe göre farklılaşır**. Devrimci şiddet de aynı zamanda bir zor hareketidir. Zorunlulukların bilince çıkarılmasıdır. Taşıdığımız ve temsil ettiğimiz sınıfın ideolojisini kavramalıyız. Bu ise proletaryanın dünya görüşü olan Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi ve ideolojisinin kavranmasıdır.

Devrimciliğin zor ve çetin olduğunu biliriz. Devrimci olurken de insanlar, devrimciliğin tatlı su devrimciliği veya kafeterya devrimciliği olmadığını bilirler. Ya da bunu süreç içinde kavrarlar. Hiçbir devrimci bu bilince kendiliğinden erişemez. Bu bilince ulaşması toplumsal faaliyet, sınıf mücadelesini yürüttüğü oranda mümkün olabilir. Bunun dışında alınan bilinç hiçbir işe yaramaz.

Tarihsel olarak ileri ve yeni olan, eskiyi yıkar dedik. Bu her dönem için geçerlidir. Bu sadece günümüze has bir durum değildir. Köleci toplumda köleler, feodal toplumda burjuvazi, kapitalist toplumda proletarya bu yıkmaya ve inşa işini yüklenmiştir. Kuşkusuz bu süreçlerin yaşanması, toplumsal alt üst oluşların olması o kadar basit olmamıştır. İrili ufaklı birçok çarpışmadan geçilerek bu sürece varılmıştır. Bu süreçte eksikliklerimiz, dünya proletaryasının ve azametli halk kitlelerinin hataları ve eksiklikleri olmamış mıdır? Mutlaka olmuştur. Ya da içinde bulunulan durumdan çıkış nasıl olmuştur? Sorunları Marksist tarzda çözümlenmekle üstesinden gelinmiştir. Bizler de **kendi eksikliğimizi ve geriliklerimizi eski yanımız olarak değerlendirdiğimizde eski ile mücadelemez keskinleşir ve bu süreç eskinin atılıp yeninin**

kuşanmasını, yeninin inşasını da beraberinde getirir. Bu anlamda eski nedir? Yeni nedir? Bu soru bizim için çok önemlidir.

Dünya devrim tarihi ve onun bir parçası olan Türkiye devrim hareketine baktığımızda irili ufaklı birçok eksikliğimizin olduğunu belirtiriz. En azından sonuçtan soruna baktığımızda dahi bu, bariz şekilde görülebilmektedir. Bununla birlikte elbette ileri derecede gelenekler yarattığımız da ortadadır. Amacımız burada kim, ne kadar yanlış, ne kadar doğru tartışması yapmak değil. Ama farklı yazı-

milyonlarca şehit ve tutsak düşmüş insanları görürüz. Bunları yadırgamıyoruz. Tatlı su devrimciliği yapmadığımızı belirttik. Emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı devrimci şiddet ekseninde bir faaliyet yürütüyoruz.

Kuşkusuz faşizmi kaba basıncı aygıtı indirgememek gerekir. Yönetim biçimi olarak ifade etmek eksik ve yanlış olur. Faşizm kendi içinde bunları da yapar. Vurgulamaya çalıştığımız şu; bu savaşta şehitlerin olduğu ve olacağı. Sınıf savaşımı zorlu, çetin ve engebelidir dedik. Tatlı su devrimciliğidir de-



19 Aralık 2000 Bayrampaşa Hapishanesi

larda ideolojik mücadele de kaçınılmaz olarak verilmek/yapılmak zorundadır. Burada kendi tarihimizi bir bütün olarak ele almalıyız. Yani şu siyaset bu siyaset diye değil. Eksisi ve artısı ile devrimci mücadelenin geleceği olarak soruna yaklaşmalıyız. Bunları devrimin bir parçası olarak ele almak ve değerlendirmek zorundayız.

Dünya devrim tarihi ve onun parçası olarak Türkiye devrim tarihine baktığımızda binlerce

medik. Dikensiz gül bahçesidir hiç demedik. Ne kayıplarımızın arkasına sığınırız ne de zaaflarımızın. **Yenilgi olmadan zafer, zafer olmadan yenilgi olmaz**. Başarı olmadan başarısız, başarısız olunmadan başarılı olunmaz. Bu bir çelişkidir. Çelişki yasasının kavranmasıdır. Bunlar kendi içlerinde çatışmalı birlikleri yaşarlar. Birinin varlığı diğerini, diğerinin varlığı diğerini belirler. Birinin olmaması, diğerinin de olmamasını beraberin-

de getirir. Tüm bu eksiklere, zaafılara ve geri yanlarımıza rağmen devrimci hareket kendi tarihsel yürüyüşünü devam ettiriyor. Devam ettirmek zorunda. Çünkü **“Devrim hudut tanımaz.”**

TÜRKİYE TOPRAKLARI HALK İÇİN KAPALI BİR HAPİSHANEYE ÇEVİRİLMİŞTİR

Türkiye proletaryası ve azametli halk kitleleri için 1970’lerden itibaren birçok yiğit devrimci ve komünist önderi savaşımızda şehitler mertebesine uğurladık. Sınıf savaşımı acımasız. Sınıf savaşımında hatalar, yanlışlıklar kabullenilmez. Yok sayılmaz. Belki bir nebze, içinde bulunulan durum kavranabilir. Ama bu da **somut** olmak zorundadır. Türkiye toprakları 1980 AFC’si ile birlikte bir bastırma, yok etme kampanyası, halkı teslim alma, devrimi bastırma hareketine tanık oldu.

Her yer bir işkence merkezine dönüştürüldü. Sokaklar, evler, karakollar... Türkiye kapalı bir hapisaneyeye çevrildi. Dışarıda emekçi halklar, içerde-hapishanelerde devrimci tutsaklar faşizmin azgınca terörüne tabi tutulmaktaydı. Her türlü demokratik hak alma mücadelesi rafa kaldırıldı. Herşey karşı-devrimci “zor ile bastırılmaya çalışılıyordu. Bunda AFC kısmen belli bir süre başarı da elde etti diyebiliriz. Türkiye coğrafyasının üzerine ölü toprağı serpilmişti. Her zor, kendi karşıtını ya var eder ya da var olanı daha da aktifleştirir. 1980 AFC’sine karşı belli bir dönem sonra ilk tepkiler hapishanelerden gelmeye başladı. Bir yerlerde direniş devam ediyordu. Devam etmek zorundaydı. Hapishanelerde işkenceler, keyfi uygulamalar, tek

tip elbise, tredman, uysal tutuklu modeli, zorla marş söyletme, itirafçılaştırma, kimliksizleştirme, kişiliksizleştirme, ideolojiz bırakma vb. uygulamalar devam ediyordu. Bu uygulamalara karşı geliştirilen politikalarda devrimci tutsaklar direniş politikaları geliştirdiler. Bu direniş insan olma onurunu korumak, devrimci kimliği korumak için gelişmişti. Bunun sonucunda birçok devrimci tutsak, kalıcı rahatsızlıklara, hastalıklara yakalandı. Bilinçli bir şekilde tedavi olmaları engellendi ve ölümüne sebebiyet verdiler. Bu bir uygulamaydı. **Karşı-devrimin imha planlarından biriydi.** Kuşkusuz 1980 AFC’si döneminde hapishane katliamları yoktu. Fakat ağır baskı koşulları altında devrimci irade ve idealler yaşatılmaya çalışılıyordu. Ülke, halk için hapishaneyeye çevrildi dedik. Devrimci demokratik kitle muhalefeti bastırıldı. Herşey cunta şeflerinin elindeydi.

Devrimci demokratik kitle hareketi bastırıldı dedik! Yok edildi demedik. Belki yine birileri “hayır vardık” diyebilir, olabilir. Var olmak nedir? Bu soruya yanıt verilmelidir? Kendi güçlerini korumak mı? Beş, on, yüz kişi olmak mı? Varlık nedeni nedir? Bu soruyu haklı olarak sormak gerekir. Varlık durumu elbette soracağız. **Varlık durumu faşizmin azgınca saldırıları altında kitleler ezilip hor görülüp sömürülürken, inkar politikaları, asimilasyon vb. uygulanırken buna karşı durmaktır. Bir umut, bir kıvılcım, bir ışık olabilmektir.** Bu söylediklerimize kimse abartıya ve ajitasyona kaçmadan yanıt verdiğinde sürece sağlıklı bir şekilde yaklaşmış demektir. Ne demek istediğimiz

de net bir şekilde anlaşılır. Biz varlık sorununu sadece hayatta kalma olarak algılamıyoruz. Temel mücadele biçimlerinin uygulanmasından bahsediyoruz. Ki bunları da ağır bir şekilde yaşayan örgütler, partiler vardır. Elbette bahsedilen olgu şudur; iki kuvvetten birinin o günkü şartlar altında gerilemesidir. Faşist diktatörlük devrimci demokratik kitle muhalefeti bastırdı bir dönem. Sadece bastırdı. Yok edemedi. Onun kendi iç dinamiklerini yok edemedi. Gelişen aşama da bunun göstergesidir.

Bu sorun özgülünde yine hapishaneler cephesinden soruna baktığımızda, o dönem üç hapishane özel bir anlam taşımaktadır. **Diyarbakır, Mamak, Metris;** Bu üç hapishane pilot bölge olarak seçilmiş en azgın faşist uygulamalar, baskılar buralarda uygulanmaya çalışılmıştır. **Baskı aygıtının koşulu ne olursa olsun ona karşı bir duruş mutlaka olur. Baskı aynı zamanda kendi karşıtını yaratır. Veya var olanı daha da aktifleştirir.** Diyarbakır, Metris Ölüm Orucu direnişleri, PKK’nin ‘84 atılımı. Gerilla savaşını başlatması, “ilk kurşunun sıkılması” vb. etken ve gelişmeler devrimci demokratik hareketin canlanmasına da etkide bulunmuştur.

Türkiye devrim hareketi nezdinde hapishaneler cephesi önemli bir yere sahiptir. Bunu reddetmiyoruz. Aksine altını çiziyoruz. Devrim ve sosyalizm mücadelesinde her alanın kendine özgü mücadele biçimleri vardır. Her alan kendi temel mücadele alanını şu yada bu şekilde koşullara göre oluşturur. Hapishaneler cephesinde de sorun şudur; 1980 AFC’si döneminde direndik. Bu direniş süre-

cinde yenilgiler alanlar, ideolojik kırılmalar yaşayanlar vb. oldu. Birçok parti ve örgüt hapishane sürecinde ya da dışarıda tasfiye sürecine girdi. Reformizm, tasfiyecilik, açık yenilgiler sonucu gemilerin-tasfiyeciler-limana çekilmesiydi.

Bu koşullarda başkaları da var dedik. Umuda dair olan ne varsa onu büyütenler. Bedel ödemek gerektiğinde “**Ölüm mü bir adım öne çıksın**” diyenler. İşte biz bu geleneğin temsilcileriyiz. Mahir, Deniz, İbo’ları; devrimi ve devrimci idealleri yaratmak için ölüme yürüme kararlılığı ve cüreti gösterenleriz. Yaşadığımız mücadele sürecinde bunun sayısız örneklerini gösterdik ve göstermeye devam ediyoruz.

PARILDAYAN SİPERLERDE IŞIKLAR YANMAYA DEVAM EDİYOR

“Bir ülkeyi tanımak isteyen hapishanelerine ve mezarlıklarına bak.” Burjuvazi ezen bir sınıf. Proletarya ise ezilen bir sınıftır. Burjuvazi kendi cennet vatanını korumak için elinden gelen her türlü çabayı harcar. Kendi cennet vatanını korumak isteyen burjuvazi bunun geniş anlamda propagandasını yapar. “Kapitalizm iyidir”, “serbest pazar ekonomisi iyidir,” “Burjuva demokrasisi içinde olan haklar hiçbir yönetim biçimi içinde yoktur”, “Alternatifsiz bir düzen ve yıkılmaz bir sistem” vb. safsataları ile kitlelerin bilincini dumura uğratmaya ve bilinç bulanıklığı ile hak alma mücadelesini sekteye uğratmaya çalışır. Kemalist faşist diktatörlük bunu, alt yapısını ilk öğretim okullarından başlayarak eğitim sistemi, siyaset ve dini kullanarak her yerde yaymaya



çalışır. Kaderci bir toplum, kaderine terk edilmiş kitleleri görmeyi hayal ederler, isterler. Bu yapılanlar elbette sömürü çarkının çok kontrollü bir biçimde dönmesine endekslidir. Sistem varlığını aynı zamanda bu biçimde devam ettirmeye çalışır. Burjuvazi ve tüm gericiler için geçerli olan kural sömürü çarklarının dönmesi, iktidarlarının var olmasıdır. Bu sömürü çarkını durdurmaya çalışanlar “düşmanlardır.” Bu “düşman” ise tabii ki devrimci ve komünistler olmaktadır. Burjuvazi ve tüm gericiler için devrimci hareketler her zaman bir tehlike teşkil ettiğinden dolayı, devrimci hareketler sindirilmeli veya “kabul edilebilir bir şiddet düzeyine” getirilmelidir. Amaçlanan budur. Veya yok etmek, tabii yapabilirlerse!

Kapitalizm ve dolayısıyla yarı-sömürge, yarı-feodal ikti-

sadi yapıya sahip olan ülkelerde artı değer ve emek sürecinden haksız kazanç sağlayanlar, kapitalistler dolayısıyla proletaryayı da beraberinde yaratır. Bu, devrimci bir zeminin doğmasına neden olmaktadır. Burjuvazi kendi mezar kazıcısı olan proletaryayı da yaratıyor. Ve yeni bir iktidar savaşı da kaçınılmaz oluyor. Bu anlamda burjuvazi komünist ve devrimci hareketleri bastırmak, yok etmek için katliamlar, gözaltında kayıplar, yargısız infazlar vb. yapmaktadır. Gericici sınıfların tümü bu şekilde hareket etmeye zorludur. Aksi bir tavır göstermeleri onların sınıf karakterlerine, tavırlarına ters düşer. Tüm bunları gericiler her zaman kendi düzenlerini, “cennet vatanlarını” korumak için yaptığını ifade etmiştir. Ya da buna benzer ifadeler ile bölücüler, eşkiyalar, teröristlere karşı mücadele ettikle-

rinden dem vurmuşlardır.

Kemalist faşist diktatörlük de dünya karşı devriminin bir parçasıdır. Emperyalizmin itaatkar sadık uşağıdır. Halkların can düşmanıdır.

Konumuz özgülünde hapishaneler örneğine dönersek 1980 AFC'si döneminde devrimci ve komünist tutsaklar direnişler sonucu 1990'lara doğru birçok hapishanede haklarını aldılar. Elbette ağır bedeller ödenmiştir. **Bu süreç devletin hakları kendiliğinden vermesiyle değil direnişler ile kazanılmıştır.** Bu süreç zarfında tutsaklar irili ufaklı direnişler yaşamışlardı. 1990'larda gelinen süreci böyle bir direniş sonucu yaratmışlardı. Birçok gelenek de işte bu dire-

tutuklu. '96 Diyarbakır katliamı. '99 Ulucanlar katliamı. Bunlar şehitler verdiğimiz yerler. Onun dışında birçok yere operasyonlar düzenlenmiş, katliamlar yapılmaya çalışılmıştır. Her yerde direniş bayrağı ve teslim olmama geleneği sürmüştür. Direniş bayrağı gökyüzünde dalgalanmaya devam etti. Kızıl bayrağa leke sürülmedi.

Kemalist faşist diktatörlüğün tüm bunları yaparken elbette bir amacı/hedefi vardı. Hedef ve amaçları devrimci tutsakları hücrelere koymaktı. Ama o gün bunun alt yapısı oluşturulmamıştı. Yani hücre tipi hapishaneler mevcut değildi. Daha önce de hücre tipi uygulaması yaptı. Fakat salt Eskişehir tabutluğu

ğimsiz bir şekilde değerlendirme yapmak olayı darlaştırır. Sığ ve kaba bir yaklaşıma düşürür bizleri. Çokça bahsedilen "Yeniden yapılandırma" devletin küçülmesi, neo-liberal politikalar vb. hepsi emperyalistlerin çıkarlarını korumaktan başka birşey değildir. Bugün Türkiye'nin konumu gittikçe önem kazanmaktadır. Bu önem jeopolitik, jeo-stratejik konumundan kaynaklanmaktadır.

Ortadoğu, Trans Kafkasya, Balkanlar, Ortaasya. Buralarda şu ya da bu boyutta bölgesel savaşlar yaşanmaktadır. Türkiye tüm bu ülkelere komşu hatta köprü vazifesi görmektedir. Bunu hem egemen sınıflar hem de emperyalistler bilmektedir. İşte bu önemden kaynaklı emperyalistlerin bölgedeki çıkarlarını temsil etmektedirler. Sadece bu önemden kaynaklı birçok kredi verilmekte. Tabi bu krediler karşılığında elbette birşeyler istiyorlar. İstenenlerin başında bölgede askeri vurucu güç durumda olması gelmektedir. Bunlarla beraber IMF ve DB ile birlikte kredi dayatmalarıyla özelleştirme yasalarının çıkması, uygulamalardan "olumlu" sonuçlar alınması ve buna bağlı olarak bir takım yasaların hızla çıkması. Diğer taraftan Avrupalı emperyalistlerin dayatmaları var. Türkiye AB'ye girmek ve entegrasyon sürecini tamamlamak istiyor. AB emperyalistleri ise belirli koşullar öne sürmekte. Ege ve Kıbrıs sorununun çözümü, AB'nin istediği tarzda, AGSP'ye girmek için yapılan diplomatik manevralar, taahhütler, demokratikleşme, Kürt sorunu, ana dilde eğitim vb. Kuşkusuz bunlar da yine karşılıksız yapılmayacak. ABD emperyalizminin bölgeler üzerinde etkinliğinin arttığı bir dönemde

2000 yılındaki yeni ve daha üst boyutta gündeme sokulan F tipi hücre saldırısı gerçekleştirildiğinde devrimci hareket (Proletarya Partisi'nin de yer yer düştüğü) hapishaneler merkezli bir düşünüşe sahipti ve bununla birlikte halk kitleleri politik mücadeleden olabildiğince uzaktı.

nişler sırasında yaratılmıştı diyebiliriz.

1990 süreci ile birlikte tasfiyecilik süreci de hızlanmıştı. Buna paralel olarak devrimci hareket de toparlanmaya başladı. İki süreç kendi içinde bir gelişme gösteriyordu. Faşist diktatörlük yine bu süreci de bildik yöntemler ile atlatmaya çalıştı. **Dışarıda katliam, hapishaneler cephesinde ise teslim alma politikaları.**

Eskişehir tabutluğunun '91'de açılması ve direniş sonucu kapatılması. Hapishaneleri her zaman sorun olarak görenler ardı arkasına operasyonlara ve katliamlara giriştiler. '95 Buca katliamı, '96 Ümraniye, 96 Ölüm Orucu ve SAG direnişinde 12 şehit yüzlerce ağır hasta

yetmedi ve istediği sonucu alamadı. Birçok şeyi yapmak isteyip de yapamadıklarını ileriye erteliyorlardı. Yapmayışlarının nedeni, kuşkusuz iyi niyetlerinden değildi. Bunun bir nedeni dışardaki mücadelelerin seyrini en aza indirmelerinin diğer nedeni de koşulların alt yapısından kaynaklıydı. F tipi hapishaneler mevcut hale getirilmemişti. Bu anlamda yapacakları katliamı ileri bir tarihe ertelemek zorunda kalıyorlardı.

ZULMÜN KALELERİ F TİPLERİ

F tipi hapishaneler emperyalizm ve faşizmden bağımsız bir şekilde ele alınamaz. **Emperyalizmin egemen sınıflara yüklemiş olduğu görevlerden ba-**

AB emperyalistleri bölgeler üzerinde politikalar geliştirmeye çalışıyorlar. Ve bu politikaları bölgede bulunan devletlerle yapmak istiyorlar. Bunlardan biri de TC. Avrupalı emperyalistler de gerek AB sürecinde gerekse AGSP sürecinde Türkiye'yi bu sürece hazırlıyor. Kuşkusuz demokratikleşme Kürt sorunu vb. AB'ye girdiğimizde bu sorunlar ortadan kalkacak diye düşünemeyiz. Bu da çözüm olmayacaktır. Bunlar birer mak-yajdan ibarettir.

Türkiye'nin bölgedeki jeopolitik, jeo-stratejik durumunu göz önüne alan emperyalistler kendi çıkarlarına ters gelmeyecek bir durumda elbette koç başı Türkiye'yi kullanacaklardır. Artık bölgesel savaşların yaşandığı bir dönemde Kemalist faşist diktatörlük ne şiş yansın ne de kebab tarzında orta yolcu politika izleyemeyecektir. Bölgesel olarak yüklenen misyon gereği hareket edecektir. Emperyalist haydutlar savaşa başladığında egemen sınıflar da hemen girmek zorunda. Yoksa verilen bunca kredi boş yere verilmiyor. Karşı tarafın da bir çıkarı olacaktır. Bir anlamda Türkiye egemen sınıfları üzerinde ağırlıklı olarak Yanki emperyalizminin etkisi var. Onlarla askeri, ekonomik, siyasi ilişkiler daha yaygın ve bunu daha da geliştirmeye çalışmaktadırlar. **Bölgede karşı devrimci vurucu bir güce ihtiyaç duyuluyor. Bunu bölge devletleri içinde en iyi yapacak ülkelerden biri de Kemalist faşist diktatörlüğün ta kendisidir.** Tüm bunlar emperyalistlerin çıkarlarına hizmet edecek bir tarzda geliştirilmeye çalışılacaktır.

Bir diğer nokta ise bugün PKK'nin gelmiş olduğu durumdur. Gerilla savaşını tasfiye

eden, "barışa endeksli politika izleyen, "silahlı bürokratizmi" reformizmin peşinde koşması ve gelinen nokta: **Silahlara veda!** "Barış" kimle, ne için, nasıl barış ve niçin silahlara veda deniliyor?

Kuşkusuz bu da ayrı bir tartışma konusu. 1999 yılı başları PKK genel başkanının yakalanması ile başlayan süreç egemen sınıfların nefes borusunu açmıştır. Bu süreçte Kemalist faşist diktatörlük sahte zafer naraları atarak herşeyin bittiğini açıklıyordu. Psikolojik savaşı çok yoğun bir şekilde kullandı. Elbette bu geçici bir durumdu ve bundan başka bir şey değil. O süreçte Kürt halkı üzerinde futursuzca kör bir şiddet uygulanması geliştirildi. Her ne kadar bu geçici, sahte balon Çankırı'da partizan öfkeleriyle patlasa da, halen psikolojik savaşla ne kadar güçlü olduklarının imajını yaratmaya devam ettiler. Ama sahte zafer balonu bir sefer patlatılmıştı. PKK'nin devrimci hareket ve genel anlamda devrimci demokratik güçler üzerinde yarattığı tahribatlar ayrı bir yazının konusu. Bunu sadece gelişmeler içinde değerlendirmek gerekir, deyip geçiyoruz.

Şimdi burada işte F tiplerine girebiliriz. F tiplerinin rolü, misyonu vb. bunları anlatmadan konuya giriş yapsaydık, işte F tiplerine geldik, direniyoruz gibi kabaca değerlendirmelerde bulunmuş olurduk. Ve anlatılmak istenen birçok şey eksik kalırdı. F tipi hapishaneler Türkiye'nin bölgede artan önemine paralel olarak 97'den itibaren yapılmaya başlandı. Türkiye toprakları üzerindeki devrimci hareketlerin "marjinalleştirilmeye" çalışılması, kitleler ile bağlarının kesilmeye çalışılması, parti ve örgütlerde ideolojik,

siyasi kırılmalar yaratılmaya çalışılması, reformizmin önünün belli anlamda açılmaya çalışılması vb. uygulamalar ile devrimci hareket pasifize edilmeye çalışılıyordu.

Bulduğumuz durumdan düşmanın varlığını ve saldırılarını söyleyerek çıkamayız. **Sorun genel siyasi hattın, devrimci mücadelenin, silahlı mücadelenin, halk savaşının yeterince kavranmaması ve sebatkar bir şekilde uygulanmamasıdır.** Düşman her zaman saldıracaktır ve saldırmıştır da. Hatanın zemin ve eksikliği kendimizdedir. Bizim kendi içimizdedir. Bu bizim kendi eksikliğimizin yol açtığı bir durumdur.

F tipi hapishanelere neden ihtiyaç duyuldu? Bunun üzerinde genişçe durduk. Devrimci ve komünist tutsakları izolasyona tabi tutup teslim almak. Yapabilirse! "Yüksek güvenlikli hapishaneler" bizim ülkemizde en yaygın bilinen adı ile F tipleri, yüksek teknolojiye dayanan hapishaneler inşa ettiler. F tipi hapishaneleri şu ya da bu biçimde devlet tarafından açılacaktı; gerekli ve zorunlu görüyorlardı. Bunun ertelenmesi, kapatılması vb. olabilir miydi? **İmkanlar dahilinde bakıldığında çok zor olmakla birlikte yapılabilirdi. Ama mevcut haliyle kaldığı sürece her zaman karşımıza çıkacaktı.** Burada amacımız F tiplerini kapattırır mıydık vb. tartışması yapmak değil. Bu konuda karşımıza tekrar tekrar çıkan Eskişehir tabutluğu ile ne demek istediğimiz anlaşılır herhalde. Kemalist faşist diktatörlük F tipi hapishaneleri şu ya da bu aşamada açacaktı. Bunu belirtmemiz hiçbir şey yapmayalım ya da kabullendiğimiz anlamına gelmez. Sadece var olan nesnel bir gerçekliği belirtiyok-



ruz. Bunun çıplak gözle görülmesi gerektiğini belirtiyoruz.

Burada şu sorun karşımıza çıkar; Eskişehir tabutluğunu kapattığımızda, düşman da kendi cephesinden sorunun nereden kaynaklandığı konusunda **dersler çıkarıyordu**. Daha önce de belirttiğimiz gibi, mevcut haliyle hapisaneler sistemi hücreleştirilmediği ve F tiplerine geçiş olmadığı müddetçe bu sorun onun açısından sürekli var olacaktı. Bunun alt yapısını oluşturmakla işe başladılar. Daha sonra yaptıkları ise zaten bildiğimiz şeyler. Elbette bu modele geçmesinde birçok yan etken var. Yalnız bunlar sorunun özünü teşkil edecek öneme sahip değiller. F tipi hapisaneler elektronik aygıtlar ile donanmıştı. Teknoloji ile devrimci ve komünist tutsakları teslim alacaklarını sanıyorlardı. Ama yanlışlardı. Düşman devrimci iradenin nelere kadir olduğunu bilmiyordu. Herşeyi teknoloji ile yeneceğini sanan zihniyet enin-

de sonunda yenilmeye mahkumdur.

Faşizmin ekonomik-politik saldırılarının önemli bir halkasını ifade eden tecrit politikası, devrimci hareketinin ezilmesini amaçlayan ve bununla birlikte devletin halka gözdağını içeren bir politikaydı. Bu saldırı politikası güçlü bir şekilde 1995-96 yıllarından itibaren gündeme sokulmuş ve çeşitli biçimlerde uygulanmıştı. Devrimci hareketin hapisanelerdeki örgütlü ve militan duruşu hücre politikasının gerçekleşmesini uzun süre engellemişti. Ancak bu yeterli olmadı ve sonuçta 19 Aralık katliamı ile devrimci tutsaklar hücrelere sokuldu.

Bu yine de kolay olmadı tabi ki. İşte 19 Aralık kahramanlık günü. Hapisaneler savaşın parıldayan siperleridir sözü gerçek niteliğine direnişlerle sahip oluyordu. Devrimci irade bir ışık gibi parlamaya devam etti. Ve

halen de çeşitli biçimlerde zulmün kalelerinde direniş devam ediyor. Işıklar yanıyor. Yanmaya devam edecek. Zulmün kaleleri kağıttandır. Biz bu kaleleri yıkacağız.

TESLİM ALINAMAYAN DEVİRİMCİ İRADE VE IŞIKLAR YANMAYA DEVAM EDİYOR

Gökyüzünde bir çığlık duyulur. Devrim ve sosyalizm çığılıdır bu. Bu bir isyan çığılıdır. Devrim ve sosyalizm için. Bu bilinçle isyan etmek ve zalimlere karşı savaşmak meşrudur. Marksizm binlerce doğrudan oluşur. Ama tek bir yasaya indirgenebilir. **“Zulme karşı isyan etmek meşrudur.”** İsyen çığılıklarına yeni çığılıklar eklenir. Bu çığılıklar bir yakarış, bir feryat, bir aman dileme değildir. Zulmün saldırısına karşı devrimci duruşun/iradenin haykırıldığı isyan etme meşruluğudur. Zulme karşı savaşa davet vardır bu çığılıklarda, safları sıklaştıra-

lım. Gidenin ardından gözyaşı dökmeyin, dökmeyelim. Gözyaşımızı yüreğimize akıtalım. Her bir gözyaşımız geleceğin kurşunu, geleceğin bombası olsun ve zulmün üzerine yağsın. Zulme karşı direniş. Parıldayan siperlerde direniş, devrimci iradenin teslim alınamayacağını gösterelim ve gösterdik de. **Ancak bu görkemli direniş yetmedi.** Tutsaklar F tipi tecrit hapishanelerine konuldular. Ve 19 Aralık tarihine kadar elde etmiş oldukları kazanımları kaybettiler. Bu yüzden **hapishanelerde devrimci örgütlenmenin dağıtılması ve direnişlerle elde edilmiş kazanımların kaybedilmesi bir yenilgidir.** Bu yenilgi durumunun oluşması salt hapishanelerle sınırlı bir sürecin ürünü olarak görülemez. Hapishanelerdeki direnişin, bu yenilgiye engel olabilmesi, saldırıyı püskürtmesi ancak sürecin bütünlüklü kavranmasıyla mümkün olabirdi.

1996 Ölüm Orucu da, karşı devrimin aynı içerikteki saldırısına verilen bir yanıtı ve kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin devrimci tutsaklar tarafından politik bir içerikle doruğa ulaştırılmasıydı. Bundan sonraki süreç, bu seviyenin bütünlüklü kavranıp bütüne mal edilmesini gerektirdiği halde bu başarılamamıştır. **Direnişin vardıği bu üst noktada hapishaneler, mücadelenin merkezi olarak görülerek süreç yanlış bir şekilde ele alınmıştır.** Geçen üç yıllık dönemde politik mücadele önemli ölçüde hapishane merkezli duruma gelmiştir. Elbette bunda, dışarıdaki devrimci örgütlenmenin zayıflığı belirleyicidir. **2000 yılındaki yeni ve daha üst bo-**

yutta gündeme sokulan F tipi hücre saldırısı gerçekleştirildiğinde devrimci hareket (Proletarya Partisi'nin de yer yer düştüğü) hapishaneler merkezli bir düşünüşe sahipti ve bununla birlikte halk kitleleri politik mücadeleden olabildiğince uzaktı. Bu gerçekliğin oluşmasında uzun zamandır izlenen yanlış politikalar belirleyici olmuştur.

Hapishane merkezli ve hatta hapishanelerle sınırlı devrimci direniş, gücünü uzun süre koruyamadı. Devam eden direniş karşı devrimci cephenin karşı devrimci saldırıyı püskürtebilecek bir anlayışı, duruşu ve örgütlüğü geliştirememesi devrimci hareketin dışarıdaki güçsüzlüğüyle ve kitlelerin örgütsüzlüğü ile açıklanabilir. **Hapishanelerdeki devrimci ve komünist kadroların süreçte sol yaklaşımları ve bu yaklaşımların ürünü olan iç parçalanmalar da önemli bir nedendir.** Özellikle 1997 yılından sonra hapishanelerde sol bir yaklaşım gelişti. Kimi zaman kolay zaferlerle birlikte hapishanelerdeki direniş abartılı bir nitelik kazandı. Dışarıda gerileyen devrimci harekete karşı hapishaneler bunun aksine ilerleyen bir görünüme sahipti. **Bu çelişkili durumun kavranamaması özellikle sol sektör anlayışların yanlış eğilimlerini güçlendirdi ve içerideki direnişlerle dışarıyı hareketlendirmek gibi bilimsel ve doğru olmayan hedeflerin oluşmasına neden oldu.** Proletarya Partisi'nin açıktan düşmediği bu hatalı yaklaşım 2000 yılının sonlarına doğru hapishanelerde oluşmuş bulunan birlikteliği de bozdu.

Hapishaneler tarihinde çok

belirleyici bir öneme sahip F tipi hücre saldırısı, devrimci direnişteki ısrarı kıramamıştır. Kendi içinde önemli zaafılara ve eksikliklere karşı teslimiyet çizgisinekesinlikle düşmeyen, birlik ruhuna sonuna kadar bağlı kalan, bunun karşıtı olan oportünizme karşı esasta başarılı bir çizgi sergileyen komünist ve devrimci yaklaşımların kazanımları büyüktür. Genelde yaşanan gerilemeye karşı; teslimiyete karşı direnişin, parçalanmaya karşı birliğin, yılgınlığa karşı kararlılığın yaşandığı bir tarihin başlangıcı oldu 19 Aralık günü.

Yer hapishaneler. Devlet katliam yaptı. Yine ölen bizdik. Ama asla teslim olmayan da yine bizdik. 28 karanfil aramızdan ayrıldı. Ve her bir yiğit savaşçı için and içtik, yemin ettik. Silahların karşısında ellerimizi kaldırmadık, teslim olmadık. Şimdi bizi F tiplerinde nasıl teslim alabilirler. Teslim olmayı amaçlayanlar yanıldı. Yanılmaya devam ediyor. Beton gülleri gibi dimdik ayaktaız. Kaplan kafeslerine kapatılsak da direniyoruz, direneceğiz. Zulmün olduğı yerde fedakarlıkların ve kahramanlık destanlarının da yazıldığı yerler var. F tipleri böylesi tarihi bir direnişe tanık olmuştur. 19 Aralık günü, böylesi bir direnişe şahit oldu. Ve bizler tarihi kanla yazmaya devam ediyoruz. Verdiğimiz şehitler Türkiye proletaryası ve azametli halk kitleleri için şehit düştü. Bir gider bin geliriz. Proletaryanın demirden tugayları boş kalmaz. Biz bu demir tugayları yeniden yeniden yaratırız.

Şan ve şeref olsun kahramanlık destanları yaratanlara!

“Terörizm” ve “terör” ile ekonomik krizdeki emperyalist sistemin amaçladığı nedir?

Her kim “YDD”nin ve/veya “küreselleşme”nin neo-liberal ekonomik politikalarının önüne şu ya da bu derecede bir engel olarak çıkıyorsa, daha açık haliyle her kim, hangi devlet emperyalizmin dünya üzerindeki çıkarlarına aykırı bir ses, aykırı bir duruş olarak engel oluyorsa; onlar emperyalist sistemin en büyük düşmanlarıdır. Dün Afganistan’la başlayan bu uyar insanlığın (siz emperyalist burjuvazi ve yerli egemen uşaklarının anlayan) başına büyük bir bela olan bu ülkelere saldırılar için sırada; Irak, İran, K. Kore, Küba, Libya, Kolombiya... gibi ülkeler ve bu ülkelerin halkları vardır.

“Terörizm” ve “terör” işte büyük bir ekonomik kriz içerisinde debelenmekte olan emperyalizm ve bütün dünya gericiğinin, bugüne dek “barış”, “demokrasi”, “insan hakları”, “insani müdahale” gibi kavramlarla gerekçelendirerek gerçekleştirdiği emperyalist saldırganlığa neden olarak kullandığı kavramlar. Bunlar özellikle 11 Eylül 2001’de ABD emperyalizminin beyni işlevli Savunma Bakanlığı-Pentagon’a ve Dünya Ticaret Merkezi’ne yönelik saldırılar sonrası, emperyalizmin dünyanın her bir yanını ve dünyanın bütün halklarını bütünlüklü olarak denetim altında tutmada işlevlendirdikleri iki “yeni” kavram.

Emperyalist-kapitalist sistem büyük bir ekonomik krizin içerisinde debelenmektedir dedik. Son yirmi yıldır büyük bir gövde gösterisiyle ve büyük bir çıtırtkanlıkla, ideolojik-kültürel-psikolojik olarak büyük bir kampanya dahilinde dillendirdikleri, “Yeni Dünya Düzeni” yaşanan bu son süreçte bütün kötülükleriyle birlikte ortaya

çıktı. “Yeni Dünya Düzensizliği”nin bütün dünya halklarına büyük bir yıkım, büyük bir yağma, büyük bir işsizlik, açlık ve yoksulluk ve büyük bir zulüm öyle ki, emperyalizmin neyi varsa bütün bu günahlarını, ağırlıklarını yüklediği apaçık ortaya çıkmış durumdadır.

Bununla birlikte süregelen olan bu krizlerinin yükünü esas olarak yarı-sömürge ülkelere ve bu ülkelerin halklarına yükleyerek, yine bunu da II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası sosyalizme ve halk demokrasielerine yüzlerini dönen halkların olası karşı koyuşlarının önünü almak için bu yönlü verdikleri, ekonomik-sosyal hakların-tavizlerin bir göstergesi olarak; zorunlu olarak başvurdukları “sosyal refah devleti” ve yine “korumacı, müdahaleci, kalkınmacı devlet modeli”ne zorunlu olarak başvurdukları. Ancak sosyalizmin ve halk demokrasielerinde yaşanan geriye dönüşler sonrası bunlara ihtiyaç olmadığı aksine bunları zorunlu kılan koşulların ortadan kalkması ile adım adım ve gittikçe artan bir

hızla ve/veya boyutlarda ortadan kaldırılmasını getirdi. İşte emperyalizmin “Yeni Dünya Düzeni” adı altında oturtmaya çalıştığı, halklara verilen bu tavizleri yeniden gaspetmek ve bütün dünya pazarlarına hakim olmak ve en yüksek kârları elde etmede önu sıra olan bütün engelleri ortadan kaldırmak ve yine kendi tanımlarıyla 3. Dünya ülkeleri denilen, dünyanın yarı-sömürge ve sömürge ülkelerinin bütün yeraltı ve yerüstü doğal zenginlik kaynaklarını yağmalamaktır. Yani daha fazla sömürü, soygun, yağma, talan; yani daha fazla zulüm, ölüm, açlık-sefalet ve yoksulluk. Emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni”, “küreselleşme”nin “neo-liberalizmle daha bir katlayarak” verdiği budur; başka birşey değil.

İçerisinde oldukları süregelen ekonomik krizlerini, kabul edilebilir bir düzeye çekerek ve orada tutarak; bu halile yarı-sömürge ülkelerin halklarına yüklenerek rahatlamayı düşünen ve bu

yönlü epey bir çaba harcıyan emperyalizm, sömürü ve zulüm cenderesinde böylesine ezilen; açlığa, yoksulluğa, sefalet ve dahası ölüme mahkum edilen **halklarla elbette bir yerlerde şu ya da bu zamanda karşı karşıya geleceklerini bilerek**, daha şimdiden bu yönlü hazırlıklar yapıyor ve yapacaklardır da. Öyle ki, ekonomik alanda neredeyse bütünüyle küçültülen devlet; nasıl oluyorsa askeri ve siyasal alanda hiç de küçültülüyor, aksine daha bir silahlandırılıyor, daha bir güçlendiriliyor. Ve bu yönlü ülkenin her bir

yanını ahtapot misali sarıp sarmalıyor. “Tarihin sonu”na insanlığı “demirleyen” ve “son durak”ta olunduğuna gerek ideolojik ve gerek askeri olarak alıştırmaya uğraşan emperyalizm ve dünya gericiliği; şimdilerde bir yandan ekonomik olarak bütün engelleri ortadan kaldırarak ve bu yönlü devlet(ler)i küçültün ve ama nedir ki, öte yandan da bu duruma karşı koşuların çok da uzak olmadığı öngörülerek; işte bu noktada yani zulmetmede, baskılamada, katletmede tam tersi bir yönelime sokarak “devlet(ler)i siyasal ve askeri olarak aşırı boyutlarda güçlendiriyorlar. İşte iki durum,



Kapitalist-emperyalist sisteme karşı hareketler terörizm değildir.

ekonomik olarak küçültülen ve askeri olarak büyütülen devlet.

ABD emperyalizmi başta olmak üzere, bütün emperyalist ülkeler bugüne dek ‘barış’, ‘insan hakları’, ‘insani müdahale’, ‘demokrasi’ vb. adları altında gerekçelendirerek gerçekleştirdiği saldırganlıklarını bugün artık, bütün böylesi kavramlara göre çok daha kolay kabul görecektir olan “terörizm”-“terör” gibi kavramlarla yapıyor. Öyle ki dünya ve uygar insanlığın başı, bu “terörizm”-“terör” ile büyük bir belanın

içerisinde ve emperyalizm, bütün kılıçlarını kınlarından çıkararak dünyayı ve uygar insanlığı savunuyor. (!)

Aslında tarihe baktığımızda bütün bir sınıflar tarihi boyunca insanlığın hep birbirine karşı olan, iki yakadan oluştuğunu görürüz. Bir yanı ezenler, sömürenler, “adil”-“insancıl” ve yine öte yanı da hep “suçlu”-“hayvani” olarak sunuluyor bize. Ki gerçek hiç de böyle değildir. Ama nedir ki, insanlık ezen ile ezilen, sömüren ile sömürülen, baskılayan-ile baskılanan-olarak uzlaşmaz iki karşı kutba parçalandığından bu yana; hep “adil” olanlarla “suçlu”

olanların savaşlarına tanıklık etti, ediyor ve edecektir de. Unutmadan belirtmeliyiz ki tarih bugüne dek hep iki biçimde yorumlanmıştır. Bu yalnız tarihle başlayan ve son bulan ve/veya sınırlı olan bir gerçekliği değildir insanlığın. Aksine karşı iki sınıf, karşı iki ideoloji, karşı iki politika, kültür ve ahlak, müzik ve sanat, düşünce ve davranış bütünlüğü-vb. gibi bir yığın karşıtlıkla içiçe bir insanlık. İşte, paragraf girişinde belirttiğimiz tarihin böylesine yorumlanması, böylesi “adil” olanlar ve böylesi “suç”lu olanlar, hep egemen sınıf olarak burjuvazinin tarihi, yorumlayışıdır. Herşey çarpıtılmıştır, çarpıtılıyor hala ve çarpıtılacaktır.

“Ezenler için sadece bir tek hak vardır; kendilerinin barış içinde yaşama hakkı. Buna karşılık ezilenlerin hakkı ise (...) hayatta kalmaktır ve bu zoraki kabul de sadece ezilenlerin varlığı, kendi varoluşları için zo-

runlu olduğunda gerçekleşir.

“Ezenlerin bilinci, kendisini çevreleyen herşeyi egemenliğinin bir nesnesine dönüştürme eğilimindedir. Yeryüzü, toprak, üretim, insanların yarattıkları, insanların kendileri zaman, herşey onun tasarrufundaki nesnelere statusüne indirgenir.

“(..) insanlık bir “şey”dir ve onlar insanlığa sadece kendilerine özgü bir hak olarak miras aldıkları bir mülk olarak sahiptirler. “Ötekiler”in, halkın insanlaşması, ezenlerin bilincine insanlığın kazanılması olarak değil, yıkıcılık olarak görürüz. (Paula Freire Ezilenlerin Pedagojisi)

Bugün insanlık, bunu çok daha çıplak, çok daha yakıcı, çok daha katlanılmaz bir biçimde görüyor, duyuyor ve dahası yaşıyor. Kısacası bugün dünyayı bütün zenginlik kaynaklarıyla birlikte tekellerinde tutan, bütün bir “ötekiler”i sömüren açlığa-sefaletle mahkum eden ve bütün bir “ötekiler”e ölümler yaşatan emperyalist sistem, “terörizm” ve “terör” ile, böylesi sömürü ve zulüm saltanatlarının sürekliliğini sağlamak için dünya halklarına; yani dünya işçi sınıfına, köylülerine, öteki bütün toplumsal alt tabakalarına ve yani “ötekiler”e yönelik büyük bir ideolojik-askeri saldırılar zincirini başlatmıştır. Bu süregelen olan ekonomik krizlerin ideolojik ağırlığını ortadan kaldırmak, ancak ve ancak dünyanın ve özellikle de enerji yataklarının oldukça yoğun olduğu yerlerin baştan aşağı bütünüyle engelsiz-dizginsiz bir biçimde ellerinin altında ve rahat bir biçimde at koşturabilecekleri bir durumda olması gerekir. Bunun için bunun önündeki hem kendi içlerindeki engellere ve hem de bütün emperyalist ülkelerin bü-

yük bir iştahla hem fikir oldukları dünya devrimci ve komünist hareketine ve bütün dünya halklarına yönelik, “terörizm”, “terör” kavramlarının odaklaştırıldığı ideolojik ve askeri saldırıya geçtiler.

İşte bugün, daha henüz başında olduğumuz bir emperyalist saldırganlığın ilk ayağı ise; tanık olduğumuz gibi zengin enerji yatakları ve yoksul halkı ile Afganistan’dı. “Terörizm” tanığı olduğumuz bir “terörizm”dir. Öyle ki, sosyalizme ve halk demokrasilerine karşı oluşturulan ve yine bura halklarının en zayıf yanları olan din olgusunun üzerinde temellendirilen ve şekillendirilen “Yeşil Hat”ın bir ürünü ve bu nedenle emperyalist sistemin zorunlu, şimdilerde ise “yaramaz” olarak yansıtılan çocuğu-“teröristler”e tanidik olunuyor haliyle. Laden’i bir başına belirtmek yetiyor bile-CIA tarafından yetiştirilen çekirdek bir CIA ajanı-şimdi böylelikle ve özellikle 11 Eylül saldırısıyla birlikte, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, bütün emperyalist ülkeler büyük bir iştahla buralara, G. Doğu ve Uzak Asya’nın zenginlik kaynaklarına işte bu yaramaz çocukları gündeme oturarak büyük bir saldırganlıkla yöneltiler. Şimdi de sırada Irak var. İşte bugün buralara böyle yönelirken politik-askeri hedefleri de bellidir emperyalizmin. **Yoksul ve ezilen halklar ve yine devrimci ve komünist hareketler.** Bunun üzerinde uzun-uzadıya durmaya gerek yok. Öyle ki daha şimdiden Afgan yoksul halkının yaşadıkları ve Irak halkının yaşayacakları ki her ne kadar emperyalist tekeli basın ve medya gizlese de ayan-beyan bilinmektedir.

Bugün “Yeni Dünya Düze-

ni”nin bütün kötülükleriyle birlikte döküldüğü bu süreçte tüm dünyayı büyük bir saldırganlıkla ve yine bir ahtapot gibi sarıp sarmalayan “emperyalizmin bu gerçekliği” yeni değildir. **Aksine o, varolduğundan bu yana böyledir ve tarihi dünya halklarına ve/veya insanlığa karşı işlenmiş ve ardı-arkası kesilmeyen bir terörizm tarihidir.**

Öyle ki, bütün dünya halklarına milyonlarca ölüm ve beraberinde, en az bir o kadar yaralı ile büyük bir yıkım, dehşet verici bir yoksulluk ve açlığı da birlikte getiren; ve özünde emperyalistlerin, dünya pazarlarını yeniden paylaşmak istemelerinin birer sonucu olan, I. ve II.

Bugün “Yeni Dünya Düzeni”nin bütün kötülükleriyle birlikte döküldüğü bu süreçte tüm dünyayı büyük bir saldırganlıkla ve yine bir ahtapot gibi sarıp sarmalayan “emperyalizmin bu gerçekliği” yeni değildir.

Emperyalist Paylaşım Savaşları bile yeter bunu anlatmaya. Öyle ki; o dönemlerin emperyalist ülkeleri, yine bugünün G-7’leridir ve G-8’leri (Rusya ile birlikte) ve Çin’i tek tek ele aldığımızda görüleceği üzere terörizmin hem nedenleri ve hem de sonuçları olarak, her iki durumda da yine bu emperyalist ülkelerle karşılaşacağız.

İlk olarak “Yeni Dünya Düzeni”nin baş aktörü dünyaya ve dünya halklarına “son durak”ta büyük bir “huzur” ve “refahı”

yaşatan ABD emperyalizminin tarihine bakalım: Kuzey Amerika'ya göç eden Avrupalıların daha o dönemde Kızılderilileri, topraklarını ellerinden aldıkları yetmiyormuş gibi, bir de asırlar boyu tam bir soykırıma tabi tutmuşlardır. Sonra yine II. Emperyalist Paylaşım Savaşı içerisinde, bütün herşey bir yana, tek başına Japonya'ya karşı kullandığı ve yüzbinlerce insanın toplu ölümüne, milyonlarcasının sakatlanmasına, yaralanmasına ve öyle ki, hala bile etkin olan hastalıklar ve birlikte büyük bir doğa felaketine neden olan; Nagazaki ve Hiroşima'ya attığı iki atom bombası, hala insanlığın belleğinde canlı bir durumdadır. Sonra Vietnam-sömürü ve zulme karşı savaştan Vietnam halkının üzerine, Vietnam topraklarının her bir metre karesine tonlarca bomba yağdıran; yüzbinlerce insanın ölümüne neden olan bir terör. Ve yine

dünyanın bütün yarı-sömürge-kendi tanımlarıyla 3. dünya ülkelerinde- gerçekleştirilen ve her biri ayrı bir katliam olan askeri darbelerin, bizzat öngörülüp planlandığı, kumanda merkezi Pentagon ve CIA'dır. Sonra Irak/Körfez savaşı, Somali, Yugoslavya ve daha adını saymadığımız birçok yer.

Son olarak Almanya, AB'nin bu baş aktörü, emperyalist ülke, I. ve II. emperyalist paylaşım savaşlarının da baş aktörü-ama özellikle II. emperyalist paylaşım savaşı içerisinde, sosyalizmin kalesi ve bu nedenle hakların umudu durumunda olan Sovyetler Birliği'ne yönelik yaptığı ve bütün bir sınıfsal kötülüklerini, hem de büyük bir gövde gösterisiyle ortaya koyarak giriştiği bu savaşta; milyonlarca Sovyet vatanı katledildi; Bütün Sovyet ekonomisi, kurum ve kuruluşları bütünüyle imha edildi. Ele

geçirilen bütün şehirler kısa bir süre içerisinde bütünlüklü bir harabeye çevrilerek; öylece bırakıldı. Ki o dönem Alman emperyalizminin simgesi olan faşist Adolf Hitler, bir başına Alman emperyalizminin bu saldırganlığının boyutlarını anlatır. Bütün bir Avrupa o dönem tam bir kan deryasına/ölüm tarlasına çevrilmiştir.

Ülkede de durum pek farklı değildir. Aksine emperyalist sistemin 11 Eylül saldırılarıyla büyük bir hız verdiği "Terörizm" ve "terör" karşı saldırıları, faşist TC'nin kuruluşundan beri halka ve öncülerini devrimci ve komünistlere yönelik saldırılarını daha bir boyutlandırmıştır. Faşist TC devleti tıpkı öteki bütün yarı-sömürge ülkeler gibi ekonomik olarak hep bir darboğaz yaşadığı ve yaşayacağı içindir ki bütünüyle sopa ile vardır... En küçük bir hak istemini dahi terörist eylem olarak



11 Eylül saldırılarının ardından ABD, terörizmine hız kazandırdı.

ele alıp büyük bir vahşetle saldırdığını biliyoruz. Öyle ki bu gerçeklik; yani bu saldırganlığı, bu vahşeti bir avuç komprador patron ve büyük toprak ağalarının ve bu iki sınıfın uşaklık ettikleri emperyalizmin çıkarları için ortaya koyduğu bir gerçekliktir.

Bugün her zamankinden daha hızlı ve boyutlu olarak ve tam yirmi yıldan bu yana yaparak geldikleri, bir dönemin zorunlu olarak başvuru ve bir yönüyle yarı-sömürgelere özgü olan korumacı-müdahaleci-kalkınmacı devlet modelini kaldırmak ve böylelikle sosyal-ekonomik hakların gaspı ve yine bütünüyle emperyalistlerin pervasızca yeraltı ve yerüstü doğal zenginlik kaynaklarına yöneldiği ve özelleştirme, tarımın imhası gibi saldırılarla ülke ekonomisini tam bir yıkıma sürüklediği ve böylece ülkenin emperyalizme olan bağımlılığını artıran; yoksulluğu, açlığı ve sefaleti dehşet verici boyutlara ulaştıran emperyalizm ve faşizm, bütün bunlarla birlikte ülkede de “Terörizm” ve “teröristler”i bularak saldırıyor.

Sahi neydi terör veya terörizm? Kimdi bu böylesine büyük ve vahşi bir güçle saldırdıkları teröristler? Nereden ve nasıl çıkmışlardı?

Yeniden şu alıntıyı yapmalıyız. “ötekiler’in halkın insanlaşması ezenlerin bilincine, insanlığın kazanılması olarak değil, yıkıcılık olarak görünür.” Sınıflı toplumların ortaya çıktığı ve insanlığın ezen ile ezilen, sömüren ile sömürülen olarak iki karşıt kutuba parçalanmasıyla birlikte, ezen ve sömüren sınıflar için, iliklerine dek sömürdükleri sınıfların her bir karşı koyuşunu, her bir isyanını, terörizm olarak niteleyerek bü-

yük bir saldırganlıkla saldırmışlardır hep. Ve bu karşı koyuşlar veya/ve isyanlar hep “suç”-“yanlış” veya “terör” olarak ele alınmışlardır. Öyle ki, artık ülkeyi bütünüyle emperyalizme peşkeş çekmek, yine bir dönemler dünyanın kendi kendine yeten 7 tahıl üreticisi ülkeden biriyken, bugün “Küreselleşme”nin “neo-liberal ekonomik” politikaları doğrultusunda tarımı neredeyse bütünüyle imha etmek, özelleştirme saldırılarıyla birlikte büyük bir gelir getirdiği halde “zarar ediyor” gibi gerekçelerle ülkenin büyük bankaları, kurum ve kuruluşları emperyalist tekellere sunuluyor; bunların sonucu olarak ülke halkı her geçen gün artan boyutlarda yoksulluğa, açlığa, sefalete itiliyor ve yine ülkenin yoksul ezilen halk gençliği büyük bir kültürel sosyal yozlaşmanın uyuşturucu fuhuş ve mafya bataklığının içerisine sürükleniyor-bütün bunları yapmak “terörizm” olmuyor da, bütün bunlara karşı koymak, ülkeyi ve halkı bu bataklıktan çıkarma uğraşına dalmak, bu yönlü emek vermek bedel ödemek nasıl oluyor da “terörizm” oluyor; yapanlar ise terörist” oluyorlar?

Çok açıktır ki, **ekonomik-ideolojik-kültürel-sosyal ve hem de askeri ve dahası bütünlüklü olarak terörü, bugün emperyalizm ve faşizm uygulamaktadır.**

Ekonomik olarak “küreselleşme”-“Yeni Dünya Düzeni” ile birlikte emperyalist sistemin süregelen olan ve zaman zaman böyle boyutlanan ekonomik krizlerini kabul edilebilir bir düzeyde tutarak, bu yükün ağırlığını bizim gibi yarı-sömürge ülkelere ve bu ülke halklarına taşımayı amaçlamakta ve bunu

yapmaktadırlar.

İşte bugün, bütün öteki saldırılar bir yana, bugün bir zamanlar tahıl üretiminde dünyanın kendi kendine yeten yedi ülkesinin içerisindeyken bu süreçte ülkenin ge(tiri)ldiği içler acısı durum ortada. “Yeni Dünya Düzeni” safatasıyla birlikte uygulanagelen neo-liberal ekonomik politikalar doğrultusunda bugün artık buğdayı bile dışarıdan ithal eder duruma getirilen bir ülke var artık karşımızda. Uygulanan binbir çeşit planlı ve öngörülü ekonomik-imha amaçlı politikalarının yani değişik süreçlerde ve değişik ürünlere konulan kotalarla, üreticinin maliyetini dahi karşılamayan taban fiyatı uygulamalarıyla tarımsal kredilerin ve sübvansiyonların artık bütünüyle kaldırılması gibi saldırılarla birlikte çayı, tütünü, fındığı, pirinci, mercimeği ve buğdayı bile ihraç edemez ve üretmez duruma getirilmiş bir ülke. Ve dahası bütün bir haliyle emperyalizme peşkeş çekilen bir ülke. Yine büyük şehirlerde özelleştirme saldırılarıyla büyük kurum ve kuruluşlar emperyalist tekelere büyük bir onursuzlukla sunulmakta ve ama yine aynı zamanda böylece işsizler ordusu dehşet oranlarda çoğalırken, yine hala çalışır durumda olan işçiler ise büyük halk gasplarıyla yüzyüze kalmaktadır. Küçük esnaflar ise bugün artık tam bir imhayla karşı karşıyalar. **Yani bütün ülkede hakim bir gerçeklik; yoksulluk-işsizlik-açlık-sefalet, zulüm-ölüm.**

Kuşku yok ki, bu ekonomik saldırılar bir başına yapılmıyor. Çünkü tek başına yetmiyor. İdeolojik-askeri, bütün öteki saldırılarla beslenmediği sürece bir başarı elde edemeyeceklerini biliyorlar.

Emperyalizmin ve faşizmin bu ekonomik; ideolojik-kültürel-askeri olsun bütünlüklü imha saldırılarına karşılık, her dönem bir karşı koyuş, bir başkaldırı olmuştur. Ülkemizde gelişen aşamada ise gerek bütün dünyada ve gerek ülkemizde olsun yükselen bir mücadele ve bu mücadelenin büyümesi için oldukça elverişli koşullar mevcuttur. Bu nedenle, işi daha başından sıkı tutacakları bilinen birşeydir.

Kuruluşundan beri bu sistem, devrimcilere karşı tam bir saldırganlık içerisinde. Ama nedir ki, bu yalnız halkın öncülerine değil, aynı zamanda bütün bir halka karşı da böyledir. Öyle ki, daha 1925'te, Adana-Nusaybin demiryolunu keserek, hak isteyen demiryolu işçilerine karşı tam bir saldırganlık içerisinde.

Yine günümüze dek, Kürt ulusunun başkaldırılarına karşı da böyledir (ve bu başkaldırılardan önderlerini katletmekle yetinmemiş, isyana katılan bütün bir Kürt ulusunu tam bir kıyımından geçirmiş, kalanları ülkenin değişik bölgelerine sürgün etmiş, dağıtmış, parçalamıştır.)

Yine işçi sınıfının birlik dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'lara olan saldırganlığı da bilinen bir durumdur. İşçi sınıfının bütün eylemlerinin karşısında ve yani ezenlerin safında olarak, ilk önce devlet ve kolluk güçleri varolmuştur. Köylülere de böyledir. Yakın bir örnek olduğu için belirtelim; emperyalist Eurogold tekeli elini-kolunu sallaya-sallaya geliyor, Bergama'da siyanürle altın çıkarıyor ve tabii ki bütün Bergama'yı doğasıyla ve sosyal yaşamıyla birlikte alt-üst ediyor ve tabii ki bu doğal zenginlikleri de talan ediyor. Buna karşı çıkan ve bu

yönlü eylemler yapan Bergamalılar'a devlet herkesten önce saldırıyor. Bergamalıları gözaltına alıyor, hapislere atıyor. Bugün de Alman ajanlığı ile suçluyor. Ama nedir ki bu emperyalist tekel hala yerli yerinde duruyor. Peki öyleyse, **kim gerçek terörist? Ülkenin işçi ve köylüleri mi, yoksa faşist devlet mi?**

Bugün de, sömürü ve zulüm cenderesinde ve yine açlık ve sefaletin ağırlığı altında; kendi ideologlarının daha bir korkuyla dillendirdikleri bir gerçek var; o da bu patlak verecek olan bir karşı koyuş ve/veya "sosyal patlama"dır. Bu nedenle ipleri daha bir sıkı tutuyor faşizm. Bunu da en başta ve ilk olarak

*Emperyalist sistem
aldatıcılığı, gerçekleri
tersyüz ediciliği ile
bugün terörizm ve
terör maskesiyle
dünyanın bütün doğal
zenginlik kaynaklarını
yağmalamaktadır. Bu
yağma dünyanın bütün
halklarına ve devrimci
ve komünist
hareketlere yönelik
saldırılarıyla besleniyor.*

hapishanelere devrimci ve komünist tutsaklara saldırarak, onları teslim almaya çalışarak halk içerisinde büyük bir umutsuzluk yaratma uğraşı içerisinde. İşte, büyük bir gövde gösterisi ve büyük bir çığırtkanlık eşliğinde ve yine emperyalist efendileri tarafından onaylı olarak 19 Aralık 2000'de bütün hapishanelere ve devrimci ve komünist tutsaklara yönelik bu

yük bir katliam gerçekleştirildi. Öyle ki günler/aylar öncesinden burjuva-faşist medya tarafından planlı bir biçimde hazırlanmış ve faşist Başbakan B. Ecevit'in o hiç unutulmayacak olan "teröristleri kendi terörizmlerinden kurtaracağız" söyleminden birkaç gün sonra gerçekleştirilen bu katliama bu katliamı gerçekleştirenlerce "Hayata Dönüş Operasyonu" adı verildi. Bir tarafta halkın oğulları ve kızları olarak devrimci ve komünist tutsaklar, öteki tarafta sayısız ağır silahlarıyla bombalarıyla büyük iş araçlarıyla birlikte devlet-ve "Hayata Dönüş Operasyonu." **Peki terörist kim? Devrimci ve komünist tutsaklar mı, yoksa faşist TC devleti mi?**

Bu saldırıyla birlikte halka verilen, verilmeye çalışılan korkuydu. Herşeyden önce tam bir teslimiyet, umutsuzluk, çaresizlik ve alternatifsizlik istedikleri.

Faşist TC devleti, emperyalizmin yüklediği bu misyonlar gereği, bugün Avrupa ve Asya'nın birleştiği yerde bütünüyle stratejik bu bekçilik göreviyle; her ne kadar ekonomik olarak bütünüyle küçültülürken, yeni süreçte birlikte emperyalist ABD'nin Ortadoğu, Orta Asya ve Balkanlar'da yapmayı tasarladığı saldırıların merkezi üssü olarak milyarlarca dolarlık silahlanmayla dehşet ölçülerde güçlendirilmektedir. Faşist TC devleti bulunduğu bölgesel ölçekte, emperyalist ABD patentli bir saldırı merkezi durumdadır artık.

Ama nedir ki, bu dehşet ölçüde silahlanmayı, yalnız öteki ülkelere ve bu ülke halklarına değil, bütün bunları yaparken dikensiz-engebesiz bir gül bahçesi emeli ile en başta gerilla

savaşı veren parti ve örgütlere olmak üzere bütün bir Türkiye Devrimci Hareketine ve yine ezilen emekçi yoksul halkımıza da saldırıyor. Bu saldırganlığı kuruluşundan itibaren sürekliliği olan gerçekliğidir.

Bunu da düşük yoğunluklu savaş stratejisi ile halk savaşına karşı yapıyor. Bir yandan halka, köylü kitlelerine yoğun bir şekilde ekonomik-ideolojik-askeri olarak saldırırken, yine bir yığın araç ve kurumla ve bir yığın yöntemle kendi oğullarının ve kızlarının bunların sorumlusu olduklarına inandırmaya zorlayarak saldırıyor halka. Bir yandan da binlerce onbinlerce askeri, özel timi, kontr-gerillası ile gerillayı toptan imhaya yöneliyor faşizm. Öyle ki Ordu Mesudiye’de güpegündüz iki çoban çocuğu öldürür. Tokat Çerdeğin’de Fatma Ülkü adlı bir kadına tecavüz eder, köylülere yaptığı onursuz aramalarıyla saldırır ve kadınlarına, kızlarına tecavüz tehdidiyle ajan-ihbarcılık-gibi onursuz teklifler yapıyor ve dahası dayatır. Bütün bunlar yapılanların çok az bir kısmı. Bu yalnız son ekonomik krizle birlikte boyutlarını tarımın imhası ile tamamen açlığa ve sefalete mahkum edilen köylülük ve yine yalnız Tokat’ta faşist Albay Namık Durmuş şahsında resmedilen faşizmin halka yönelik askeri saldırı ve dayatmaları yetiyor, ne derece boyutlu olduğunu anlatmaya.

Sonuç olarak, emperyalist sistem aldaticılığı, gerçekleri tersyüz ediciliği ile bugün terörizm ve terör maskesiyle dünyanın bütün doğal zenginlik kaynaklarını yağmalamaktadır. Bu yağma dünyanın bütün halklarına ve devrimci ve komünist hareketlere yönelik saldırılarla

besleniyor.

Önce Afganistan ve Afgan halkının başına çöreklenen ve ardından Irak’ı hedef tahtasına oturtan özellikle ABD emperyalizmi bununla yetinmiyor, yetinmeyecektir de. ABD emperyalizmi öte yandan Güneydoğu Asya’da, ileri karakolu durumdaki Filipinler’e, bilindiği üzere 3.800 kadar Amerikan askeri yerleştirerek her ne kadar yine CIA yetiştirmesi olan “Ebu Sayyaf’a karşı -Laden ile ilişkili olduğu belirtilerek- savaştığı” söylenilse de esas hedef ekonomik ve askeri olarak Filipinler’in doğal zenginlik kaynakları ve Filipin halkının öncüleri olarak Filipin Komünist Partisi ve önderliğindeki Yeni Halk Ordusu ve Moro Ulusal Hareketi’dir. ABD emperyalizmi bunlara karşı hep savaşmıştır. Bütün hepsi bir yana, daha 1898 ile 1916 yılları arasında 44 milyon Filipinli’yi katletmiştir. Yine ABD’nin Ortadoğu’daki üssü olduğu bugün daha bir açığa çıkan İsrail siyonist devletinin Filistin halkına yönelik gerçekleştirdiği ve sürekliliği olan katliama, ABD’nin verdiği destek de bilinmektedir.

Çok açıktır ki, her kim “YDD’nin ve/veya “küreselleşme”nin neo-liberal ekonomik politikalarının önüne şu ya da bu derecede bir engel olarak çıkıyorsa, daha açık haliyle her kim, hangi devlet emperyalizmin dünya üzerindeki çıkarlarına aykırı bir ses, aykırı bir duruş olarak engel oluyorsa; onlar emperyalist sistemin en büyük düşmanlarıdır. Dün Afganistan’la başlayan bu uygar insanlığın (siz emperyalist burjuvazi ve yerli egemen uşaklarının anlayan) başına büyük bir bela olan bu ülkelere saldırılar için

sırada; Irak, İran, K. Kore, Küba, Libya, Kolombiya... gibi ülkeler ve bu ülkelerin halkları vardır.

Soruyoruz öyleyse söyleyin gerçek terörist kimlerdir? Bugün bu “terörizm”-“terör” gibi kavramları kullanarak büyük bir saldırganlık ile “3. dünya”yı; buralardaki bütün yeraltı ve yerüstü doğal zenginlik kaynaklarını talan eden; buralarına açlık ve yoksulluk, zulüm ve ölüm götüren emperyalist ve faşist sistem mi, yoksa bütün bunlara karşılık olarak özgürlük, bağımsızlık, demokrasi ve eşitlik için savaşan sınıfsal ve ulusal mücadele yürüterek emperyalist sistemin bu yönlü saldırılarını boşa çıkarmaya uğraşan halklar, uluslar ve yine devrimci ve komünist hareketler mi terörist?

Bu sorunun yanıtı oldukça açıktır; **emperyalist sistem bugün insanlığı sömürü ve zulmün cenderesinde açlığa ve sefalete mahkum eden ve bu nedenle insanlığın baş belası terörist bir sistem olarak vardır.** Faşist TC devleti de, bütün öteki yarı-sömürge ülke iktidarları gibi, bu teröristlerin arasındadır. Öyle ki apoleti en yüksek olan uşaklarından biridir emperyalist sistemin. Kuşku yok ki, faşist TC’nin apoletinin yüksek olması, hiç de “şansıya” gelen bir durum değildir; bu emperyalizme uşaklık etmede; bütün bir ülkeyi peşkeş çekmede ve yine döktüğü kan ve kattığı canların boyutu ile yakından ilgilidir. Görünen o ki, faşist TC’nin tarihi emperyalizme uşaklık tarihidir ve bu tarihi de her bir aşamada halkın kanıyla ve canıyla doludur; son söz soruyla gelsin istiyoruz: **Gerçek terörist kimdir?**

ÖZGÜRLÜĞÜN DİKENLİ YOLU

Çeçen sorunu, Moskova'daki son saldırı ve modern Rus devleti

Bugün Çeçen hareketine İslami fundamentalist güçler ve devrimci demokrat pozisyonlarını terk ederek İslam'ı şekilsel olarak tanıyan veya aktif olarak fundamentalist pozisyonu savunan Aslan Maşadov ve Basayev gibi kişiler önderlik etmektedir. Müslüman dünyanın her yanından ve Avrupa'nın bir bölümünden Çeçenistan'a gelenlerin büyük bölümü, Jordan'dan tanınmış militan lider Amir İbn-al Khattab gibi İslam fanatikleri olan gönüllüler ve paralı askerlerdir.

Açıklama: Bu yazı Rus Maoist Parti tarafından 23-26 Ekim tarihleri arasında Çeçenlerin Moskova'daki Tiyatro Merkezi'nde yaptığı rehin alma eylemi ve ardından Rus devletinin gerçekleştirdiği katliamla ilgili olarak gönderilmiştir. Yazıda katılmadığımız bazı noktalar olmasına karşın uluslararası alanda dışımızdaki siyasi anlayış ve düşüncelere de önem verdiğimiz için yayınlamayı anlamlı bulduk. Partizan 35. sayımızda "21. Yüzyılda Emperyalizm ve Devrim" başlıklı yazımızda konu ile ilgili görüşlerimizi belirtmiştik. İhtiyaç duyulursa bu iki yazı birlikte okunarak ayırım noktaları net bir şekilde anlaşılabilir.

Partizan

**RUS MAOİST
PARTİSİ'NDEN UMUT
YAYIMCILIĞA ÖZEL**

Kadın, çocuk yüzlerce masum Rus sivillerinin ve 26 Ekim 2002'de sabahın erken saatlerinde yarı-faşist Rus rejimi tarafından katledilen Çeçen öz-

gürlük savaşçılarının anısına...

Bu makale ne yazık ki yeterli bir doküman değildir. Moskova'daki 23 Ekim saldırısından önce birçok değişik dilde Web sitesini içeren oldukça yaygın Çeçen internet kültürü vardı. Bunlardan bazıları, örneğin gerilla hükümetinin görüşlerini açıklayan resmi siteler; bazıları ise örneğin fundamentalist İslami görüşleri ifade eden popüler Kavkaz.org gibi bağımsız ve farklı politik yönelimlere sahip sitelerdi. Bu siteler doğru bilgi, tarihi belge ve ayrıca çeşitli resmi dokümanlarla birlikte Çeçen bağımsız ideologlarının yazılarını içeriyordu.

Bu durum Ekim saldırısı sırasında ve sonrasında köklü bir şekilde değişti. Çeçen sorunu ile ilgili bir yorum okumak için İnternete bağlandığınızda "server not found" mesajı ile sıkça karşılaşılır oldu. Şu anda hiç-ya da neredeyse hiç- bir Çeçen sitesi bulunmamaktadır. Rus medyasının iddiasına göre;

Kavkaz.org sitesi Moskova saldırısının ilk günü bir grup “vatansever” “bağımsız gazeteci” Rus hacker’ı tarafından tahrip edildi Ancak biz bu teoriden ciddi olarak kuşku duymaktayız. Afrika dahil dünya çapından ulaşılabilen bir siteyi tahrip etmek teknik olarak kolay değildir ve küçük bir gazeteci grubunun hemen hemen tüm bir Çeçen sitesini tahrip etmekle sorumlu tutulması zordur. Bizler bu konuda, Amerikan NSA’nın Rus emsali olan Devlet Komünikasyon ve Enformasyon Federal Ajansı’ndan (FAPSI) şüpheleniyoruz. Zira bu, üst düzey bir Moskova yetkilisinin “teröristlerin sesine hiçbir yerde izin vermeyeceğiz” açıklaması ve Rusya’da pratik olarak sansürün başlangıcı anlamına gelen son yasanın kabulüyle aynı çizgidedir.

Bu sebepten dolayı ne yazık ki, bu makale Rus resmi kaynaklarına, aynı zamanda eksik ve hatalı olabilecek kişisel anılara ve tahlillere dayanmaktadır.

ÇEÇEN BAĞIMSIZLIK HAREKETİNE YÖNELİK SINIF TAHLİLİMİZ

Çeçenistan bugün (ve tarihinin büyük çoğunluğunda da) bir köylü topluluğudur. Sovyet zamanında bu bölge, özellikle başkent Grozni (ayrılıkçıların adlandırmasıyla Dhokhar) çoğunlukla petrolle bağlantılı oldukça büyük bir sanayiye ve önemli bilimsel araştırma kurumlarına sahipti. Sanayi ve ülkenin diğer altyapısı savaştan kaynaklı tamamen yıkıldı. Sanayi var olduğu dönemlerde de Çeçen olmayanlara (Ruslara ve Rusça konuşanlara -Yahudiler, Ermeniler-) hizmet etti. Ülkede Çeçen şehir ve tarım proleterleri ve yarı-proleterleri vardır (ta-

şıma işçileri, kiralık tarım işçileri vb.) fakat bunların toplumdaki ağırlıkları ve politik arenadaki rolleri, bugüne kadar önemsenmeyecek kadar az olmuştur. Ve tabii ki farklı ekonomik ve politik çıkarlarıyla çeşitli zümrelere bölünmüş Çeçen ulusal burjuvazisi de mevcuttur.

Çeçen bağımsızlık hareketi her zaman nüfusun geniş kitlelerinden ezici bir desteğe sahip oldu. Askeri bir işgal altında, anlamlı bir referandumun hiçbir şekli yapılmamıştır; ancak hem 1 hem de 2. Çeçen savaşlarında Rus işgalcilere karşı direnişin şiddetinden korkan iktidarsız Kremlin, Çeçenistan’da kendileri adına konuşacak, kukla yönetimin başına getirecekleri, güvenilir Çeçen bulamamaktadır. Aşağıda ayrıntılandıracağımız gibi Çeçen sorununa uluslararası destek de azdır ve direniş güçleri kendi başlarına kalmışlardır.

Bugün Çeçen hareketine İslami fundamentalist güçler ve devrimci demokrat pozisyonlarını terk ederek İslam’ı şekilsel olarak tanıyan (Maşadov) veya aktif olarak fundamentalist pozisyonu savunan (Basayev’in mücadelenin ilk başlarında kahramanı Che Guevara idi, fakat şimdiki kahramanı Wahabi’dir. Basayev şu anda Cihad ve Şadizmi savunuyor) Aslan Maşadov ve Basayev gibi kişiler önderlik etmektedir. Müslüman dünyanın her yanından ve Avrupa’nın bir bölümünden Çeçenistan’a gelenlerin büyük bölümü, Jordan’dan tanınmış militan lider Amir İbn-al Khattab gibi İslam fanatikleri olan gönüllüler ve paralı askerlerdir. Bildiğimiz kadarıyla yurtdışından Çeçenlere büyük çoğunluğu fundamentalist rejimler ve şahıslardan finansal ve lojistik yardım da gel-

mektedir.

Bizim düşüncemize göre kendi kaderini tayin için mücadelenin yanlış ve gerici sloganlar altında başlatılması üç faktörün sonucudur. a) Sosyal emperyalist Kruşçev ve Brejnev kliğinin egemenliğinin yaşandığı eski SSCB’de devrimci solcu bir geleneğin eksikliği. b) Hangi kaynaktan gelirse gelsin yardımları reddedecek yeterli bir bütçeye sahip olmayan ayrılıkçıların uluslararası arenada güçsüzlüğü ve dış dünyadan yalıtılmışlığı. c) Rus otoritelerinin hareketi ezmek için sürekli çaba harcaması.

İkerya Çeçen Cumhuriyeti’nin ilk başkanı Dhokhar Dudayev, laik-demokratik Çeçenistan’ın ateşli bir savunucusu idi. Biz kendisini Nelson Mandela ve Yaser Arafat’ın ilk zamanlarındaki gibi devrimci ulusal bir lider olarak tanımlıyoruz. Dudayev henüz Sovyet Hava Güçleri’nde bir generalken; daha sonraları Temsil Edilmeyen Ulus ve Halklar Örgütü’nün (UNPO) kurucusu olan Linnart Mall ile bağ kurduğu

Kremlin, Çeçen hareketinin devrimci ulusal bir doğrultuda geliştiği tehlikesini gördü ve bu yüzden Nisan 1996’da Dudayev’i katletmek için yüksek teknoloji bir operasyona 1.3 milyon dolar-dan fazla para harcadı. Bu operasyon, bizzat Başbakan Boris Yeltsin tarafından idare edildi.

Estonya kenti Tartu'ya tayin edildi ve Mall, Onu modern ulusal kurtuluş düşüncesi ile tanıştırdı. Dudayev'in "Özgürlüğün Dikenli Yolu" kitabı kurtulmuş Çeçenistan'da tüm halkın eşitliği görüşü ve Rus emperyalizminin totaliter geleneklerinin ortadan kaldırılması sorununun çözümünü anlatıyor. Dudayev ve silahlı yoldaşları (bunların birçoğu bugün hala gerilla lideridir ve Onun devrinin geleneklerini kısmen korumaktadırlar) bu prensiplere göre yeni doğan İkeriya Cumhuriyetinin politik yaşamını şekillendirmeye çalıştılar. Kremlin, Çeçen hareketinin devrimci ulusal bir doğrultuda geliştiği tehlikesini gördü ve bu yüzden Nisan 1996'da Dudayev'i katletmek için yüksek teknolojili bir operasyona 1.3 milyon dolardan fazla para harcadı. Bu operasyon, bizzat Başbakan Boris Yeltsin tarafından idare edildi.

Yukarıda anlattıklarımızı özetlersek; biz Çeçenistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesinin geniş işçi ve köylü kitlelerinin çıkarlarını ifade eden bir hareket olduğunu düşünüyoruz. Bu harekete 3. dünya kurtuluş mücadelelerinde olduğu gibi ulusal burjuvazi önderlik etmektedir ve sınıfsal barış ve tüm ulusun güçlü birliği ile karakterize olmaktadır. Çeçenistan'daki durum Başkan Mao'nun şu sözlerinin klasik bir örneğidir:

"Emperyalizm bir ülkeye karşı bir saldırganlık savaşı başlattığında, bir avuç uşak dışında o ülkenin bütün sınıfları emperyalizme karşı geçici olarak ulusal bir savaşta birleşebilir. Böylesi bir durumda ülkenin çeşitli sınıfları arasındaki tüm diğer çelişkiler geçici olarak ikincil veya tali bir pozisyona düşerken, emperyalizm ve ilgili ülke

arasındaki çelişki temel çelişki halini alır."

ÇEÇENİSTAN'DAKİ EKONOMİK ÇIKARLAR

Çeçenistan'ın temel doğal zenginliği, nispeten kaliteli olan petrolünde yatar. Çeçenistan'da petrol ilk olarak 1970'lerde çıkarıldı. O dönemlerde yılda 20 milyon ton petrol çıkarılıyordu. Petrol kuyularının tükenmesiyle birlikte bu rakam hızla düştü ve 1980'lerin sonlarında ise yılda 7 milyon tona kadar düştü. Şu ana kadar bilinen petrol kuyularının %90'ı tüketildi. Şu anda, bağımsız Rus uzmanlarına göre; Çeçenistan'daki petrol kuyularından yılda 1 milyon ton petrolün yasadışı olarak (bu yasadışı petrol ticaretinden yıllık 100 milyon dolar kazanıldığı tahmin ediliyor); artı yılda 0.5 milyon ton petrol ise "devlet"ın sahip olduğu (örneğin Moskova yanlısı vatan hainleri tarafından kontrol edilen) Nisan 2001'de, 2. Çeçen savaşının başlamasından 1.5 yıl sonra kurulan Grozneftgaz şirketi tarafından çıkarılmaktadır. Bunu, tüm Rusya'da çıkarılan (örneğin 20 milyon tonluk kuyuları ile yalnızca Tataristan Cumhuriyetinde) 300 milyon ton petrolle karşılaştırın. Çeçenistan'daki var olan petrol rezervleri 50 milyon ton olarak tahmin ediliyor. Yani Çeçenistan'daki petrol üretimi Rus petrol ticaretinde önemsiz bir bölüme oluşturmaktadır.

Çeçen petrol işleme sanayisi savaşta neredeyse tamamen imha oldu. Rusya anakarasının komşu bölgeleri (Stavropol Bölgesi, Dağıstan Cumhuriyeti vb.) tam kapasite çalışan ve tesisleri %100 dolu olmayan petrol işleme fabrikalarına sahip olduğundan bu yana, bugün kimsenin bunları restore etmek

gibi bir düşüncesi bulunmamaktadır.

Petrolün 1. Çeçen savaşının başlamasında kesin bir yeri olduğuna inanıyoruz. Aralık 1994'te Rus askerlerinin Çeçenistan'a girmelerinden önce dahi, Ekim 1994'te Moskova yanlısı Çeçen muhalifleri adına (Bistan Gantamirov ve diğerleri) başarısız bir darbe girişiminde bulunuldu. Bizim düşüncemizce; bu darbe girişimi gerçekte petrol gelirlerinin Çeçen ulusal burjuvazisinin farklı zümreleri arasında yeniden dağılımı ile ilgiliydi. Bu girişim Moskova tarafından aktif olarak desteklendi. 1994'te oynanan bu senaryo, 1970'lerin sonlarında Afganistan'da oynanan senaryoya gerçekten benzemektedir. Ancak farklı olarak Çeçenistan'daki darbe girişimi başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Buna rağmen Kremlin, tarihi dersleri reddetmeyi seçerek ülkeyi işgal etti. Yukarıda da görülebileceği gibi, Rusya oligarşisinin buz işgale acil ekonomik ihtiyacı yoktu. Aynen Afganistan'da olduğu gibi, Rus yönetimi Çeçen halkının bağımsızlık arzusunu küçümsedi ve bu, 1. Çeçen savaşında utanç verici hüsranlarıyla sonuçlandı.

2. Çeçen savaşına gelince, bunun kaynağının tamamen politik olduğunu düşünüyoruz. Bu; Vladimir Putin'i seçilmiş başbakan yapmak ve Yeltsin devrinin sahte "demokratik" yüzü yerine açık diktatörlük metodlarının yardımı ve farklı bir programla Kremlin'de aynı eski oligarşinin iktidarını korumak için yapılan PR kitle kampanyasının bir parçasıydı. Rus yönetimi 2. Dünya savaşında Hitler'in kullandığı taktiklerin benzerlerini kullanarak 1999'da Şamil Basayev ve İbn-ul Khattab li-

derliğindeki Çeçen gönüllü güçlerinin Dağıstan'a saldırısını provoke etti ve bunu kendilerinin Çeçenistan'ı işgali için bahane olarak kullandı. 1. Çeçen kampanyasının aksine bugünkü durumda Rus burjuvazisi, 1999-2000 yıllarında Çeçen ulusal burjuvazisi içindeki farklılıklara ve çeşitli zümreleri arasındaki çıkar anlaşmazlıklarına oynamak için ciddi bir girişimde bulunmadı.

Çeçenistan'daki petrolle ilgili mevcut durum, petrol ticaretinin yeniden bölüşümünün devam etmekte olmasıdır. Buna rağmen, tekrar ediyoruz ki, Çeçenistan petrolünün Rusya'nın bütünü içindeki toplam payı önemsizdir; ancak Çeçenistan standartları içinde önemlidir. Rus işgal güçleri, yasadışı petrol çıkarılmasından; Çeçenistan dışındaki petrol işleme tesisleri için petrol karavanalarına refakat ederek ve "temizlik operasyonları" (silahlı savaşçıları aramak için sistemli olarak tüm bir

köy ya da kasaba araştırılırken, bu tür operasyonlar vahşetle gerçekleştirilmektedir) yaparak yüksek kârlar elde etmektedirler. Çeçenler arasında büyük çoğunluk "kara petrol pazarı" tarafından kuşatıldıklarına inanmakta. Groznetgaz başkanı Baudin Khamidov, Rus ordusunun yasadışı ticaret kârının en az %10'unu aldığını fakat, gerçekte bu paylaşımın kat kat daha büyük olduğuna inandıklarını; Çeçenistan'ın tüm ana yollarının Rus ordusu tarafından kontrol altında tutulduğunu söyledi. Bundan dolayı işgalci ordunun, bu ticaretin sürmesinde çıkarları vardır. Aynı zamanda gerilla liderleri ve onların arkasındaki ulusal burjuvazinin bir kısmı için de yasadışı petrol çıkarma temel gelir kaynağıdır. Groznetgaz hem ayrılıkçıların ekonomik kaynağını keserek hem de "Moskova yanlısı" denilen (ya da ayrılıktan açıkça yana olmayan) Çeçen burjuvazisinin güvenilir kısmını

güçlendiren bir uzlaşma çözümü olarak görülebilir. İşte bu, Rus askeri otoritesi ve Ahmed Kadirov'un kukla Rus yanlısı yönetimi arasında var olan gerginliği açıklamakta.

ÇEÇEN SORUNUNDA ABD VE TÜRKİYE'NİN OYNADIĞI ROL

ABD emperyalizmi için Çeçenistan'ın varlığının hemen hemen hiçbir öneminin olmadığını düşünüyoruz. P. J. O'Rourke ve Zbigniew Brezinski gibi gerici politikacılara bağlı Çeçenistan ile danışma içinde olan bir Amerikan komitesi mevcuttur. Bugüne kadar Çeçen Cumhuriyeti'nin bazı devlet yetkililerine Washington'da resmi resepsiyonlar verildi. Fakat pratik olarak yapılan tek şey budur. Tüm bunların da Washington'un kendisine haddini bildirmek için Vladimir Putin'e baskı yapma saldırısı olduklarını düşünüyoruz.

ABD tarafından Çeçen ayrılıkçılara dağıtılan silah yoktur. Onlar için Sovyet ordusundan kalan silah depolarına el koymak ya da bugünkü Rus ordusundan "gizlice" silah ve cephaneye satın almak çok çok daha kolaydır. Başkent Grozni'de güpegündüz pazardan silah satın alabilirsiniz. (Bu durum Çeçenistan'ın hemen her yerinde görülebilir) Gerillalara ABD tarafından mali yardım ve fiili olarak diplomatik destek söz konusu değildir. Amerika'nın Çeçenistan'da çıkarı bulunmamaktadır ve ABD için jeo-politik çıkarlarını Gürcistan ve Trans Kafkasya'daki diğer bağımsız ülkeler üzerinden gerçekleştirmek daha kolaydır. Ayrıca aksine, başta İngiltere ve bir ölçüde Almanya olmak üzere bazı Avrupa ülkelerinin Çeçenistan'da bir takım



Çeçenlere ölüm kusan Rus silahları askerlerce kafataslarıyla süsleniyor(!) 2000 yılında ortaya çıkan bu fotoğraflar vahşetin inkar edilemez belgeleriydi.



politik menfaatleri vardır.

Biz Türk devlet çevrelerinin Çeçen ayrılıkçılara desteği konusunda bilgi sahibi değiliz. Rusya'da (Putin yanlısı gençlik hareketi "Beraber Yürüyelim" gibi) bazı gerici çevreler bu desteğin hayli büyük olduğunu iddia etmekte; bu yüzden de Rus kamuoyunu ekonomik olarak Türkiye'yi boykota çağırılmaktadır. Fakat Türkiye'de Çeçen hareketini kim ya da hangi kesimlerin desteklediği önemli değildir; biz Türk ilerici çevrelerinden şu iki şeyi anlamalarını istiyoruz: 1- Çeçen bağımsızlık savaşı Kürt halkının gibi ulusal kurtuluş mücadelesidir. 2- Çeçenistan'daki savaş ve Rusya'nın anti "terörizm" histerisinin ülkemiz üzerinde müthiş zararlı etkisi vardır; (Rus, Çeçen ve diğer birçok ulustan) insan yaşamını elinden almakta; hükümetlerinin baskıcı ve gerçek faşist yöntemler kullanarak git-tikçe daha sağcılaşmasını

sağlamaktadır. Türk ve Kürt emekçileri Rus emperyalizminin yükselen saldırganlık ve vahşetine değil Rus proletaryası kadar, Çeçenistan'daki savaş durdurmaya gerçekten ilgi duyuyor.

ÖLÜM KÖPRÜSÜ

2. Çeçen savaşı üç yıldır devam etmekte. Bu süre boyunca, Rus resmi kaynaklarına göre, ordu ve İçişleri Bakanlığı askerlerinden yaklaşık 4500'i öldürüldü. Bağımsız Rus ve yabancı kaynaklara göre ise bu sayı gerçekte 1,5, 2 kat daha büyük ve yaklaşık 7-10 bin. Bu sayı (1979-1989) Afganistan savaşı sırasında ölenlerin sayısının Çeçenistan'dakilerden daha çok olduğuna dikkat çekiyor. Afganistan'da Sovyet ordusu 11 yıldan az bir zaman içinde 13.000 askerini kaybetmişti.

Çeçenistan'da 2. savaş sırasında siviller arasındaki kayıp için resmi Rus kaynaklarının

verdiği sayı 14.000; fakat görgü tanıkları bu sayının gerçekte 80 bin olduğuna inanıyor. Buna 1. Çeçen savaşında Rus yetkililer tarafından resmi olarak kabul edilen 80.000 sivil de ekleyin. 1989'da Çeçenlerin yapılan nüfus sayımında sayıları 1.000.000'du; bu durumda 1994-2002 arasında Rus ordusunun ve İçişleri Bakanlığı'nın askerleri (resmi rakamlara göre) her 10 Çeçen'den birini veya (gerçekte) 7 Çeçen'den birini öldürmüştür. Bu jenosid değil ise, nedir?

Kremlin aynı 8 yıl boyunca Çeçen ayrılıkçı savaşçılarından 40.000'inin yaşamını yitirdiğini tahmin ediyor. Bu "anti-terörist operasyon" dedikleri şey midir? 40.000 teröristin anlamı, çocuklar ve kadınlar dahil her 20 Çeçen'den birinin "terörist" olduğudur.

Üç yıldır Çeçenistan'da süren tam anlamıyla bir gerilla savaşıdır. Moskova'daki Tiyatro

Çeçen isyancılar kimseyi öldürmediler, operasyon için biçimsel bir bahaneleri bile yoktu, birçok rehine operasyondan sonra öldü, binaya mayın döşenip döşenmediği ve militanların binayı havaya uçurmaya hazırlanıp hazırlanmadıkları sorunu ciddi olarak tartışmalıdır.

Merkezi'ndeki son rehin alma eylemini de bu gerçeklikle bağlantı içinde değerlendirmeliyiz.

23-26 EKİM SALDIRISI

Moskova'da bu tarihlerde yaşanan olayların aslını dünya basını (çoğu zaman Rus basınından da beter bir şekilde) oldukça iyi gizledi. Bu durum, Türk okurlara da fazlasıyla tanıdık geliyordur. Tüm hikayeyi burada tekrar etmeyi gerekli görmüyoruz. Önemli olan: Rus yetkilileri Merkez Tiyatro'da 57 saat boyunca rehin alınan rehinenin durumu ile ilgili yalan söyledi. Üzerinden 1 hafta geçmişken şu anda da yalan söylemeye devam ediyorlar. Detaylı olarak yalanlarını açığa çıkarmak gereksiz bir iş olacaktır. Bu yüzden önemli olduğunu düşündüğümüz birkaç nokta üzerinde duralım.

1- Binaya saldırmak için hiçbir neden ve hatta biçimsel bir bahane bile yoktu. Movsar Barayev liderliğindeki Çeçenler tehdit ettikleri gibi rehineri sistemli bir şekilde öldürmeye başlamamışlardı, hatta başlama niyetleri de yoktu. Binada son ateş sesi 26 Ekim saat 02'de duyuldu.: erkek rehinelere bir baskı altında fenalaşarak his-

terik bir şekilde davranmaya başlamıştı. Saldırı operasyonu ise saat 06'da başladı. Çeçen isyancılar, 3 (bazı raporlara göre 4) kişiyi öldürdüler. Bu ölümler aşırı gergin atmosfer ve bazı rehinerin yanlış davranışlarıyla bağlantılıydı. Saldırı sırasında, Rus Spetnaz (özel amaçlı güçler), resmi rakamlara göre 118, yarı resmi rakamlara göre -gazla zehirlenen insanları tedavi eden doktorların düşüncesine göre- 160 veya 200'den fazla (operasyondan bir hafta sonra 100 rehine hala kayıptı) insanı öldürdü.

2- Rehinerler arasında kurbanların çoğunluğu Stepsnaz gruplarının (Alpha, Vympel, SOBR vb.) Acil Durum Bakanlığı, askeriye, ambulanslar ve hastane yetkilileri arasında sık sık yaşanan çelişkilerden dolayı **operasyondan sonra** öldüler. Yetkililer, Alman doktorlar 4 gün sonra "kendi" rehinerlerinin vücutlarında buluncaya kadar, operasyonda kullanılan gazın ne olduğunu açıklamayı reddettiler. Bu madde fentonyl'di ve morfinden 100 kat daha güçlü bir uyuşturucuydu. Zamanında doğru panzehir kullanılabilsedi birçok yaşam kurtulabilirdi fakat onlar bu gazın ne olduğunu gizleyerek bunu engelledi.

3- Görgü tanıklarına göre, gerillaların, kullanılan gaz tüm salona yayıldıktan sonra dahi binayı uçurmak için yeterli zamanları vardı. Buna yapmadılar. Üstelik, İçişleri Bakanı yardımcısı 26 Ekim günü, operasyondan birkaç saat sonra, bazı "kamikaze" kadınların gerçek patlayıcılı değil, kandırmak için kemer taktıklarını söyledi. Tiyatronun girişindeki "bubi tuzaklarının" da kandırmaca olduğu ortaya çıktı. Acaba gerçekten binaya mayın döşenmiş miydi?

di?

Özetleyelim; Çeçen isyancılar kimseyi öldürmediler, operasyon için biçimsel bir bahaneleri bile yoktu, birçok rehine operasyondan sonra öldü, binaya mayın döşenip döşenmediği ve militanların binayı havaya uçurmaya hazırlanıp hazırlanmadıkları sorunu ciddi olarak tartışmalıdır.

Danimarka'daki son Çeçen Kongresi sırasında tutuklanan, Çeçen gerilla hükümetinin sözcüsü Ahmed Zakayev, Movsar Barayev ve grubunun 26 Ekim günü öğleden sonra tüm rehinerleri serbest bırakmayı ve daha sonra onlar olmadan savaşmayı kabul etmeyi amaçladıklarını söyledi. Tüm bunların yerine, Rus liderler operasyonun başarılı olduğunu ve rehinerler arasındaki kayıpların en az olduğunu deklare etti. Eski KGB albayı, Başbakan Putin, general Patruşev (yeni Okhranka, FSB'nin yöneticisi), İçişleri Bakanı Gryzlov, Moskova eyleminin en başından beri önceliklerinin rehinerlerin yaşamlarını kurtarmak olduğuna yemin ediyorlardı. Eski bir burjuva-demokratik atasözü şöyle der: "Savaş generalere emanet edilmeyecek kadar ciddi bir meseledir" Bu bugün de, hatta daha fazla geçerlidir.

SONUÇ VE ÖZET

OLARAK

Kremlin 23-26 Ekim olaylarının bir tekrarına izin vermeyeceklerine dair yemin ediyorlar. Bunu nasıl başaracaklar? Üç yıl önce yaptıkları gibi, eski "dene ve test et" prensibini devam ettirmeye niyetliler: "temizlik operasyonlarına" devam ederek, Çeçenistan'da "özel operasyonlar" gerçekleştirerek (yani gerillaya en ufak bir benzerlik taşıyan erkek, kadın, genç, yaşlı her kim olursa olsun tutuklanması

veya yok edilmesi), Moskova'da ve tüm büyük şehirlerde ikametgâh kayıt kurallarının sıkılaştırılarak. Bu "konseptleri" mantıki ve doğal olarak Rus faşistlerinin gizli desteği, medyaya sansür vs. izleyecektir. Üç yıl önce Volgograd ve Moskova'da FSB'nin çok ciddi rollerinin olduğu apartmanların havaya uçurulmasının ardından Kremlin, Çeçenistan'a asker yığmıştı. Ve bugün de uygulamayı amaçladıkları "güçlendirme", "arttırma", "sıkıştırma", "imha etme" politikalarını uygulamaya başlamıştır. Bunun sonuçları; Çeçen ve Kuzey Kafkasya halkları için üç yıllık kabus, bir bütün olarak Rus toplumunda anti-demokratik eğilimin güçlendirilmesi, hala sürmekte olan Rusya Federasyonu ekonomisinin hala sürmekte olan durgunluğu olmuştur.

Tiyatro operasyonu ile Kremlin, yine her şeyin eski rutininde tekrarlanıp gideceği mesajını verdi. Komplolar ve nükleer savaş olasılığının geniş ölçüde sınırlandırılmış olduğu (Brejnev döneminin askeri akademisyenlerinden başka ne

öğrenebilirlerdi ki) dönemin düşünüşüne sahip olan Politikacılar/Generaller, hem kendi burjuva zümresi hem de bir bütün olarak Rus burjuvazisinin çıkarlarına göre hareket etmekte yeteneklidir. Rusya rejiminin yasalarının orta ve küçük burjuvazi üzerine sosyal temelde birçok söylemi vardır. Ancak kendisi, tüm küçük burjuvazi ve orta burjuvazinin büyük bölümünü düşman etmeye çalışır gibi davranmaktadır.

Tiyatro operasyonu göstermiştir ki; yapılan anketlerde Rusların %60'ının Çeçenistan'da savaşın durdurulmasını istedikleri görülmesine karşın Moskova bu savaşı devam ettirmekten yanadır. Ve savaş devam ederken, kimse orduda reform yapmayı düşünmemektedir. Genç memurlarının, sokak satıcılarından daha az kazandığı, yarı aç askerlerin her hafta silahlarını alarak firar ettiği, eskimiş askeri teçhizatların sürekli arttığı ve son olarak dev gibi hemen hemen hiçbir şekilde önlem alınmayan nükleer, bakteriyel, kimyasal ve konvansiyonel silah çöplüğü ile tüm dünyayı

ve Rus halkını tehdit eder durumdaki bir ordu. Savaş devam ederken, kimse Rus biliminden ve eğitim sisteminden bebek ölümlerini, büyüyen ilaç bağımlılığını ve suç oranını düşürmesini bekleyemez. Savaş devam ederken, kimse..... düşünemez.

Fakat bir kişi zaten parçalanmış olan imparatorluğun sınırlarında, yalnızca ayrılıkçı hareketler üzerinde değil kendi vatanında protesto gösterisi yapan işçileri de baskı altında tutmaya her zaman hazır militarizmi güçlendirebilir. Bir kişi demokratik kurumları kapatabilir, bir kişi öğretmen ve öğrencileri açlık diyetinde tutabilir, bir kişi halk için kiralari, elektrik ve gaz fiyatlarını yükseltebilir, bir kişi..... Bir kişi tüm bunların hepsini yapabilir. Bu anlamda Rus rejiminin iyi öğretmenleri vardır: Pinochet, Somoza, Salazar, Kenan Evren...

Bunlar okuyuculara Rusya'yı sevmediğimizi düşündürülebilir. Bu yanlış. Biz Rusya'yı gerçekten seviyoruz. Bizim sevmediğimiz Rusya Federasyonu'dur.



Rusya Federasyonu'nun 26 Ekim'deki vahşi operasyonu

Parti ve Örgütlenme-7

Önderlik, olayları önceden gören, proleter bir önseziye sahip olan, burnu iyi koku alan en üst bir yönetim organıdır. Önderlik bu yeteneklerini ve becerilerini masa başında oturarak kazanamaz ve uygulayamaz. Önderlik, kendi içinde işbölümü yaparak hareket eder ve önderliğini bu işbölümü esasına göre gerçekleştirir. Aralarındaki işbölümü gereği, bir kısım önder kadro, bizzat pratik içinde bilfiil önderlik görevini yerine getirmeye çalışırken, bir kısım da, ideolojik ve siyasi sorunları araştırarak, o temelde yazılar yazarak önderlik görevlerini yerine getirmek için çalışır.

ÖNDERLİK VE ÖNDERLİK SORUNU

Devrim yapmak için öncü, örgütlü ve çelik disiplinli bir partiye, parti için ise, iyi bir önderliğe ihtiyaç vardır. Partisiz devrim, öndersiz bir parti düşünülemez. Bu anlamda devrim için partiden asla vazgeçemeyiz, ama öndersiz bir parti de düşünemeyiz. Partisiz bir devrim, öndersiz bir parti düşünmek, beyinsiz bir insan vücudu istemeye benzer. Bu anlamda, parti önderliğini, insan beynine benzetebiliriz.

Parti ve önderlik işte bu kadar önemlidir. Her ikisini birbirinden ayrı düşünmek mümkün değildir. İlk bölümde parti üzerinde kısaca durmuştuk, burada da, önderlik üzerinde biraz durmak gerekir.

ÖNDERLİK NEDİR?

Önderlik, parti örgütlenmesini, çalışmalarını ve tüm hareketini kendisinde merkezileştiren, yöneten, yol gösteren, sorunlara çözüm bulan, sevk ve idare eden, yetkili ve inisiyatifli bir kurumdur.

Partide, bu kurum, Merkez Komitesi (MK)'dir. Nasıl ki başsız bir insan düşünülemezse, önderliksiz de bir parti düşünülemez.

Partide, yalnız Merkez Komitesi seçimle iş başına gelir. Merkez Komitesi, iki Kongre veya Konferans arasında, burada alınan kararlar ve tespit edilen politikalar doğrultusunda partiyi yönetmekle görevlidir.

Partiyi insan vücuduna benzetirsek, önderlik de, o vücudun beynidir. Yani önderlik partinin beynidir.

Partiyi bir orkestraya benzetirsek, önderlik de, o orkestranın şefidir. Yani önderlik partinin orkestra şefidir.

Önderlik bir sanattır. Hem de, devrim için kitleleri örgütleyen, mücadeleye sevk eden, içlerinde öne çıkanları ayırıp partiye alan ve partide benzerleri arasında seçtiklerini kadrolaştıran, onları birer önder olarak yetiştiren, sonuçta, komple toplumsal bir hareketi yönlendirerek ortaya konulan bir sanattır. Aslında, bu sanatın, yani devrim sanatının, her aşaması,



her aşaması içinde yaşanan her olay veya yaratılan her değer bir sanattır. Devrim ise, tüm bu sanatların toplamından oluşan bir sanattır, yani **baş yapıttır**. İşte parti önderliği bu sanatı icra etmekte başrolü oynayan bir kurumdur. O kurum içinde yer alan her önder kadro ise, bu sanatın icrasına atılan başrol oyuncularındır veya sanatçılardır.

Bu kadar önemli bir sanatı icra edebilmek veya bu kadar önemli bir görevi başarıyla yerine getirebilmek için, önderlikte yer alan kadroların, önder niteliklere sahip olması gerekir. Önder niteliklere sahip olmayan bir kadronun zorunlu haller dışında, önderlik kademesinde normalde yer alması doğru değildir. Yer alması durumunda bile o görevi başarıyla yerine getiremez.

Şimdiye kadarki parti pratiği, bu somut durumun görülmesi açısından önemlidir. Eğer bu pratikten gereken ders çıkartılmamışsa, bu demektir ki, aynı pratik sürdürülmeye devam edilecektir.

Partinin, doğru bir çizgide yürüyen, istikrarlı bir önderliğe ihtiyacı vardır.

Partide, doğru ve istikrarlı bir önderlik çekirdeği oluşması şarttır.

Lenin, parti açısından önderliğin önemini şu kısa ve net cümleyle ortaya koyuyor.

“İddia ediyorum ki: sürekliliği sağlayan istikrarlı bir önderler örgütü olmadan hiçbir devrimci hareket varlığını sürdüremez.” (131)

İşte parti bunu yaratmak ve önderlikte yer alacak önder nitelikli kadroları yetiştirmek zordur.

Önder niteliklere sahip olmak ne demektir?

Birincisi, iyi bir dava adamı olmasıdır.

Bir önder için iyi bir dava adamı olması yetmez, dava adamının niteliklerine uygun yaşaması gerekir.

Dava adamı, nerede ne yapacağını, nerede nasıl hareket edeceğini bilir, gelişmeleri önceden görür ve sezer. Dava adamının burnu iyi koku alır, proleter bir önseziye sahiptir.

İkincisi, iyi bir örgütçü olmasıdır.

Önder ve örgütçü olmak, her işi kendisinin yapması veya her işe gözü kara bir şekilde atılması değildir. Esas olarak, işin yapılması, kararların uygulanması, görevlerin başarılması için, organize etmek, gerekli ise yeni örgütlülükler oluşturmak veya ona öncülük etmek, o işi yapacak elemanlar yetiştirmek, onları sevk ve idare etmek, ve ayrıca, üye ve kadroları iyi tanımak, yani onların olumlu ve negatif yönlerini tespit etmek, benzerleri arasından yetenekli olanları

çekip çıkarmak demektir.

Stalin, Rusya’da, gerçek bir önder ve örgütçü olan J.M Sverdlov hakkında konuşurken şunları söylüyor.

“Bizim koşullarımızda önder ve örgütçü olmak, birincisi, fonksiyonerleri tanımak, yetenek ve eksikliklerini görmeyi bilmek, fonksiyonerlere nasıl davranılacağını bilmek, ikincisi, fonksiyonerleri,

1- Her fonksiyonerin yerini bulduğunu hissedeceği biçimde,

2- Her fonksiyonerin devrim, kişisel nitelikleri temelinde verebileceğinin en fazlasını verebileceği biçimde,

3- Fonksiyonerlerin böyle bir dağıtımının çalışmaya bir bütün olarak rahatsızlık değil, eşgüdüm, birlik, genel bir canlanma getirmekle sonuçlanacağı biçimde,

4- Kendisi uğruna fonksiyonerin çeşitli görevlere dağıtıldığı bu biçimde örgütlenmiş çalışmanın genel yönü, siyasi düşüncüyü ifade edecek ve gerçekleştirecek biçimde; yerleştirmeyi bilmek gerekir.” (132)

Partide, bu konuda, bazı üye ve kadrolarda, kolaycı ve yanlış bir anlayış var. Önder ve örgütçü bir kadroda olmaması gereken bu anlayış, aslında, sorunu uzun vadeli düşünmeyen, sabırlı davranmayıp aceleciliğe düşen kolaycı bir anlayıştır.

Partide, eğer bir kişi veya or-

gan verilen görevi yapmıyorsa, alınan bir kararı uygulamıyorsa ve bunu birden çok tekrarlamışsa, bazı üye ve kadroların, aklına ilk gelen ve yapılmak istenen şudur; “yapmıyorsa biz yaparız”. Bu düşünce, kararlılığı ve cesareti göstermesi ve işlerin biran önce yapılmasının istenmesi anlamında güzeldir. Ancak, **önder ve örgütçü bir kadro açısından, ilk akla gelen düşünce bu olmamalıdır.**

Evet, yapmıyorsa elbette “biz yaparız”, ama sorun bu şekilde çözülmüş olur mu? Kesinlikle hayır. Aslında, bu, **kolaycı** ve **yanlış** bir yöntemdir. Önder ve örgütçü bir kadro öncelikle böyle düşünmez ve düşünmemesi gerekir. Düşünmemesi o görevi yapmaktan çekindiğinden değildir. Yeri geldiğinde ve başka çare kalmadığında elbette eline silah alıp eylem de yapacaktır. Ancak o tür bir düşünce, kolaycı ve sorunu kısa vadeli çıkarlar açısından değerlendiren bir düşüncedir. **Zor olan o tür işleri yapacak eleman yetiştirmek ve örgütlülük oluşturmaktır. Esas önemli olan, işin neden yapılmadığı, görevlerin neden başarısız olduğu sorularının altında yatan gerçekleri bulup ortaya çıkarmak ve ortadan kaldırmaktır.** Aksi halde o iş o anda yapılmış olsa da, sorun yine çözülmüş olmayacaktır.

İşte önder ve örgütçü bir kadro öncelikle bunu yapar.

Bu işi yapmak belki biraz zaman alabilir, ama soruna kesin ve köklü bir çözüm bulmak isteniyorsa, sorunu, kısa vadeli değil uzun vadeli ele almak, kısa vadeli çıkarları uzun vadeli çıkarlara feda etmesini bilmek gerekir.

Önder ve örgütçü bir kadro, kısa sürede, eylem yapacak bir

yığın eylemci ortaya çıkartabilir, onları örgütleyip yetiştirebilir, ama her eylem yapan bir eleman, önder ve örgütçü bir kadro yetiştiremez. Burada, önderlikte yer alan kadrolar eylem yapmaz, yapamaz veya eylemler yapmadan oraya gelmiş anlamı çıkarılmasın. Aksine o kadrolar, pratik mücadele içinde yetişerek ve hatta eylemler yaparak oraya gelmişlerdir. Önderlikte yer alan bazı kadroların yeterli bir pratiğe sahip olmadan veya silahlı eylem yapmadan önderlikte yer alması bu gerçeği değiştirmez. Çünkü, biz, burada, hem olması gerekeni ve hem de pratikte olanı birlikte ortaya koyuyoruz. Zaten burada, esas sorun, önderlerin eylem yapmaması değildir. Önder ve örgütçü bir kadronun özelliğini ve görevlerini ortaya koymaktır.

Önder ve örgütçü bir kadro, yıkılması gerekeni yıkan bir yıkım ustası olduğu gibi, aynı zamanda yıkılanın yerine yenisini ve hem de daha iyisini yapan bir yapım ustasıdır.

Üçüncüsü, kitlelerle geniş bir bağ içinde bulunması, önderliğin faaliyetini kitlelerin faaliyetleriyle birleştirmeyi becermesidir.

Önderlik kademesinde yer alan önderler, sorumlu oldukları organları harekete geçiremez ve buldukları alanlarda oranın siyasi iktidarı olma perspektifiyle hareket edemezse, önderliği de kitlelerin desteğiyle güçlendiremez. Kısacası, “kitlelerden kitlelere” politikasını kendisi önderliği temsilen uygulamalı, öğrenci ve öğretmen ilişkisini pratikte gerçekleştirmelidir.

Dördüncüsü, geniş bir inisiyatifte sahip olmasıdır.

Beşincisi, çözümleyici ve yaratıcı bir zekaya sahip ol-

masıdır.

Altıncısı, sevk ve idare etme ve yönetme kabiliyetine sahip olmasıdır.

Yedincisi, yorulmak bilmeden çalışmasıdır.

Önderlikte yer alacak kadroların diğer kadrolardan bu özellikleriyle ayrılması gerekir. Ancak bu özelliklerin birçoğu doğuştan gelmez, sonradan oluşur. Bu anlamda önder doğulmaz, önder olunur.

Parti önderliği saygın bir niteliğe ve manevi bir otoriteye sahip olmalıdır.

Önderliğin manevi otoriteye sahip olması gerekir ve önemlidir. Manevi otoriteye sahip olan bir önderlik, politikasını, aldığı kararları, yayınladığı talimatları daha rahat ve disiplini daha kesin ve sıkı uygular ve uygulatır. İşlerini daha rahat yürütür, partiye bir bütün olarak hakim olur.

Manevi otorite ve saygınlık nasıl sağlanır?

Önderliğin, önderliğini partiye hissettirmesiyle, ihtiyaçlara cevap vermesiyle, sürece ilişkin doğru ve yol gösterici kararlar almasıyla saygınlık ve otorite sağlanır. Bulunduğu organın hakkı verilirse, yeri doldurulursa, saygınlık ve otorite sağlanır. **Saygınlık siyasi bir değerdir.** O insanların içinde önceden var olmaz, o sonradan bizzat önderlik tarafından yaratılır. Yaratılması da gerekir. Çünkü bu nokta oldukça önemlidir.

Partide, genelde önderlik sorunu ve özelde ise önder kadro sorunu yeterince kavranmamıştır. “Sınıf, Parti ve Önderlik” bilincinin geliştirilmesi noktasındaki kampanyada da bu konu üzerinde ciddi olarak durulmuş/durulmaktadır. Önderlik sıradan bir kurum değildir. Bu organda görev alacak önderler kolay yetişmediği gibi, basit de-

ğerlendirmelerle de o kurumda görev alması için önder konumuna yükseltilmez.

“Tecrübeli ve etkili parti önderlerinin yetiştirilmesi uzun vadeli ve güç bir iştir, fakat bu olmadan da proletarya diktatörlüğü ve onun ‘irade birliği’ lafta kalacaktır.” (133)

Bazı olaylarda veya eylemlerde kadroların öne çıkması, iyi savaşması, iyi bir askeri komutan olması, işkencede iyi direnmesi, iyi yazı yazması, iyi nutuk çekmesi, o kişinin bir önder olduğu veya olacağı anlamına gelmez.

Partide bu yönlü değerlendirmeler yaygın durumdadır. Bu da önder kadro niteliğinin ve önderlik olayının biraz basite alınmasından ileri geliyor.

Önderlikte yer alan kadrolar müneccim değildir, doğa üstü bir güçleri de yoktur. Ancak önderlik “somut şartların somut tahlili” ışığında ve yaşanan olaylardan dersler çıkartarak hareket ederse, yeteneğini, yaratıcılığını, tecrübesini merkezileştirir ve önderlikte birleştirirse, işte o zaman önemli bir güce erişebilir.

Önderlik, olayları önceden gören, proleter bir önseziye sahip olan, burnu iyi koku alan en üst bir yönetim organıdır. Önderlik bu yeteneklerini ve becerilerini masa başında oturarak kazanamaz ve uygulayamaz. **Önderlik, kendi içinde işbölümü yaparak hareket eder ve önderliğini bu işbölümü esasına göre gerçekleştirir.** Aralarındaki işbölümü gereği, bir kısım önder kadro, bizzat pratik içinde bilfiil önderlik görevini yerine getirmeye çalışırken, bir kısım da, ideolojik ve siyasi sorunları araştırarak, o temelde yazılar yazarak önderlik görev-

lerini yerine getirmek için çalışır. Bu önder kadroların zamanlarının çoğunu masa başında geçiyor olması, o kadroların, pratikten ve kitleden kopuk olduğu, böyle giderse “bürokratlaşacağı” anlamına gelmez.

Partide genelde böyle bir anlayış ve inanış var. Aslında bu doğru değildir. “Bürokrat” olmanın, masa başında oturarak politika üretmeyle, ideolojik-siyasi ve teorik önderlik yapmayla bir alakası yoktur. Bürokratlığın mekandan çok kafa yapısıyla, yaşam biçimiyle doğrudan bağı vardır. Bu anlamda bürokratik öncelikle kafada başlar. İdeolojik sorunları irdeleyip çözüm bulmak, partinin ve kitlenin nabzını elde tutup onların duygu ve düşüncelerini de hesaba katıp uygulanabilir somut politikalar üretmek, bu kanalla düşünce ve duygu alış verişinde bulunmak niçin bürokratik olsun? Tam aksine, bu tür bir yöntemle masa başında çalışılıyor olsa da, bürokratik olmaz, önderliği tam anlamıyla yerine getirmek olur. Böyle bir yöntemle çalışan ve buna uygun bir yaşam içinde bulunan bir kadro, masa başında çalışsa da, bürokrat olmaz. Çünkü bu çalışma yöntemi onu engeller. Ancak şu söylenebilir, masa başında çalışan kadrolar, pratik içinde faaliyet yürüten kadrolara nazaran daha çabuk ve daha çok bürokratlaşma tehlikesi taşıyabilir. Bu görüşün epey doğruluk payı vardır. Fakat bunu engellemek de yine partinin elindedir. Doğru ve sistemleşmiş bir çalışma tarzı uygularsa, önderliği alttan her türlü destekle besler ve denetlerse, bunu da ortadan kaldıracaktır, en azından asgariye indirir.

Partide, bürokratlaşmayı ortadan kaldıracak, oluşmasını

engelleyecek bir yaşam biçimi ve çalışma tarzı oluşturulduktan sonra, bir üye ve kadro, isterse elinde silah savaş içinde olsun, o kişi yine de bürokrat olabilir. Bu defa da “silahlı bürokrat” olur. Buradan da anlaşılacağı gibi önemli olan mekan değildir, yaşam biçimi ve çalışma tarzıdır. Önderliğin, kitlenin nabzını elinde tutması, onun ruhunu yakalaması ve sorunlarını çözecek somut politikalar ortaya koyarak, bunun pratikte uygulanmasını sağlamasıdır.

Önderlikte yer alan bir kadro, sürekli orada kalacak diye bir kural yoktur. Çünkü oraya kazık çakıp oturmuyorlar. **Altan yeni yetişen daha yetenekli ve faal kadrolarla ya yer değiştirmeleri sağlanmalı, ya da desteklenmeleri için ortam yaratılmalıdır.** Her ikisi de gerekli olduğu koşullarda uygulanabilir, biri diğerine engel değildir.

Partiye taze kan kitleler içinden, parti önderliğine taze kan ise, alttaki kadrolar arasında öne çıkanlarla sağlanacaktır. Partide bu taze kan akışı sürekli, durmaksızın devam etmelidir.

Önderlik, partide, her kapıyı açan, her soruna hazır reçeteler sunan sihirli bir formül değildir. **O, benzerleri içinden süzülüp öne çıkanlar arasından parti iradesiyle seçilenlerin oluşturduğu en üst bir yönetim organıdır.** Onlar gökten zembille inmiyor. Partinin mevcut kadroları arasından seçilerek oraya geliyor. Bazısı hak ederek, bazısı da hak etmeden önderlikte yer alabiliyor. Hak etmeyen kadroların önderlik içinde yer alması esas olarak onların suçu değildir. Eğer burada bir suç aranacaksa suç yine partindir.

Kadrolar içinden benzerleri

arasında yetenekli ve önderlik vasıflarına sahip olanları seçip çıkarmak önemlidir. Çünkü **önder kadro ile kadrolar arasında nitel fark yoktur**. Aradaki fark nitel değil niceldir. Nicel olduğu için seçim yapmak daha zordur. Eğer niteliksel bir fark olsaydı o zaman ayırım noktaları daha belirgin olurdu. Dolayısıyla seçim de o kadar kolaylaşır.

Önderlikte hak etmemiş kadroların yer alması sorununda işin zorunluluk yanını da görmek gerekir. Yetmişmiş, nitelikli önder kadro az olunca “mecburen” o göreve hak etmemiş veya o niteliklere uygun olmayan kadrolar atanıyor veya

yapmada kitleye önderlik eden partiye önderlik etmektedir.

Önderliğin görevi, partiye, ideolojik, politik ve örgütsel temelde önderlik etmektir.

Önderlik olayı soyut bir kavram değildir. O somuttur ve pratikte değişik biçimlerde kendisini ortaya koyar.

Önderlik bu görevlerini yerine getirdiği oranda parti başarılı olur. Eğer önderlik bu görevlerini yerine getiremezse parti de başarılı çalışmalar yürütmemez. Onun için önderlik, partiye önderlik görevlerini yerine getirmeli, bunun için ne gerekiyorsa yapmalıdır.

Parti önderliği yani Merkez Komitesi, partiye, ideolojik, po-

anlaşılacağı gibi bu Büroların kuruluş amacı ve görevi farklıdır. Merkez Komitesi, işte tüm bu alanlarda görev yapan Büro ve Askeri Komisyon üyelerinin toplamından oluşur. Başka bir ifadeyle, Kongre veya Konferansta, partiyi temsil eden delegelerin oylarıyla seçilen Merkez Komitesi üyeleri buralarda görev alırlar. Siyasi Büro dışında, partinin ihtiyacı ve gücü dikkate alınarak bazen bu büroların bazıları oluşturulmayabilir. Veya buna yenisi eklenebilir.

Merkez Komitesinin kaç kişiden oluşacağına Kongre veya Konferans karar verir. Önceden belirlenmiş sabit bir sayısı yoktur. Bu sayı, asil ve yedek olmak üzere, partinin ihtiyacı ve gücüne göre belirlenir.

Merkez Komitesi, partiye ideolojik ve politik önderliğini, özellikle yayınlar vasıtasıyla yapar. Yayınlar önderliğin kullanılacağı önemli bir araçtır. Kitap, broşür, dergi, gazete, bildiriler, talimatlar vs. bu yayınlar içinde yer alır. Bunun dışında, koşullar ve olanaklara bağlı olarak radyo ve televizyon yayınları da olabilir.

Merkez Komitesi, partiye, örgütsel önderliğini örgütsel mekanizmalarla yapar. Bu mekanizmalar; parti hücreleri, yan örgütleri, denetim ve rapor sistemi vs. olarak sayılabilir.

1. İdeolojik önderlik: Partinin ideolojik yönden eğitilmesi ve yönlendirilmesi ile ilgilidir. Partinin temel ideolojik görüşlerini hem partiye egemen kılmaya ve hem de anti Marksist-Leninist-Maoist akımlara karşı mücadele yürütmeye çalışır. Partinin temel ideolojisi işçi sınıfının dünya görüşüdür. Partinin tüm yönelimi bu temele oturur. Bu yönelim ve onun temeli olan Marksist-Leninist-Maoist

Merkez Komitesi, partiye ideolojik ve politik önderliğini, özellikle yayınlar vasıtasıyla yapar.

seçilmek zorunda kalınıyor. Bu zorunluluğu aşmak için önder niteliklere sahip kadro yetiştirecek olan yine partidir. Partiye önderlik edecek olan ise, önderliktir.

Parti önderliği, önderlikte bulunduğu süre boyunca, parti çoğunluğunun düşünceleri kendi düşünceleriyle çelişse de, parti çoğunluğunu dikkate almak, onların düşüncelerine saygı göstermek zorundadır. Ancak, bu, onların, parti ilkeleriyle, parti ve kitlelerin çıkarlarıyla çelişkiye düşmesi durumunda, aynı tavrı göstermesi anlamına gelmiyor. O koşullarda alınması gereken doğru tavır, **“ilkelere bağlı politika tek doğru politikadır”** anlayışından hareketle, parti ilkelerine bağlı kalmasıdır.

ÖNDERLİĞİN GÖREVLERİ

Önderliğin görevi, devrim

litik ve örgütsel önderlik yapmalı ve doğru bir önderlik politikasına sahip olmalıdır.

Merkez Komitesi partiye önderliğini nasıl yapar?

Parti Merkez Komitesi kendi içinde işbölümü temelinde şekillenir. Merkez Komitesi kendi içinden bir Siyasi Büro seçer. Siyasi Büronun görevi, Merkez Komitesi toplanmadığı zaman, partiye, ideolojik ve politik önderlik etmektir.

İşbölümü gereğince Parti Merkez Komitesinin kendi içinde yaptığı örgütsel düzenleme şöyledir:

1. Siyasi Büro
2. Örgütlenme Bürosu
3. Enternasyonal Büro
4. Yurtdışı Bürosu
5. Askeri Komisyon

Merkez Komitesi içinde kurulan, bu Büro ve Askeri Komisyon üyeleri, Merkez Komitesi üyeleridir ve Siyasi Büroya bağlı olarak çalışır. İsminden de

ideoloji parti iradesi tarafından ortaya konur. Merkez Komitesi bunu değiştiremez. Onun görevi, irade tarafından kabul edilen ve oluşturulan ideolojik çizgiyi ve politikayı hayata uygulamaktır.

Temel ideolojik çizgi kabul edildikten sonra o, kolay kolay değişmez. Önemli olan o çizgiyi daha başından doğru tespit etmektir. Doğru bir ideolojik çizgiye sahip olduktan sonra görev, bu çizgiyi daha da geliştirmek ve anti MLM akımlara karşı korumaktır. Bu görev partinin bütünü tarafından yerine getirilir, ancak önderliğin bunda önemli bir payı vardır.

Anti MLM akımlar parti dışında olduğu gibi parti içinde de gelişebilir. Parti içinde bu, birden ortaya çıkmaz. Eğer doğru ve etkili bir ideolojik mücadele yürütülmezse, süreç içinde gelişerek programlaşmış bir çizgi haline alabilir. Onun için parti içinde üye ve kadroların yanlış ideolojik anlayış ve eğilimlerini göz ardı etmemek gerekir. Önderlik, gerek parti içinde bu tür yanlış ideolojik anlayış ve eğilimlere ve gerekse de parti dışında mevcut olan anti MLM anlayışlara karşı ideolojik mücadele yürütmeli ve partiyi ideolojik önderlik etmelidir.

Önderlik, partinin ideolojik saflığını korumalı, bunun için anti MLM akımlara karşı amansız bir mücadele vermelidir. **İdeolojik saflık, proleter ideolojiye aykırı akımlara karşı mücadele edilerek korunur ve pekiştirilir.** Bugün bu mücadele çok daha fazla gerekli ve önemlidir. Dün olduğu gibi bugün de, proleter ideolojiye ve komünizme karşı, emperyalist burjuvazi ve yerli gerici sınıflar tarafından, her yönden yoğun bir saldırı başlamıştır. Bu saldırı-

rıların geri püskürtülmesi ve MLM bayrağa leke sürdürülmeden dalgalandırılması gerekir. Bu da partinin ve onun önderliğinin görevidir.

Önderliğin ve önder bir kadronun görevi, sadece, yanlış bulduğu düşünceleri düzeltmek ve somut durumların değişmesi halinde politikalarını değiştirmek değil, aynı zamanda kendi yedeğini, yani halefini de yetiştirmektir. Partide bu eksiklik de var. **Önder bir kadro salt kendisini yetiştirmez, sorumlu olduğu organda ya da alanda kendi yerini alacak önder kadrolar da yetiştirir.** Her organ bu görevi kendisi için yerine getirmelidir.

Önderlik, partide yapılan hatalara karşı eleştirel ve eğitici bir yöntem izlemeli, ancak kendi hatalarına karşı da, önderlik vasıflarına uygun davranmalı, acımasız ve yol gösterici olmalı, hataların nedenlerini ortaya koyarak eğiticilik görevini yerine getirmelidir. Her hatadan bir ders çıkarmalı, “her olumsuzlukta bir olumlu yan vardır” anlayışından hareketle, olumsuzluğu olumluluğa çevirmeye ve ondan olumlu yönüyle yararlanmaya çalışmalıdır.

“Toplumsal bir harekette gerçek bir devrimci lider, yalnızca, gördüğümüz gibi, hatalı bulduğu fikirleri, teorileri, planları ya da programları düzeltmekle kalmaz; bir nesnel sürecin, bir aşamadan ötekine ilerlemediğini fark eder etmez hem kendi fikirlerini, hem de yoldaşlarının fikirlerini buna göre geliştirir ve düzeltir; yani değişen yeni durumlara uygun, yeni devrimci görevler ve çalışma programları önerir. Bir devrim döneminde durum hızla değişir, eğer devrimcilerin bilgileri aynı hızla değişmezse bu liderler,

devrimi zafere ulaştıramaz.” (134)

2. Politik önderlik: Görevi partiye politik önderlik etmektir. Önderlik, partiyi, iki Kongre veya Konferans arasında tespit edilen politikalar doğrultusunda yönetir, devrimci mücadelenin ilerleyen süreçlerine uygun yeni politikalar geliştirir. Gerek ülke içinde ve gerekse dünyada gelişen güncel olaylarla ilgili yeni politikalar tespit eder ve yanlış politikalara karşı mücadele yürütür.

Partide politik önderliğin uygulaması gereken iki yöntem vardır. Geneli özelle, önderliği kitlelerle birleştirmek.

Geneli özelle veya özeli genelle birleştirmek ne demektir?

Bu yöntem partide stratejik ve taktik önderliği zorunlu kılar. Bu iki önderlik birleştirilerek uygulanamazsa, genel özelle, özel genelle birleştirilemez. Birbirinden kopuk bir önderlik doğru ve başarılı bir önderlik olamaz.

a) Stratejik önderlik: Esas olarak devrimin stratejik hedeflerinin gerçekleştirilmesiyle ilgilenir.

Devrimin esas ve yedek güçlerinden yerinde ve doğru bir şekilde yararlanmaktadır.

Devrimin uygun koşullarda başarıya ulaşması için tüm yedek güçlerinden yerinde ve zamanında yararlanmaktadır.

Stratejik önderlik, taktik politikalarla geliştirilip somut şartlara uygun hale getirilemezse ve taktik önderlikle birleştirilerek uygulanamazsa başarıya ulaşamaz.

Yedek güçlerden doğru bir şekilde yararlanmak nasıl olur?

Stalin bu soruya şöyle yanıt veriyor.

“**Birincisi:** Devrimin hali hazırda olgunlaştığı, saldırının



İbrahim Kaypakkaya



Süleyman Cihan



Kazım Çelik



Mehmet Demirdağ

tam islim ilerlediği, ayaklanmanın kapıyı çaldığı ve yedeklerinin öncüye yaklaştırılmasının başarının tayin edici koşulu olduğu sırada, devrimin ana güçlerini tayin edici anda düşmanın en can alıcı noktasında yoğunlaştırmak....”

“**İkincisi:** Tayin edici darbe anının, ayaklanmanın başlama anının seçimi öyle hesaplanmalıdır ki, bunalım doruk noktasına varmış olsun, öncünün sonuna kadar savaşmaya hazır olması, yedek güçlerin öncüyü desteklemeye hazır olması ve düşman saflarında kargaşalığın son haddine varması verilmiş olsun.”

“**Üçüncüsü:** Bir kez tutulan rota, hedefe giden yol üzerindeki tüm ve her türden zorluklar ve karışıklıklara rağmen şaşmadan izlenmelidir: Bu, öncünün, mücadelenin ana hedefini gözden kaybetmemesi ve bu hedefe yönelen ve öncünün çevresinde toplanmaya çalışan kitlelerin yoldan sapmaması için zorunludur...”

“**Dördüncüsü:** Yedeklerle öyle manevra yapılmalıdır ki, düşmanın güçlü olduğu, geri çekilmenin kaçınılmaz olduğu, düşmanın kabul ettirmek istediği savaşı kabul etmenin apaçık dezavantajlı olduğu, verili güçler ilişkisinde geri çekilmenin, öncüyü düşmanın darbelerinden

sakınmak ve yedekleri korumak için tek araç olduğu zaman, düzenli bir geri çekilmeye girişebilsin.” (135)

Stalin’in stratejik önderlikle ilgili söyledikleri özetle bunlardır. Stratejik önderliğin başarılı olması taktik önderliğin doğru uygulanmasına bağlıdır. Doğru bir taktik önderlik uygulanmadan stratejik önderlik başarıya ulaşamaz.

b) Taktik önderlik: Taktik önderlik, stratejik önderliğin bir parçasıdır ve stratejik önderliğin başarılı olması için onun görevlerine ve amaçlarına tabidir. Taktik önderlik, stratejik görevler ve hedefler belirlendikten sonra onların başarıya ulaşması için tüm mücadele ve örgüt biçimlerinde ustalaşmak, güçlerden yerinde ve zamanında doğru bir biçimde yararlanmakla ilgilidir. Yani taktik önderliğin görevi daha günceldir ve somuttur. Anın koşullarına bağlı izlenecek bir politika olduğu için her an değişebilir. Tabi ki değişecek politikaya bağlı olarak görevler de değişir. Koşullara uygun mücadele ve bu mücadele biçimlerine uygun örgüt biçimlerinden doğru bir biçimde yararlanmak, taktik önderliğin görevidir.

Proletaryanın koşullara uygun mücadele ve örgüt biçimlerinden yerinde ve zamanında

doğru bir biçimde yararlanmak nasıl olur?

Stratejik önderlikte olduğu gibi, Stalin, bundan yararlanmayı da şöyle izah ediyor.

“**Birincisi:** Öne çıkarılacak mücadele ve örgüt biçimleri, tam da hareketin verili anındaki kabarma ve alçalma koşullarına en uygun olan ve kitleleri devrimci mevzilere çekmeyi, milyonlarca kitleyi devrim cephesine çekmeyi ve onların devrim cephesinde mevzilenmesini kolaylaştırmak ve sağlama almak için elverişli mücadele ve örgüt biçimleridir.

“**İkincisi:** Verili her anda, tüm zinciri elde tutmayı ve stratejik başarıya ulaşmanın koşullarını hazırlamayı olanaklı kılmak için kavranması gereken süreçler zincirindeki özel halkayı bulmak.

“Burada önemli olan, Partinin önünde bulunan tüm görevler arasından, yerine getirilmesi merkezi noktayı oluşturan ve çözümü diğer aktüel görevlerin başarıyla yerine getirilmesini güvenceleyen özel aktüel görevi bulup çıkarmaktır.”(136)

Taktik önderliği uygularken çok uyanık olmak ve gelişmeleri önceden görerek, ona uygun bir politika tespit edip, mücadele ve örgüt biçimlerini uygulamak gerekir. Güncel siyasi olaylar gerçekten çok karmaşık-

Parti önderliği, her zaman her yerde ve tüm olayların içinde olamaz. Ama o olaylardan ve gelişmelerden de haberdar olması gerekir. Bunu yapacak olan partinin değişik çalışma alanlarında ve kitlelerin içinde bulunan alttaki parti organlarıdır.

tır, her an değişme eğilimindedir. Onun için, **parti önderliğinin, en azından bir kısım üyesi, kitlelerin pratik mücadelesi içinde olmalı, gelişmeleri yakından ve günü gününe takip etmelidir.** Bununla birlikte alt parti organları, kendi çalışma alanlarında meydana gelen olayları ve gelişmeleri, geniş bir biçimde önderliğe **raporlarla** aktarmalıdır. Aksi halde parti önderliğinin, önderlik görevlerini yerinde ve zamanında doğru bir biçimde uygulaması mümkün değildir. Stratejik önderliğini doğru yapsa bile taktik önderliğini yapamaz. **Taktik önderlik için önderliğin alttaki organlardan desteklenmesi zorunludur.**

Parti önderliği, her zaman her yerde ve tüm olayların içinde olamaz. Ama o olaylardan ve gelişmelerden de haberdar olması gerekir. Bunu yapacak olan partinin değişik çalışma alanlarında ve kitlelerin içinde bulunan alttaki parti organlarıdır. Taktik önderlik, stratejik önderliğe hiç benzemez. Bu konuda başarılı olunmak isteniyorsa, ki istenmemesi mümkün

değildir, o zaman önderlikle alt parti organları arasında sıkı ve düzenli bir bağ olması, önderliğin bu organlar tarafından sürekli olarak beslenmesi, bu işin uyumlu bir şekilde ve birlikte sürdürülmesi gerekir.

Bu noktada, partide, önemli bir eksiklik var. **Enformasyon** eksikliği. Bir önderlik, partide olup bitenler konusunda, parti üye ve kadrolarının ruh hali, olanakları, sorunları vs. hakkında yeterince bilgiye sahip değilse, partiye nasıl bir önderlik yapabilir? Partide alttan üste, üstten alta doğru sürekli ve düzenli bir bilgi akışı yoksa, denetim düzenli ve sürekli bir şekilde yapılmazsa, rapor sistemi oturmamışsa, önderlik, partiye nasıl hükmedebilir ve önderlik yapabilir? Önderliğin altında var olan parti organları, önderliği çalışmaları hakkında, mevcut durum ve gelişmeler hakkında ya sağlıklı bilgilendirmiyor ya da hiç bilgi vermiyor. İşte partide var olan sorunların çözülme-yişinin ve giderek birikmesinin nedenlerinden birisi de budur.

Önderlik, partiye önderlik yapabilmesi için partiden sağlıklı bilgiler ve haberler almalı, sağlıklı ve geniş bilgilere sahip olmalıdır. Partinin somut durumunu, eksik ve zaafalarını, elindeki olanaklarını, sorunlarını vb. hepsini bilmek zorundadır. Aksi halde partiye önderlik yapamaz. Çalışma alanlarından, bölgelerden sağlıklı ve yeterli bilgi ve haber alamazsa, önderlik, partiye sağlıklı ve doğru bir önderlik nasıl yapsın? Önderlik, güncel gelişmeleri zamanında ve düzenli takip edemezse, okuyup araştırmazsa, gelişmeleri önceden göremezse partiye nasıl önderlik yapsın?

“Taktik önderliğin ilkesi zincirin esas halkasını kavramaktır” (abç) (137)

Bu, bir yığın ve karmaşık çelişki içinden, baş çelişkiyi kavrayarak çekip çıkarmaya benziyor. Nasıl ki, çelişkiler içinden baş çelişkiyi kavrayarak zincirin esas halkasını yakalamak gerekliyse, taktik önderlikte de, zincirin esas halkasını yakalamak gerekir. **Taktik önderlikle stratejik önderlik arasındaki ilişki, tıpkı, temel çelişkiyle baş çelişki arasındaki ilişkiye benzer.** Temel ve baş çelişki arasındaki ilişkide de, baş çelişki çözülmeden temel çelişki çözülmez. Önderlik konusunda da, taktik önderlik doğru bir biçimde uygulanmadan stratejik önderlik başarıya ulaşmaz.

“... bir süreçte birkaç çelişki varsa, bunlardan yalnızca bir tanesi baş ve belirleyici rolü oynar, geri kalanı, ikincildir ve ikinci derecede bir yer tutar. Birden fazla çelişkinin bulunduğu bir karmaşık süreç incelenirken, baş çelişkinin meydana çıkartılması için elimizden gelen çabayı esirgememeliyiz. Bu baş çelişki, bir kere kavranıldı mı, sorunlar kolaylıkla çözülebilir...” (138)

Uygulanması gereken ikinci doğru yöntem, **önderliği kitlelerle birleştirmektir.** Bu ne anlama gelir?

Bu, önderliğin, kitlelerden kitlelere politikasını uygulamasıdır.

Bu, önderliğin, kitlelerin ruhunu ve eğilimini elde tutup ona uygun politika tespit edip uygulamasıdır.

Bu, önderliğin, kitlelere doğru ve yerinde önderlik etmesidir.

Bu, önderliğin, kitlelerle

parti arasında gerekli örgütsel kanalları oluşturmasıdır.

Bu yöntemi uygulamayan bir önderlik, kendi subjektif niyetlerini ve düşüncelerini hayata geçirmeye çalışır, ama o da pratiğe uymaz. Dolayısıyla partiye ve kitlelere doğru bir önderlik yapamaz. **Kitlelerden kopuk bir önderlik politikası, partiyi kitlelerden kopartır, partide bürokratlaşmaya neden olur ve partiye taze kan akışını engeller.**

“Partimizin bütün pratik çalışmalarında doğru önderlik, ‘kitlelerden kitlelere’ ilkesine uygun olmak zorundadır. Bunun anlamı şudur: Kitlelerin fikirlerini (dağınık ve sistemleşmemiş fikirleri) almak ve onları derli toplu hale getirmek (onları inceleyerek, derli toplu ve sistemli fikirler haline getirmek), ondan sonra yeniden kitlelere gitmek ve kitleler bunları kendi fikirleri olarak benimseyene, onlara sıkı sıkıya sarılana ve onları eyleme dönüştürene kadar bu fikirleri yaymak, açıklamak ve bu fikirlerin doğruluğunu bizzat kitlelerin eylemi içinde sınamak. Sonra kitlelerin fikirlerini alıp bir kez daha derli toplu hale getirmek, yeniden kitlelere gitmek ve böylece ısrarla bu fikirlerin uygulanmasını sağlamak. Böylece fikirlerin her defasında daha doğru, daha canlı ve daha zengin bir hale geldiği sonsuz bir helezon içinde bunu bir daha, bir daha tekrarlamak. İşte Marksist bilgi teorisi budur.” (139)

Mao’nun dediği gibi “kitlelerden kitlelere” politikası önderliğin temel bir politikası olmalıdır. Bu temel politika iyi kavranıp pratiğe uygulanmadığı müddetçe, parti kitlelerden kopma tehlikesini her zaman taşıyacaktır.

“Bir örgütte ya da bir mücadelede önder gruplar kitleler arasında doğru bir ilişki anlayışı, önderliğin doğru fikirlere sadece ‘kitlelerden kitlelere’ yöntemiyle sahip olabileceği anlayışı ve önderliğin fikirleri pratiğe uygulanırken **genel çağrının özel rehberlikle birleştirilmesi** gerektiği anlayışı; işte bu kavramları, kadrolarımız arasında bu meselelerle ilgili olarak görülen yanlış görüşleri düzeltmek için bugünkü düzeltme hareketi sırasında her yerde yaymak gerekir. Birçok yoldaşımız bir önderlik çekirdeği oluşturmak için faal unsurları bir araya getirmenin ve bu önderlik çekirdeğini kitlelerle sıkı sıkıya kaynaştırmanın önemini kavramıyorlar ya da bunda başarılı olamıyorlar ve bu yüzden önderlikleri bürokratik ve kitlelerden kopuk bir hale geliyor. Birçok yoldaş, kitle mücadelelerinin tecrübesini toparlamanın önemini kavramıyor ya da bunda başarılı olamıyor. Bunun yerine kendilerini zeki sanarak, öznel fikirlerini ileri sürmekten hoşlanıyorlar ve bu yüzden bunların fikirleri boş ve pratikten uzak bir hale geliyor. Birçok yoldaş, bir görevle ilgili olarak genel bir çağrı yapmakla yetinip, onu derhal özel ve somut rehberlikle devam ettirmenin gereğini kavramıyor ya da bunda başarılı olamıyorlar ve bu yüzden yaptıkları çağrı ya dudaklarında ya kağıt üzerinde ya da konferans salonunda kalıyor ve önderlikleri bürokratik bir hale geliyor...” (140)

“Önderlik konusunda, doğru fikirleri oluşturmak üzere kitlelerin fikirlerini almak, bunları derli toplu hale getirmek ve yeniden kitlelere gitmek, bu fikirlerde ısrar etmek ve onları derinliğine uygulamak. İşte önder-

liğin **temel yöntemi** budur...” (abç) (141)

“Kitlelerden kitlelere” politikası pratikte tam olarak uygulanmadığı ve uygulanması için gerekli mekanizmalar yaratılmadığı için, partide, çoğu zaman ya özneci ya da bürokratik davranılmıştır. Somut durumu bilmeden, kavramadan, yeterince incelemeyen, o anda sadece bildikleri ile, duydukları ile yetinmek, kendi subjektif düşünce ve niyetine göre hareket etmek, karar vermek özneci bir anlayışın uygulandığıdır. Böyle olunca çok geçmeden, bazen bir toplantı sonrası veya ondan da önce, “yeterince kavrayamadık”, “subjektif davrandık” vb. biçiminde özeleştirme yapılır.

Bir başka zaman ise, “aldığımız karar doğrudur, ama uygulanmadı” denir. Gerçekten alınan karar doğru olabilir, ama doğru bir önderlik uygulanması için, sadece, alınan kararın doğru olması yetmiyor, bizzat o kararın pratiğe de uygulanması gerekiyor. İşte yanlış olan, üzerinde yeterince durulmayan veya “bürokratik” şekilde davranılan sorunun bu yanısırdır. Kararın doğruluğu vurgulandıktan sonra uygulanmasında ısrar etmek, uygulanması için çalışmak doğrudur, ancak sorunun burasında yeterince çözümleyici davranılmıyor, sorunun nedenleri üzerinde ısrarla durulup ortaya çıkarılarak giderilmesine çalışılmıyor. Tekrardan uygulanması isteniyor. Yani burada sorun bürokratik tarzda ele alınmıyor.

3. Örgütsel önderlik: Görevi partiye örgütsel önderlik etmek, alınan kararların ve tespit edilen politikaların pratiğe uygulanması için, eğer gerekli ise, yeni örgütlülükler oluşturmaktır.

Merkez Komitesi, örgütsel önderliğini kendi içinde oluşturduğu Örgütlenme Bürosu vasıtasıyla partiye uygulamaya çalışır. Örgütlenme Bürosu aynı zamanda partinin pratik önderliğini yürütür. Örgütlenme Bürosu bu görevini iki Merkez Komitesi toplantısı arasında Siyasi Büro'ya bağlı olarak yerine getirir. Bu süre içerisinde örgütsel alanda, esas olarak, Merkez Komitesi kararları doğrultusunda partiye önderlik etmeye çalışır, ancak, gelişen yeni durumlar karşısında Siyasi Büronun alacağı kararlar ve tespit edeceği politikalara bağlı olarak, yeni örgütlülükler oluşturmaya ve yeni düzenlemeler yapmaya yetkilidir.

Partide şimdiye kadar başarılabilen konulardan birisi de, örgütlenmenin bir ihtiyacın ürünü olduğu gerçeğinin yeterince kavranmaması, yeni gelişen durumlara göre ve alınan kararları uygulamak için gerekli olan yeni örgütlülükler oluşturmada tutucu davranılması ya da gecikilmesidir.

Merkez Komitesi adına partiye örgütsel ve pratik önderlik etmede yetkili bir organ olan, Örgütlenme Bürosu'na, bu konuda çok önemli görevler düşüyor. **Merkez Komitesi ve Siyasi Büronun başarılı olması önemli oranda bu organın görevini tam olarak yerine getirmesine bağlıdır.** Bu anlamda, alınan kararların ve tespit edilen politikaların pratiğe uygulanmasında bu organın birinci de-recede sorumluluğu vardır.

Parti bölge temeli esasına göre örgütlenir. Çalışma yürütülen bölgelerde en üst sorumlu organ Bölge Komiteleridir. Merkez Komitesi Bölge Komitelerine önderliğini Örgütlenme Bürosu vasıtasıyla gerçekleştire-

rir ve birer üyesi Bölge Komitesi içinde yer alır ve o komitenin sekreterliğini üstlenir.

Bölge Komitelerinin altında Alt Bölge Komiteleri ve onun altında ise İl Komiteleri yer alır. Bu, daha alta doğru daralarak iner.

Merkezi önderliğin başarılı olması, işte bu alt organların önderliğe yardımcı olması ve onunla başla savunması ile mümkündür. Eğer alt yönetici organlar buldukları alanlarda kendi önderlik görevlerini yerine getiremezlerse, ne partinin kararları pratiğe uygulanabilir ve ne de önderlik başarılı olabilir. Bunlar olmadan önderliğin başarılı olması mümkün değildir.

Önderliğin ise partiye önderlik görevini yapabilmesi, önderliğini tüm alanlarda ve birimlerde hissettirebilmesi ve manevi otoritesini güçlendirebilmesi için;

Birincisi, okuyup araştırması, sürekli okunmalı, yayınları düzenli takip etmeli,

İkincisi, ideolojik ve siyasi önderliğini daha iyi yürütebilmek için bunun bir aracı olan yayın organlarını iyi kullanmalı,

Üçüncüsü, kendisini desteklemek ve güçlendirmek için ihtiyaç oranında ve gerekli hallerde değişik konularda araştırma ve inceleme komisyonları oluşturmalı,

Dördüncüsü, partide denetim mekanizmasını sağlıklı bir işlerliğe kavuşturmalı,

Beşincisi, partide rapor sistemini geliştirmeli ve oturtmalıdır.

Parti önderliğinin yönetici rolü, etkinliği ve dolayısıyla manevi otoritesi, örgütsel önderliği politik önderliğin seviyesine çıkarması, parti üye ve kadrolarının, alınan kararları ve

yayınlanan talimatları tam olarak ve geliştirerek uygulaması, tespit edilen politikalar doğrultusunda tutarlı hareket ederek yaratıcılıkların geliştirilmesiyle sağlanır.

İşte önderliğin önemli görevlerinden birisi, **doğru ve pratiğe uygulanabilir kararlar** almaktır. Ancak, bu, tamamı değildir. O sadece bir adımdır. Esas önemli olan alınan o doğru kararların pratiğe uygulanmasıdır.

“Kararlar ortaya çıkarmanın parti yönetmede yalnızca ilk adım, yalnızca başlangıç olduğu onun aklına bile gelmiyor. O, yönetme işinde esas olanın kararlar almak değil, bunları uygulamak, gerçekleştirmek olduğunu kavramamaktadır.. Oysa **parti önderliğinin özü, tam da karar ve direktiflerin uygulanmasından oluşur...**” (abç) (142)

Kararlar almakla ve talimatlar yayınlamakla yetinilmemeli, onun uygulanması için, uygulayacak olan organlara, üye ve kadrolara bunlar kavratılmaya çalışılmalı, denetlenmeli ve önderlik edilmelidir.

Bu, kararların ve talimatların geniş açılımlarla partiye kavratılması, sorunlara çözüm bulunması için onlara rehberlik edilmesi, yardımcı olunması, denetlenmesi eksik ve yanlışlarının zamanında düzeltilmesi demektir.

Bir önder, bir kadro veya alt bir organ, kendilerine uygulanmak üzere verilen bir görevi, bir talimatı veya kararı uygularken, önce kendileri bir plan yapmalı; planlama ve hazırlık yaptıktan sonra uygulamaya koymalıdır. Çünkü plansız ve hazırlıksız bir uygulama başarısız olur. Üst organlar da bu konuda o organa veya kadroya gerekli yardımı

yapmalı ve destek vermelidir. Üstler, “görev verdik yapsın”, altlar da, “gözlerimi kaparım vazifemi yaparım” mantığıyla hareket etmemelidir. Bu, bürokratik bir anlayıştır.

Görevler, kararlar ve talimatlar arasında öncelik sonralık veya önemine göre planmalı ve uygulanmalıdır.

“Belli bir yerde aynı anda birden fazla merkezi görev olamaz. Aynı anda ancak ikinci ya da üçüncü derecede önem taşıyan başka görevlerle tamamlanan tek bir merkezi görev olabilir. Bu yüzden, bu yerin sorumlusu, oradaki mücadelenin tarihini ve koşullarını göz önüne alarak, çeşitli görevleri uygun bir biçimde sıraya koymalıdır. Yukarıdan gelen talimatları, kendisi hiçbir plan yapmadan uygulamamalıdır; Çünkü, böyle yapmakla bir sürü ‘merkezi görev’in ortaya çıkmasına yol açar, karışıklık ve güvensizlik yaratır. Üst örgütler de önem ve acillik derecelerine göre sıralamadan ve hangisinin merkezi görev olduğunu belirtmeden aynı anda birçok görevi alt örgütlere vermemelidir; çünkü bu, alt örgütlerin çalışmalarında adımlarını şaşımalarına ve beklenen sonuçların alınmamasına yol açar. Belli bir yerdeki tarihsel koşulların ve var olan durumun ışığında, durumu bir bütün olarak dikkate almak ve buna uygun plan yapmak, her dönem için çalışmaların ağırlık merkezini ve sırasını doğru bir şekilde saptamak, sonra da bunu kararlılıkla uygulamak ve kesin sonuçlara ulaşılmasını sağlamak önderlik sanatının bir parçasıdır. Bu, aynı zamanda önderlik yöntemi meselesidir; önderliği kitlelerle, geneli özelle birleştirme ilkelerini uygularken bu sorunu çözmeye dikkat etmek ge-

reker.” (143)

Önderliğin yönetici rolü, sadece yayınlanan talimatlarla, alınan kararlarla sağlanamaz. Devrimin ve partinin çıkarlarını temsil eden doğru taktik politikalarla, onun uygulanması ve buna önderlik edilmesiyle sağlanır.

Geçmişte olduğu gibi, bugün de, partide, birçok üye ve kadro, parti çizgisini yeterince kavrayabilmiş değildir. Bu durum, görüşlerin ve yönetici organların almış olduğu kararların hayata uygulanmamasını gündeme getiriyor. Aynı zamanda, bu durum, parti görüşlerinin değiştirilmesi, çarpıtılması ve kitlelere yanlış ulaştırılması tehlikesini doğuruyor, en azından ona kuvvetli zemin yaratıyor.

Teorik netlik, ideolojik sağlamlık ve sağlam ideolojik kavrayış olmadan, örgütsel ve politik faaliyet sağlıklı ve sağlam bir şekilde gelişip ilerleyemez.

Daha iyiye, daha ileriye ancak netleşmiş doğru politikalarla varılabilir. Onun için **yanlışların, ayrılıkların üstünü örtmek yerine, onları açığa çıkarmak ve net ayrışımara gitmek gerekir.** Bu bilinç ve kavrayışla, “her şey parti için, parti devrim için” şiarını bayrak edinmeli, geriye, eskiye, yok olana değil; ileriye, yeniye, gelişip büyüyene bakmalıyız, onlara bakarak ilerlemeliyiz.

Geçmişten beri, partide, en büyük sorunlardan biri de, **doğru kararlar** alınmasına ve önceden **doğru siyasi tahliller** yapılmasına rağmen, bunların aynı başarıyla **hayata uygulanmamasıdır.** Pratik yaşamın kendisi de gösterdi ki, sadece doğru kararlar almak ve doğru politikalar tespit etmek yetmiyor. Bunların mutlaka hayata

uygulanması da gerekiyor. Ama bu yön genelde hep eksik bırakıldı, doğru kararlar almanın veya doğru politika tespit etmenin yeterli olacağı sanıldı, belki de sorunun burası kavranmadı veya küçümsendi. Demek ki, önderlik, görevlerini yerine getirmede ve parti yönetmede esas olarak başarılı değildir. Çünkü, Stalin’in dediği gibi, “parti önderliğinin özü, tam da karar ve direktiflerin uygulanmasından oluşur”. O halde şimdi sorunu çözmek için bu nokta üzerinde biraz durmak gerekir. Bu sorun çözülmeyen, önderliğin, parti yönetmede ve görevlerini yerine getirmede başarılı olmasını beklemek hayaldir.

“Bazıları, doğru bir Parti çizgisini hazırlamanın, bunu bütün dünyaya ilan etmenin, genel tezler ve kararlar biçiminde ortaya koymanın ve oy birliğiyle kabul etmenin, zaferin kendi kendine, deyim yerindeyse kendiliğinden gelmesi için yeterli olduğuna inanıyorlar. Bu tabii ki doğru değildir. Bu büyük bir yanılgıdır. Yalnızca iflah olmaz bürokratlar ve kırtasiyeciler böyle düşünebilir. Gerçekten bu başarılar ve zaferler kendiliğinden gelmedi, bilakis Parti çizgisinin uygulanması uğruna amansız mücadele içinde kazanıldı. Zafer hiçbir zaman kendiliğinden gelmez, genellikle yorucu bir mücadeleyle elde edilir. Partinin genel çizgisi doğrultusunda iyi kararlar ve deklarasyonlar meselenin yalnızca başlangıcıdır, çünkü yalnızca zafer isteğini ifade ederler, zaferin kendisini değil. Doğru bir çizgi verildikten sonra, bir sorunun doğru çözümünü bulduktan sonra, meselenin başarısı örgüt çalışmasına, Parti çizgisinin uygulanması uğruna mücadelenin örgütlenmesine, insanların doğ-

ru seçimine, yönetici organların kararlarının uygulanmasının **denetimine** bağlıdır. Bu eksikse, doğru parti çizgisinin ve doğru kararların ciddi zarar görmesi tehlikesine düşülür. Dahası: Doğru politik çizgi verildikten sonra, herşeyi, bizzat politik çizginin kaderini de -uygulanmasını ya da başarısızlığa uğramasını- örgüt çalışması belirler.” (abç) (144)

Kararların pratiğe uygulanmaması sadece partinin mücadeleden geri kalmasına neden olmuyor, aynı zamanda parti içinde önemli sıkıntılar ve sorunların doğmasına neden oluyor. Zaten partinin bunalıma girmesinin ve içten içe belli zafıların gelişmesinin nedenlerinden birisi budur. Parti ve yönetici organlar kendilerini geliştirip yenileyemediği, ileri noktalara sıçramak ve var olan sorunları aşmak için üretmediği müddetçe, sürekli bunalım içinde kalmaya, çürümeye ve giderek yok olmaya mahkumdur. Üretmeyen, gelişip ilerlemeyen ne yapar? Ancak yine kendi kendisiyle uğraşır, ufak sorunları bü-yütür, yani pıreyi deve yapar.

Alınan kararların pratiğe uygulanmaması sorunu sadece parti önderliği ile alt organlar arasında ortaya çıkan bir sorun değildir. Alt yönetici organlarla onların altındaki parti organları arasında da süren bir sorundur. Demek ki, sorunu partinin genel bir sorunu olarak ele almak ve çözülmesi için tüm organları göreve çağırarak gerekir. Bu sorun çözülmeden parti yaşamının bu kesitini düzeltmek mümkün değildir.

Sorunun nedenlerini şu şekilde özetleyebiliriz:

Birincisi, yönetici organlarda yer alan üye ve kadroların sınıf mücadelesi pratiğinin yeterli

düzeyde olmaması ve tecrübe eksikliğinin bulunması, yani yetiştirilmiş ve nitelikli komünist kadroların yetersizliği,

İkincisi, üst organlarla alt organlar arasında yaşanan kopukluk, bu kopukluğun gerek karar alma süreçlerinde ve gerekse alınan kararların uygulanması sırasında yaşanması,

Üçüncüsü, alınan kararların doğruluğu ve öneminin, parti önderliği tarafından, parti üye ve kadrolarına yeterince kavratılmaması,

Dördüncüsü, alınan kararları uygulayacak organların bunu kendi içlerinde yeterince irdelememesi; kavranması ve uygulanması için insiyatifli ve yaratıcı davranmaması; üstünkörü konuşulup yeterli önem alınmadan ve hazırlık yapılmadan bürokratik bir anlayışla pratiğe uygulamaya çalışması ve kendi altlarındaki organlara da aynı yetersizlik ve anlayışla uygulanmasını istemeleri,

Beşincisi, alınan kararları uygulamak ve uygulanmasını kolaylaştırmak için gerekli örgütlülüklerin zamanında oluşturulmaması,

Altıncısı, kararların uygulanması ve uygulayanlara yardımcı olunması için sağlıklı denetimin yapılmaması,

Yedincisi, siyasi yetersizlik, teorik birikimsizlik ve parti çizgisinin yeterince kavranmaması, kafaların açık olmaması,

Sekizincisi, parti çizgisinin, yanlış çizgiye sahip olanlar tarafından pratikte uygulanmaması, hatayı hep parti çizgisinde veya tek tek görüşlerinde bulmaları,

Dokuzuncusu, parti içinde sorunların, çelişkilerin, görüş ayrılıklarının zamanında üzerine gidilerek çözülmemesi ve giderek üst üste birikmesi ve bun-

ların çözümünde izlenen yol ve yöntem yanlışlığı,

Onuncusu, plansız, programsız çalışma tarzı, günü birlik işlerin peşinden koşma alışkanlığı,

Onbirincisi, sınıf mücadelesi pratiğinde, ısrar, sabır ve kararlılık çizgisinin üye ve kadroların bünyesinde yeterince kökleşmemiş oluşudur.

İşte tüm bunlar alınan kararların hayata geçirilmesini engelleyen faktörlerdir.

Ayrıca parti organları üyelerinin kendi aralarında var olan **uyumun** veya uyumsuzluğun da, kararların yeterince uygulanıp uygulanmamasında payı olabileceğini unutmamak gerekir.

Bunlara ilaveten bir başka önemli neden de, parti önderliğinin **manevi otoriteye** sahip olmaması, ideolojik ve siyasi önderliğini tesis edememesidir. Buna, önderlikte yer alan kadroların yeterince tecrübe kazanmadan, yetkinleşmeden bu organa seçilmelerini, organda sık sık değişmelerin olmasını, önderliğin tecrübe biriktirememesini ve tecrübelerin sık sık budanmasını da eklemek gerekir.

Böyle olunca her giden, tecrübeyi de alıp götürüyor. Her yeni gelen ise, partiyi yeniden daha iyi tanımaya, sorunlarına vakıf olmaya çalışıyor. Tabi ki bu da zaman alıyor. Sağlıklı ve yeterli tecrübe aktarımı olmayınca ve bırakılanlar da inkarcı bir anlayışla yok sayılınca, önderlikte sürekli boşluklar meydana geliyor.

Bu durum, o parti organının niteliğini düşürdüğü gibi, parti örgütlenmesi hiyerarşisinde ve pratik mücadelede de oynaması gereken fonksiyonu oynamasını engelliyor. Bir Bölge Komitesi, bir İl Komitesinin işlevini yerli-

ne getiremiyorsa, altında gerekli ve yeterli organlar yoksa, o organın adı Bölge Komitesi de olsa, pratikte hiçbir anlam ifade etmez. Sadece adı Bölge Komitesi'dir, ancak işlevi ve niteliği o değildir. Burada önemli olan organın adı değil, işlevi ve niteliğidir. Sırf organ olsun ve boşluk dolsun diye de organ oluşturulmaz. Böyle bir anlayış doğru değildir.

Görev ve sorumluluğunu yerine getirmeyen, işlev ve nitelik olarak o seviyede olmayan parti organları, pratikleriyle, davranışlarıyla, çalışma ve mücadeledeki yerleriyle, partiye ve kendi organlarına güven aşılamaz, o organa onur kazandırmaz, güvensizlik yaratır, parti organlarını gözden düşürür ve onurları zedelenir. Birçok parti organının bu şekilde olması ve bunun devam etmesi halinde, bu organları aşan güvensizlik giderek partiye karşı oluşur ve partinin itibarını ve saygınlığını zedeler.

Tüm bu benzeri nedenler, parti içi yaşamı her zaman sorunlu kılmış ve onun **objektif** nedenlerini oluşturmuştur. **Bunalmı daha ziyade parti çizgisine uygun bir pratiğin sergilenmemesi neticesinde ve durgunluk dönemlerinde ortaya çıkmıştır.**

Bugün partinin var olan eksik ve yanlışlarının, esas olarak geçmişten geldiği söylenerek, bugün kurtarılmaya çalışılabilir. Ancak bu yöntem doğru mudur? Doğru olmayan bir yöntemle partinin sorunu çözülebilir mi? Kesinlikle hayır! "Yanlış hesap Bağdat'tan döner" misali, sorunlar yanlış bir yöntemle çözülmeye kalkılırsa, sorunlar çözülmeye tam aksine daha da artar.

Partinin bugünkü sorunlarını

irdelerken, elbette geçmişe de bakmak, geçmişten gelen sebepleri ve kökleri bulup çıkarmak gerekir. Hiç kuşkusuz **bugün** yaşanan sorunların **geçmişle** mutlaka bir **bağı** vardır. Onlar ele alınırken, geçmişten beri yaşanan deneylerden gereken dersler çıkartılmalı, tecrübeler onlardan çıkartılan derslerle artırılmalı, bugünün sorunları araştırıcı ve inceleyici bir yöntemle ele alınarak o tecrübeler ışığında çözülmeye çalışılmalıdır. Ancak bu yapılırken, **bugünün** eksik ve yanlışlarına daha bir dikkat gösterilmeli ve onların giderilmesine daha fazla önem verilmelidir.

Parti, bu türden belli önemli sorunlar yaşarken, tüm ülkelerde olduğu gibi Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda devrimci mücadeleyi, illegal ve zor şartlarda, düşmanın azgın saldırıları ve takibatı altında sürdürmekle yüzyüze bulunuyor. Lenin'in dediği gibi, "her taraftan düşmanlarla sarılıyız, ve onların sürekli ateşi altında ilerlememiz gerekiyor."

Sınıf mücadelesinin bugün geldiği noktada, mücadelenin zorluğu ve düşmanın güçlü saldırıları, devrimci ve komünistleri iki seçenikle yüz yüze getirmiştir.

Birincisi, siyasi iktidarı ele geçirmek için devrimci mücadelenin geliştirilmesi ve yükseltilmesi için her türlü çabayı harcamayacaklar mı harcamayacaklar mı, bunun için fedakarlık gösterecekler mi göstermeyecekler mi? Bu mücadelenin önünde engel teşkil eden tüm engelleri süratle ve kararlılıkla, devrimci sorumluluk ve duyarlılıkla ortadan kaldıracaklar mı kaldırmayacaklar mı?

İkincisi, devrimci ve komünist örgüt ve partiler, halka ön-

derlik etmek, onların güven ve desteğini kazanmak için, öncelikle, kendi içlerinde ve birbirleriyle olan sorunlarını doğru bir tarzda ve örgüt içi ve devrimci demokrasi kuralları içinde, aşacaklar mı aşamayacaklar mı? Kendi aralarında uğraşarak, güçleri çarçur ederek, gereksiz ve olur olmaz yerde güçlerini bölerek, düşman karşısındaki mücadelede kendilerini zayıf düşürmeye, devam edecekler mi etmeyecekler mi?

Bugün bu seçenekler, aynı zamanda devrimci olup olmayı ya da devrimci kalıp kalmamayı belirleyen önemli kıstaslardır. Ya biri ya diğeri, bunun orta bir yolu yoktur. Orta yol oportünizm ve sınıf uzlaşmacılığı yoludur. O yol proletaryayı ve halkı yenilgiye, sınıf düşmanlarını zafere götüren bir yoldur.

Parti, üye ve kadrolar, bunun bilinci içinde hareket etmeli, her zaman uyanık, tetikte, hareketli ve aktif olmalıdır. Sınıf mücadelesi geliştirilip yükseltilmeye, bunun önünde engel teşkil eden tüm sorunlar kaldırılmaya, devrimci dostluk ve dayanışma anlayışı içinde hareket edilerek, aradaki sorunlar bu anlayış çerçevesinde çözülmeye, düşmana karşı ise, eylem birliği ve ittifak politikası çerçevesinde hareket edilerek radikal mücadeleler verilmeye çalışılmalıdır. Bu aynı zamanda, partinin, ihtilalci ve mücadeleciler çizgisinin korunması ve sürdürülmesi gerektiğini ifade eder.

Tüm bunlar, önderlik sorununun ciddi ele alınmasını, doğru ve sağlıklı bir önderlik politikası oluşturularak bunun pratikte uygulanmasını, önderliğin iyi korunmasını partinin önüne, acil ve önemli bir görev olarak koyuyor.

**Şan olsun 19 Aralık
kahramanlık gününe**

